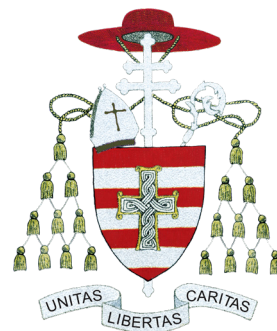
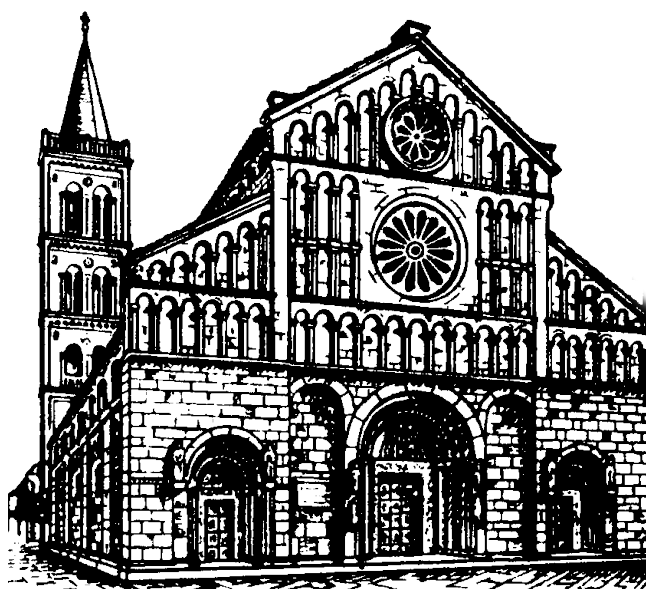


VJESNIK ZADARSKE NADBISKUPIJE



Broj: 5-6/2021. SVIBANJ - LIPANJ



VJESNIK ZADARSKE NADBISKUPIJE

Izdaje: Nadbiskupski ordinarijat, Jurja Biankinija 2, 23000 Zadar

tel: 023/208-650; faks: 208-640;

e-mail: izdavastvo@zadarskanadbiskupija.hr

Odgovara: Mons. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski

Uredništvo: Don Josip Lenkić, don Šimun Šindija, don Marin Batur, Ines Grbić, prof

Fotografije: Ines Grbić; Računalni slog: don Šimun Šindija

Tisak: IT CENTAR - BIOGRAD

Slika na nslovnoj stranici: Vitraj 1899 sv. Josip



Katolička osnovna škola Ivo Mašina na Novom Bokanjcu u Zadru 4. svibnja 2021.



Gradonačelnik grada Zadra Branko Dukić i nadbiskup Želimir Puljić ispred škole u obilasku



Radom čovjek nastavlja Božje djelo stvaranja

Stvaranje koje je Bog započeo nastavlja se u vremenu i prostoru. U središtu toga čina je čovjek koji je radom usmjeren na Stvoritelja. Ako bi se rad odvojio od Stvoritelja, čovjek (radnik) postao bi rob onoga što stvara.

Uz blagdan svetoga Josipa, zaštitnika radnika i međunarodni Dan rada, evo nekoliko misli o čovjeku koji radi i stvara te o značenju i smislu rada.

Blagdan Josipa radnika uveo je 1955. godine papa Pio XII. Istina, papa Lav XIII. (1878.-1903.) bio je odlučio da se 1. svibnja slavi kao „Svjetski dan radništva“. U tom vidu „povjerio je sve radnike zaštiti sv. Josipa“ za kojega evanđelisti kažu da je živio u Nazaretu i radio kao tesar (Mt 13, 54).

Rad kojim se čovjek bavi tijekom života velika je ljudska i kršćanska vrijednost. Ljudska povijest zapravo započinje radom, a „homo faber“, čovjeka radnik, dokazuje svojim radom da je ujedno i „homo sapiens“, čovjek obdaren razumom. Njegov ovozemni život u biti je rad, aktivnost, gibanje, dinamika i rast.

Stvaranje svijeta djelo je Božje. No, stvoreni svijet nije bio gotov, ni završen, a ni savršen. Njegovo dovršenje Bog je prepustio čovjeku, da ga „dotjera i dovrši“. Svakim svojim činom čovjek obogaćuje, uljepšava i usavršava stvoreni svijet. Ali, može ga i osiromašiti, pokvariti i uništiti. Čovjek, dakle, svojim radom svijet formira, transformira ili pak deformira. U tom vidu, sveti Maxim kaže da je „svijet naše radilište“, a svaki čovjek „stvaratelj u tom radilištu“ (homo artifex). Stoga, rad je bitna odlika čovjeka kao razumnoga bića. Bez rada i stvaralaštva, čovjek bi „ostao na razini običnog životinjskog svijeta“.

Rad je prepoznatljiva kršćanska vrijednost

No, čovjek svojim radom ne samo „formira i transformira“ ovaj svijet, već „stvara i usavršuje i samoga sebe“. U procesu obrade svijeta događa „hominizacija i divinizacija čovjeka“. Radom se čovjek izgrađuje, afirmira, dovršuje i otkriva sebe samome sebi i svijetu oko sebe.

Rad je osobito ljudsko djelo, stvaralački čin u kojemu čovjek ostvaruje svoje glavno i životno zanimanje. Stoga je rad velika moralna vrijednost koja ima intelektualnu, umjetničku (stvaralačku), ekonomsku, biološku (zdravlje) i socijalnu dimenziju koja se ostvaruje po suradnji, solidarnosti i u zajedništvu s drugima.

Događa se, međutim, da „odviše razvijena tehnika nadjača čovjeka stvaratelja“, pa se „proces pretvori u tehnokraciju“; tehnika „podjarmi čovjeka u svoju službu“, robotizira ga i „učini slugom mašine i strojeva“. Tako nastaje realna opasnost da „tehnokrati postanu novim gospodarima Zemlje“, pa čovjek izgubi slobodu, a rad svoju originalnu vrijednost.

Kako se moglo dogoditi da se „vrijednost rada pretvori u svoju suprotnost“? Gdje je uzrok takvoj promjeni? U prvom redu, zaboravlja se na činjenicu da rad ima svoje religiozno, odnosno kršćansko obilježje i vrijednost.

Ne poštuje se „teologiju rada“ koja u tumačenju „zemaljskih vrednota“ polazi od Objave i s njom

objašnjava postojanje svijeta, čovjeka, njegov život i rad. U tom kontekstu, ljudski rad je „sudjelovanje u Božjem stvaralačkom djelu“. Bog, dakle, dovršava svijet po ljudima, pa je ljudski rad autentično služenje Bogu, pravo Božje djelo (Opus Dei, Gottesdienst).

Nekada se krivo tumačilo rad kao „kaznu za grijeh“, a to je neispravno shvaćanje Biblije, jer rad je po Božjoj volji postojao i prije iskonskog grijeha. Rad ima pozitivne elemente otkupljenja. On nas odgaja i usavršuje.

Stoga, apostol Pavao hvali one koji rade svoj kruh zarađuju, a one koji „dangube i ništa ne rade“ osuđuje, pa zaključuje „tko ne radi, neka i ne jede“ (2 Sol 3, 10-12). Ovo je duh kršćanske radne etike po kojoj bi se vjernike trebalo prepoznavati: po napornome radu, a ne po dangubi i lijenosti.

Bog je začetnik ljudskog rada

Već na prvim stranicama Biblije istaknuta je stvaralačka dimenzija rada. Na vrhuncu svoga stvaralačkog čina, Bog stvara čovjeka na svoju sliku: „I blagoslovi ih Bog i reče im: Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji. I doda Bog: Evo, dajem vam sve bilje što se sjemeni, po svojoj zemlji, i sva stabla plodonosna što u sebi nose svoje sjeme: neka vam budu za hranu! A zvijerima na zemlji i pticama u zraku i gmizavcima što puze po zemlji u kojima je dah života – neka je za hranu sve zeleno bilje. I bi tako. I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro. Tako bude večer, pa jutro – dan šesti.“ (Post 1, 28-31). Biblijsko izvješće govori kako Bog stvara, ali ne dovršava, već „povjerava čovjeku usavršavanje svijeta“. Čovjek nastavlja Božje stvaralačko djelo radom i uređenjem svijeta. Rad ne smije zagospodariti čovjekom i pretvoriti ga u svoga roba. Ni Bog, koji je sve započeo, nije čovjeka podčinio radu, nego mu je sve stvoreno povjerio da to oplemenjuje i razvija.

U naše vrijeme, nažalost, osjeća se kriza čovjekova identiteta u odnosu na rad. Ponajprije, vidimo kako nije svakomu omogućeno naravno pravo na rad (posao), pa je time povrijeđeno njegovo dostojanstvo. Stoga, glavna je zadaća svakoga društva omogućiti da svatko radi i da se preko rada ostvaruje. Uz potrebu i pravo na rad, vidimo, nažalost, da čovjek često postaje „rob svoga rada“. Ne vrednuje ga se prema njegovom urođenom dostojanstvu, već prema tomu „koliko proizvodi i koliko izdrži na radu“.

Doda li se tomu porazna činjenica da ima sve više ljudi koji „ne primaju pravednu nagradu“ za svoj rad, ili pak postaju socijalni slučajevi jer im poslodavci ne isplaćuju zarađeni dohodak, osjeća se potreba „teologije rada“ koja čovjeka vidi kao sustvaratelja. Njemu je, naime, Gospodin povjerio da oplemenjuje i razvija stvoreni svijet putem rada koji i njega samoga oplemenjuje i usavršava. U središtu takvog promišljanja je čovjek koji je radom usmjeren na Boga od kojega „dolazi svaki dobar dar“ i k njemu sve teži (Jak 1, 17).

U ovoj godini koja je posvećena svetom Josipu, zahvalni smo što je Hrvatski Sabor izabrao Josipa kao „zaštitnika Hrvatskoga kraljevstva“, a to znači hrvatskoga čovjeka i radnika.

Stoga, upravljamo mu žarke molitve neka bdije nad našom zemljom i nad našim obiteljima, kako bi bile i ostale svetištem života i školom ljudskih vrlina.

Neka sv. Josip pomaže svima, posebice radnicima u njihovim životnim potrebama. A njegovi štovatelji neka se trude biti dobri, skromni vjernici i zauzeti radnici te osobito pobožni i ustrajni Božji suradnici.

Sveti Josipe, moli za nas!

Želimir Puljić, nadbiskup zadarski

SVETA STOLICA

Isus nas uči ljubiti ne riječima, nego djelima

Papin nagovor prije i nakon molitve Kraljice neba u nedjelju 9. svibnja 2021.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Evanđelju ove nedjelju (Iv 15, 9-17) Isus, nakon što je sebe usporedio s lozom, a nas s trsovima, objašnjava koji je to plod što ga donose oni koji ostaju sjedinjeni s njim: taj plod je ljubav. Ponovno upotrebljava ključni glagol, a to je ostati. Poziva nas da ostanemo u njegovoj ljubavi da njegova radost bude u nama i da naša radost bude potpuna (rr. 9-11). Ostati u Isusovoj ljubavi.

Zapitajmo se: koja je to ljubav u kojoj nam Isus govori da ostanemo da bismo imali njegovu radost? Koja je to ljubav? To je ljubav koja ima svoj izvor u Ocu, jer „Bog je ljubav“ (1 Iv 4, 8). Ta Božja, Očeva ljubav poput neke rijeke se ulijeva u Sina Isusa i po njemu dopire do nas, njegovih stvorenja. On, naime, kaže: „Kao što je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas“ (Iv 15, 9). Ljubav koju nam daje Isus ista je ona kojom Otac ljubi njega: čista, bezuvjetna ljubav, besplatna ljubav. Ne možete je se kupiti, besplatna je. Dajući je nama, Isus se – tom ljubavlju – prema nama ophodi kao prema prijateljima dajući nam upoznati Oca, te nas uključuje u samo njegovo poslanje za život svijeta.

Nadalje, možemo si postaviti pitanje, kako ostati u toj ljubavi? Isus kaže: „Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi“ (r. 10). Isus je sazeo svoje zapovijedi u jednu, a to je ova: „Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas“ (r. 12). Ljubiti kao što Isus ljubi znači staviti se u službu, u službu braće, kao što je to On činio opravši učenicima noge. To također znači izići iz sebe samoga, odvojiti se od svojih ljudskih sigurnosti, od svjetovne udobnosti, kako bi se otvorili drugima, posebno onima koji imaju najveću potrebu za tim. To znači učiniti se raspoloživima, s onime što jesmo i što imamo. To znači ljubiti ne riječima, nego djelima.

Ljubiti kao što Krist ljubi znači reći „ne“ drugim „ljubavima“ koje nam svijet nudi: ljubav prema novcu – oni koji ljube novac ne ljube onako kako ljubi Isus – nadalje, ljubav prema uspjehu, prema ispraznosti, prema moći... Ti varljivi putovi „ljubavi“ udaljavaju nas od Gospodinove ljubavi i vode nas do toga da postajemo sve više sebični, narcisoidni, naduti. A nadutost dovodi do izobličenja ljubavi, do toga da se druge zlostavlja, do toga da se ljubljenoj osobi zadaje bol i patnju. Tu mislim na bolesnu ljubav koja se pretvara u nasilje – kolike su samo žene danas žrtva nasilja. To nije ljubav. Ljubiti onako kako nas Gospodin ljubi znači cijeniti osobu koja je tu do nas, poštivati njezinu slobodu, ljubiti je onakvu kakva jest, a ne onakvu kakva mi želimo da bude; takvu kakva jest, besplatno. U konačnici, Isus traži da ostanemo u njegovoj ljubavi prema njemu, da prebivamo u njegovoj ljubavi, ne u našim idejama, ne u obožavanju nas samih. Tko se u životu klanja samom sebi, živi u zrcalu: uvijek gleda sebe. [Isus] Traži od nas da se oslobodimo težnje da kontroliramo i upravljamo drugima. Ne smijemo druge kontrolirati, nego im služiti. Otvoriti srce drugima, to je ljubav, i darivati se drugima.

Draga braćo i sestre, gdje vodi ovo ostajanje u Gospodinovoj ljubavi? Gdje nas vodi? Isus nam je rekao: „Da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna“ (r. 11). A radost koju Gospodin posjeduje, jer je u potpunom zajedništvu s Ocem, želi da se nastani također u nama jer smo s njim sjedinjeni. Radost spoznaje da nas Bog ljubi unatoč našim nevjernostima potiče s vjerom se hvatati u koštac sa kušnjama života, pomaže nam prebroditi krize da bismo iz njih izišli bolji. Življenjem te radosti postajemo istinski svjedoci, jer je radost znak prepoznavanja pravog kršćanina. Pravi kršćanin nije tužan, on uvijek ima tu radost u sebi, pa i u ružnim trenucima.

Neka nam Djevica Marija pomogne ostati u Isusovoj ljubavi i rasti u ljubavi prema svima, svje-

dočeki radost uskrsloga Gospodina.

Gospodinovo Uzašašće donosi radost njegovim učenicima

Papin nagovor prije i nakon molitve Kraljice neba u nedjelju 16. svibnja 2021.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas se, u Italiji i drugim, zemljama, slavi svetkovina Uzašašća Gospodnjega. Evanđeoski tekst (Mk 16, 15-20) – zaključak Markova Evanđelja – predstavlja nam posljednji susret Uskrsloga s učenicima prije nego će uzići s desna Ocu. Kao što znamo, obično su prizori oproštaja tužni, izazivaju kod onoga koji ostaje osjećaj izgubljenosti, napuštenosti; no, to nije slučaj s učenicima. Usprkos odvajanju od Gospodina oni ne pokazuju da su obeshrabreni, štoviše, sretni su i spremni poći kao misionari u svijet.

Zašto učenici nisu tužni? Zašto se i mi također moramo radovati dok gledamo Gospodina kako uzlazi u nebo? Tim se uzašašćem dovršava Isusovo poslanje među nama. Naime, ako je Isus radi nas sišao s neba, radi nas u njega i uzlazi. Nakon što je sišao u našu ljudsku narav i nakon što ju je otkupio – Bog, Sin Božji, silazi i utjelovljuje se, uzima našu ljudsku narav i otkupljuje je – sada uzlazi na nebo noseći sa sobom naše tijelo. On je prvi čovjek koji uzlazi na nebo, jer je Isus čovjek, pravi čovjek, on je Bog, pravi Bog; naše tijelo je na nebu i to nam ulijeva radost. S desna Ocu već sada sjedi ljudsko tijelo, po prvi puta, Isusovo tijelo, i u tom otajstvu svaki od nas u svom duhu motri vlastito buduće određenje. Ne radi se nipošto o napuštanju, Isus ostaje trajno sa svojim učenicima, s nama. Ostaje u molitvi, jer On, kao čovjek, moli Oca, a kao Bog, čovjek i Bog, pokazuje mu rane, rane kojima nas je otkupio. Isusova je molitva tamo, s našim tijelom: on je jedan od nas, Bogočovjek, i moli za nas. I to nam mora dati jednu sigurnost, štoviše radost, veliku radost! A drugi razlog radosti je Isusovo obećanje. On nam je rekao: „Poslat ću vam Duha Svetoga“. I tamo, s Duhom Svetim, ostvaruje se ona zapovijed koju je On dao upravo prilikom oproštaja: „Pođite u svijet, naviještajte evanđelje“. I upravo snaga Duha Svetoga tjera nas u svijet, da donosimo evanđelje. Duh Sveti je prisutan toga dana, onaj Duh kojega je Isus obećao, a koji će zatim devet dana kasnije doći na blagdan Pedesetnice. Upravo je Duh Sveti taj koji je omogućio da svi mi budemo takvi. Obuzeti velikom radošću! Isus je otišao u nebo: prvi čovjek pred Ocem. Otišao je tamo s ranama, koje su bile cijena našega spasenja, i moli za nas. A zatim nam šalje Duha Svetoga, obećava nam Duha Svetoga, da idemo i naviještamo Radosnu vijest. Otud današnja radost, otud radost ovoga dana Uzašašća.

Braćo i sestre, na ovaj blagdan Uzašašća, dok kontempliramo nebo, gdje je Krist uzašao i sjedi s desna Ocu, molimo Mariju, Kraljicu neba, da nam pomogne da budemo u svijetu hrabri svjedoci Uskrsloga u konkretnim životnim prilikama.

Papini apeli za Kolumbiju i stanovnike grada Gome u Kongu

Papa Franjo uputio je u nedjelju 23. svibnja apele za smirivanje prilika u Kolumbiji te je pozvao na molitvu za stanovnike Gome u Kongu koji su prisiljeni na evakuaciju zbog erupcije vulkana.

Povjeravam molitvama svih vas situaciju u Kolumbiji, koja je i dalje zabrinjavajuća. Na ovu svetkovinu Duhova, molim da voljeni kolumbijski narod prihvati darove Duha Svetoga kako bi se, ozbiljnim dijalogom, našla pravedna rješenja za mnoge probleme od kojih, uslijed pandemije, pate posebno najsiromašniji. Pozivam sve da izbjegavaju, iz humanitarnih razloga, ponašanja koja su štetna za stanovništvo u ostvarivanju prava na mirni prosvjed.

Molim i za stanovnike grada Gome, u Demokratskoj Republici Kongo, koji su prisiljeni na bijeg zbog erupcije velikog vulkana Nyiragongo, rekao je Papa u nagovoru nakon molitve Kraljice neba.

Otajstvo Trojstva otajstvo je ljubavi i zajedništva

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 30. svibnja 2021.

Draga braćo i sestre, dobar vam dan na ovaj blagdan na koji slavimo Boga: otajstvo jednog Boga. A taj Bog je Otac i Sin i Duh Sveti. Tri osobe, ali Bog je jedan! Otac je Bog, Sin je Bog, Duh je Bog. Ali to nisu tri boga, već samo jedan Bog u tri Osobe. To je otajstvo koje nam je objavio Isus Krist: Sveto Trojstvo. Danas ćemo govoriti o proslavi toga otajstva, jer Osobe nisu Božji atributi, to ne. To su stvarne Osobe, različite, drugačije; nisu – kako reče onaj filozof – „emanacije Boga“, to nikako ne! To su Osobe. Ima Otac, kojemu se molim molitvom Očenaš; ima Sin, koji mi je dao otkupljenje, opravdanje; ima Duh Sveti koji prebiva u nama i nastanjuje Crkvu. A to govori našem srcu, jer to nalazimo u onom izrazu svetog Ivana koji sažima čitavu Objavu: „Bog je ljubav“ (1 Iv 4, 8.16). Bog je ljubav, Sin je ljubav, Duh Sveti je ljubav. Baš zato što je ljubav, Bog, iako jedan i jedini, nije samoća nego zajedništvo. Ljubav je u svojoj biti sebedarje, a u svojoj izvornoj i beskonačnoj stvarnosti je Otac koji se daruje rađajući Sina, koji se, pak, daruje Ocu, a njihova uzajamna ljubav je Duh Sveti, sveza njihovog zajedništva. To nije lako shvatiti, nego se to otajstvo može živjeti, svi to možemo, to se može itekako snažno živjeti.

To otajstvo Trojstva otkrio nam je sâm Isus. On nam je dao upoznati lice Boga kao milosrdnoga Oca; predstavio je samoga sebe, pravoga čovjeka, kao Sina Božjeg i Riječ Očevu, Spasitelja koji daje svoj život za nas; i govorio je o Duhu Svetome koji izlazi od Oca i Sina, Duhu Istine, Duhu Tješitelju – o tome smo govorili prošlu nedjelju, o tom izrazu „Tješitelj“ – to jest Tješitelju i Zagovorniku.

A kad se Isus nakon uskrsnuća ukazao apostolima, poslao ih je da evangeliziraju „sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!“ (Mt 28, 19).

U naviještanju Evanđelja i u svakom obliku kršćanskoga poslanja, ne možemo zanemarivati ovo jedinstvo među nama na koje Isus poziva, slijedeći jedinstvo Oca, Sina i Duha Svetoga: ne možemo zapostavljati to jedinstvo. Ljepota Evanđelja zahtijeva da se jedinstvo živi i svjedoči u skladu među nama koji smo toliko različiti! I to je jedinstvo, usuđujem se reći, ključno za kršćanina: to nije stav, puki izraz, ne, ono je bitno, jer je to jedinstvo koje se rađa iz ljubavi, iz milosrđa Božjeg, iz opravdanja Isusa Krista i iz prisutnosti Duha Svetoga u našim srcima.

Presvete Djevica Marija, u svojoj jednostavnosti i poniznosti, odraz je Ljepote Trojedinoga Boga, jer je u punini primila Isusa u svoj život. Neka ona podupre našu vjeru; neka nas učini klanjateljima Bogu i služiteljima braći.

Euharistija nije nagrada svetima, nego Kruh grešnikâ

Papin nagovor prije i nakon molitve Anđeo Gospodnji u nedjelju 6. lipnja 2021.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Italiji i drugim zemljama danas se slavi svetkovina Presvetoga Tijela i Krvi Kristove. Današnje Evanđelje donosi izvješće o Posljednjoj večeri (Mk 14, 12-16.22-26). Isusove riječi i geste dotiču nam srce: dok su blagovali, On uze kruh, izreče blagoslov, pa ga razlomi i dade učenicima govoreći: „Uzmite, ovo je tijelo moje“ (r. 22).

Na taj nam način, u jednostavnosti, Isus daruje najveći sakrament. Njegova gesta je ponizna gesta, gesta dijeljenja. Na vrhuncu svoga života, ne dijeli kruh u obilju kako bi nahranio gladno mnoštvo, već lomi samoga sebe u pashalnoj večeri s učenicima. Na taj nam način Isus pokazuje da se cilj života sastoji u darivanju, da je služiti nešto najveće. I mi iznova danas pronalazimo Božju veličinu u komadiću Kruha, u krhkosti prepunoj ljubavi i zajedništva. Upravo je krhkost

riječ koju bih htio naglasiti. Isus se čini krhkim kao kruh koji se lomi i mrvi. Ali upravo je u tome njegova snaga, u njegovoj krhkosti. U euharistiji krhkost je snaga: snaga ljubavi koja postaje malenom da bi se mogla prihvatiti, a ne buditi strah; snaga ljubavi koja se lomi i dijeli kako bi hranila i darivala život; snaga ljubavi koja se razdjeljuje da sve nas ujedini u jedinstvo.

Ima još jedna snaga koja se nalazi u krhkosti euharistije, a to je snaga ljubavi prema onima koji griješe. Upravo u noći u kojoj je izdan Isus nam daje kruh života. Daje nam najveći dar, dok u srcu doživljava najdublju bol: učenik koji s njim blaguje, koji umače zalogaj u istu zdjelu, izdaje ga. Izdaje je najveća bol za onoga koji ljubi. I što čini Isus? Na zlo odgovara većim dobrom. Na Judino „ne“ uzvraća s „da“ milosrđa. Ne kažnjava grešnika, već za njega daruje život. Kad primamo euharistiju Isus isto čini s nama: pozna je nas, zna da smo grešnici, zna da mnogo griješimo, ali se ne odriče toga da sjedini svoj život s našim. Zna da nam je to potrebno, jer euharistija nije nagrada svetima, nego je Kruh grešnikâ. Zato nas poziva: „Ne bojte se! Uzmite i jedite!“

Svaki put kad primamo Kruh života, Isus daje novi smisao našim krhkostima. Podsjeća nas da smo u njegovim očima vrjedniji nego što mislimo. Time nam poručuje da je zadovoljan ako s njime dijelimo našu krhkost. Ponavlja nam da se njegovo milosrđe ne boji naše bijede. Isusovo milosrđe se ne boji naših bijeda. No, prije svega, ozdravlja nas s ljubavlju od onih krhkosti koje sami ne možemo ozdraviti. Koje su to krhkosti? Razmislimo malo. Od krhkosti da osjećamo srdžbu prema onome koji nam je učinio neko zlo – od toga ne možemo sami ozdraviti; zatim od krhkosti da se distanciramo od drugih i povlačimo u sebe same – od toga ne možemo sami ozdraviti; od krhkosti, nadalje, da plačemo nad samima sobom i tužimo se i nikako da nađemo mir; i od te krhkosti sami ne možemo ozdraviti. On je taj koji nas ozdravlja svojom prisutnošću, svojim kruhom, euharistijom. Euharistija je najdjelotvorniji lijek protiv tih zatvorenosti. Kruh života, naime, ozdravlja rigidnosti i pretvara ih u umilnost.

Euharistija ozdravlja zato što sjedinjuje s Isusom: daje nam usvojiti njegov način življenja, njegovu sposobnost lomiti se i darivati se braći, na zlo uzvraćati dobrom. Daje nam hrabrost izići iz sebe samih i s ljubavlju se prignuti prema krhkostima drugih. Upravo kao što Bog čini s nama. To je logika euharistije: primamo Isusa koji nas ljubi i ozdravlja naše krhkosti da bismo ljubili druge i pomagali im u njihovim krhkostima. I to tijekom čitavog života. Danas smo u liturgiji časova molili jedan himan: četiri retka koji su sažetak Isusova života. Oni kažu da je Isus svojim rođenjem postao suputnikom u životu. Zatim, na večeri, dao se za hranu. Na križu, nadalje, u svojoj smrti postao je cijenom: platio je za nas. A sada, kraljujući na Nebu, naša je nagrada, On je naša nada koju tražimo, jer mi idemo tražiti ono što je pred nama [usp. Himan Jutarnje Corpus Domini Verbum Supernum Prodiens].

Neka nam Djevica Marija, u kojoj se Bog utjelovio, pomogne zahvalna srca primati dar euharistije i svoj život također učiniti darom. Neka nas euharistija od učini darom za druge.

Papa: Molitva je često puta vapaj Bogu

Papin nagovor prije i nakon molitve Anđeo Gospodnji u nedjelju 20. lipnja 2021.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjoj se liturgiji govori o zgodi u kojoj je Isus smirio oluju (Mk 4, 35-41). Na lađu u kojoj su učenici plovili jezerom obrušili su se vjetar i valovi i obuzeo ih je strah da ih ne potope. Isus je s njima na lađi, ali spava na krmi na uzglavku. Učenici, silno prestrašeni, vapi: „Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?“ (r. 38).

I mi sami smo mnogo puta, kad na nas navale životne kušnje, zavapili Gospodinu: „Zašto šutiš i ništa ne poduzimaš?“ Pogotovo kad nam se čini da tonemo, jer ljubav ili plan u koji smo polagali

velike nade nestaje; ili kad smo prepušteni na milost i nemilost neprestanih valova tjeskobe; ili kad se, pak, osjećamo preplavljeni problemima ili izgubljeni usred mora života, bez pravca i bez odredišne luke. Ili pak, u trenucima kada nemamo snage ići dalje, jer nema posla ili kad se, zbog neočekivane dijagnoze, osjećamo malne shrvanima zbog straha za svoje zdravlje ili zdravlje voljene osobe.

U tim i brojnim drugim situacijama i mi osjećamo da nas obuzima silan strah i, poput učenikâ, u opasnosti smo da izgubimo iz vida ono najvažnije. Na lađi, iako spava, Isus je tu i sa svojim proživljava sve što se događa. Iako nas njegova usnulost, s jedne strane, začuđuje, s druge nas stavlja na kušnju. Gospodin je tamo, prisutan; on, naime – da tako kažemo – očekuje da ga mi uključimo u ono kroz što prolazimo da ga pozovemo i stavimo u središte onoga što živimo. Njegova snenost nas potiče da se probudimo. Jer, da bismo bili Isusovi učenici, nije dovoljno vjerovati da Bog postoji, već se moramo povezati s njim. Poslušajte to: treba mu zavapiti. Nije dovoljno znati da Bog postoji, već ga treba zazvati, zavapiti mu. Molitva je mnogo puta vapaj: „Gospodine, spasi me!“. Gledao sam u emisiji „A sua immagine“ („Na njegovu sliku“), danas na Dan izbjeglica, mnoge koji dolaze sa čamcima i dok se utapaju viču: „Spasi nas!“. I u našem se životu događa isto to: „Gospodine, spasi nas!“, i molitva postaje jedan vapaj.

Danas se možemo zapitati: koji vjetrovi se obrušavaju na moj život, koji valovi ometaju moju plovidbu i dovode u opasnost moj duhovni život, moj obiteljski život, pa i moj psihički život također? Recimo sve to Isusu, ispričajmo mu sve. On to želi, želi da se uhvatimo za njega kako bismo pronašli utočište protiv strašnih valova života. U Evandjelju se kaže da učenici prilaze Isusu, bude ga i razgovaraju s njim (usp. r. 38). To je početak naše vjere: prepoznati da sami nismo u stanju ostati na površini, da nam je potreban Isus, kao mornaru zvijezda, da bismo pronašli svoj put. Vjera započinje kada shvatimo da nismo dovoljni sami sebi, već da nam treba Bog. Kad prebrodimo napast zatvaranja u sebe same, kad pobijedimo lažnu religioznost koja ne želi smetati Bogu, kad mu zavapimo, On u nama može učiniti čuda. To je blaga i izvanredna snaga molitve koja čini čuda.

Učenici su zamolili Isusa i On umiruje vjetar i valove. I postavlja im pitanje koje se tiče i nas samih: „Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?“ (r. 40). Učenici su dopustili da ih zarobi strah, jer su i dalje gledali u valove, a ne u Isusa. I za nas vrijedi isto: koliko puta ostajemo zagledani u probleme koji se na nas okomljuju, umjesto da idemo Gospodinu i predamo njemu naše brige! Koliko puta, poput učenika, ostavljamo Gospodina u kutu, na dnu lađe života, da bismo ga probudili samo kada ga trebamo! Zamolimo danas milost vjere koja se nikad ne umara tražiti Gospodina, kucati na njegova vrata, zavapiti njegovom Srcu.

Neka Djeвица Marija, koja u svome životu nije nikada prestala imati povjerenja u Boga, u nama ponovno probudi životnu potrebu da se svakoga dana povjerimo njemu.

HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA

Godina obitelji Amoris laetitia – poticaj razvoju pastorala braka i obitelji u Hrvatskoj

Sastanak (nad)biskupijskih povjerenika za pastoral braka i obitelji te sjednica Vijeća HBK za život i obitelj održani su u utorak, 11. svibnja 2021. u sjedištu Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu, pod predsjedanjem predsjednika Vijeća mons. Mate Uzinića, riječkoga nadbiskupa koadjutora.

Zbog poštivanja propisanih epidemioloških mjera povjerenici su se sastali u jutarnjim, a članovi Vijeća u popodnevnim satima. Oni koji su bili spriječeni osobno doći sudjelovali su online. Petar-Krešimir Hodžić, voditelj Ureda HBK za život i obitelj, i jedne i druge, izvijestio je o provođenju zaključaka prethodne sjednice, kao i o nekim aktualnostima. Također, podnio je izvješće o sudjelovanju na Online sastanku nacionalnih voditelja za obitelj i život europskih biskupskih konferencija održanom 5. svibnja 2021. u organizaciji Komisije za obitelj i život Vijeća europskih biskupskih konferencija (CCEE). Naposljetku, najavio je neka predstojeća događanja za koja je izvjesno da će biti održana.

Na oba događanja nastavilo se promišljati o dovršetku aktualnog ciklusa obiteljskog pastorala i mogućnosti održavanja Četvrtog nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji u proljeće 2022. godine u Ludbregu u Varaždinskoj biskupiji. Istaknuta je važnost animiranja svećenika i drugih djelatnika obiteljskog pastoralna na provođenju priprema za spomenuti susret ponajprije u župama. Preporučeno je da se to, među ostalim, učini uz pomoć priređenih kateheza „Osmišljena starost“ Vijeća te snimki radioemisija u kojima su kateheze obrađivane od listopada 2020. na Hrvatskom katoličkom radiju i Radio Mariji (dostupne za preuzimanje na mrežnoj stranici Ureda HBK za život i obitelj <https://obitelj.hbk.hr>).

S obzirom na primijećeno preklapanje sadržaja (aktualni ciklus obiteljskog pastoralna; Svjetski dan djedova, baka i starijih osoba; Godina svetoga Josipa i Godina obitelji Amoris laetitia), usuglašeno je kako treba poraditi na boljem usklađivanju djelovanja na svim razinama, a osobito pojačavajući nastojanja da se izabrani sadržaji obrađuju u župama. Na tome tragu, ponovno je naglašena važnost postojanja funkcionalnih zajednica obitelji u župama bez kojih se ne može računati na sustavni razvoj pastoralna braka i obitelji.

Povjerenici i vijećnici, raspravljali su i o mogućnostima obilježavanja prvog Svjetskog dana djedova, baka i starijih osoba u nedjelju 25. srpnja ove godine. Uz postojeće koje nudi Dikasterij za laike, obitelj i život te međunarodno Udruženje katoličkih djedova i baka (CGA), iz rasprave su proizašli i neki dodatni prijedlozi, ideje i sadržaji. Zaključeno je kako starije osobe treba aktivno uključiti u obilježavanje toga dana tako da se osjete vrednovane i uvažene.

Središnja točka bila je odvijanje Godine obitelji Amoris laetitia kako bi je se, na najbolji mogući način, iskoristilo kao poticaj razvoju pastoralna braka i obitelji Crkve u Hrvatskoj. Povjerenici su se odazvali pozivu na sudjelovanje u radioemisiji „Radost ljubavi u obitelji“ na HKR-u koju je Ured HBK za život i obitelj ciljano pokrenuo u kontekstu Godine obitelji. Razmatrajući ponuđene dvanaest prijedloga za aktualizaciju pobudnice Amoris laetitia zaključeno je kako, uz ona područja pastoralna braka i obitelji koja su već donekle zastupljena, svakako treba iskoristiti prigodu i angažiranije poraditi na razvoju podzastupljenih područja poput pastoralna razvedenih i ponovo vjenčanih te pastoralna obitelji suočenih s pojačanim životnim izazovima poput invaliditeta ili služenja zatvorske kazne nekog od članova.

Zajedničko hodočašće članova HBK i HRK u svetišće sv. Josipa u Karlovcu

Članovi Hrvatske biskupske konferencije i Hrvatske redovničke konferencije u ponedjeljak 7. lipnja zajedno su hodočastili u Hrvatsko nacionalno svetišće sv. Josipa u Karlovcu gdje je misu predslavio zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić.

Na početku slavlja okupljenima se obratio predsjednik Vijeća HBK za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života gospičko-senjski biskup Zdenko Križić.

Istaknuo je da godišnji susreti biskupa i viših redovničkih poglavara i poglavarica Crkve u Hrvatskoj nisu i ne smiju biti samo formalnost, nego mjesto na kojem zajednički mole i traže odgovore na mnoga važna pitanja za život Crkve i njezina djelovanje u hrvatskom narodu.

Rekavši da su se okupili u Godini sv. Josipa u njegovom Svetišću, biskup Križić podsjetio je na riječi pape Franje iz apostolskog pisma Patris Corde u kojem „stavlja naglasak na Josipovu poslušnost Bogu i njegovu ljubav prema povjerenom mu obitelji te njegovu hrabrost kojom kao glava obitelji odvažno predvodi obitelj kroz teška životna iskušenja pred kojima nikad nije očajavao, nego se s njima suočavao s velikim pouzdanjem u Boga”.

„To je konkretna poruka za sve nas i nama je Bog povjerio obitelji vjernika i redovničkih zajednica sa željom da te obitelji predvodimo u vjernosti Bogu za dobro njegova Mističnog Tijela. Traži od nas da budemo više proroci nego službenici, da budemo više svjedoci nego nadređeni”, naglasio je. Dodao je da je to velika odgovornost u nemalim kušnjama današnjeg vremena u kojemu se kršćanski život u Europi sve više vjernički i duhovno razvodnjava.

Stoga redovnici i pastiri trebaju biti „vidljiv znak koji će biti drugima poticaj” te biti blizu ljudima, zaključio je biskup Križić.

Nadbiskup Bozanić uvodeći u slavlje nazočnim hodočasnicima – biskupima i višim redovničkim poglavarima rekao je da su se okupili da očinskim i majčinskim srcem poput Josipa i Marije vrše službu u Crkvi.

Homiliju je izrekao predsjednik HBK zadarski nadbiskup Želimir Puljić. „Ovim hodočašćem u Nacionalno svetišće sv. Josipa u Karlovcu želimo poput milosrdnog Samaritanca (Mt 13, 44) biti blizu svima koji su pogođeni opakom koronavirusnom bolešću i potresom u našem glavnom gradu Zagrebu i na Banovini”, rekao je na početku. „Želimo stoga molitvom, prevencijom i solidarnošću boriti se s nevoljama, pa sve naše muke i probleme preporučiti svetom Josipu zaštitniku Crkve, Hrvatskog sabora, obitelji i našega naroda”, dodao je.

„Želimo još jednom uočiti divne odlike kojima ga je opisao papa Franjo u svom pismu Očevim srcem. On ga je prikazao kao skromnog stolara i Marijina zaručnika, kao čovjeka koji je pravedan i spreman izvršiti volju Božju (Lk 2, 22). Svojim pak ponašanjem pokazao je kako biti hrabar i kreativan. Želimo danas pred Isusom, komu je Josip po Božjem odabranju bio otac i stariatelj, zemaljski skrbnik i branitelj, u sjeni Josipovih vrlina i dobro obavljenih zadataka provjeriti sebe”, poručio je predsjednik HBK. Napomenuo je da je „biskupima i redovničkim poglavarima Providnost dodijelila izvršiti konkretne poslove i zadatke, pa biti brižni očevi i majke, te požrtvovni branitelji i skrbnici u okolnostima gdje se uz hrabrost i stvaralaštvo traži samozatajnost, skromnost i poniznost.

Osvrnuvši se na ulogu biskupa u Crkvi rekao je da „pred izazovima apostazije u sekulariziranom svijetu biskup ima biti prorok koji naviješta prave vrjednote. Dok srcem dobroga pastira ide tražiti što je izgubljeno, ne smije se bojati „razobličavati krive antropologije i upozoravati na zavodljive ideologije koje šire poluistine o čovjeku i njegovu spasenju”. Pritom je posebno izdvojio stanje današnjih obitelji. „jasnoćom i odvažnošću dužnost mu je upozoriti i na duh sekularizma,

krivih nazora i stavova i u redovima Crkve, od župa, vjerničkih društava, udruga i pokreta, do Bogu posvećenih zajednica”, ustvrdio je.

Kako se čovjek ne rađa savršen, i biskup djeluje u okviru sakramentalnog bratskog zajedništva s ostalim biskupima, a biskupska konferencija trebala bi biti „kuća i škola zajedništva“, poručio je nadbiskup Puljić.

Potom se osvrnuo i na ulogu redovnika i redovnica. Istaknuvši povezanost četiriju službi: diakonije, koinonije, kerigme i liturgije, istaknuo je četiri bitna elementa posvećenog života. „Najprije tu je Duh Sveti koji je nadahnuće i pokretač svakog dobrog djela. Nakon toga slijedi odluka čovjeka da radikalno bira stil života prema Isusovim savjetima, u konkretnoj zajednici koja duhom crkvenosti živi i ostvaruje konkretni program po kojem se događa osobno posvećenje i slava Božja”, nabrojio je.

„No, znamo da se sa zvanjem ne rađa”, nastavio je. „Ali, u zvanju se prolazi kroz „klance i jadicovce“. I kad procjenjujemo koliko je netko „uspio u posvećenom zvanju“, to se ne mjeri ovozemnim „mjerilima uspjeha, ostvarenja, prestiža, već stupnjem usvajanja vrjednota. Pojedinac je, naime, usvojio vrjednote kad ih razumom spozna, srcem prihvaća i u život provodi, te po njima živi. Spoznaja, prihvaćanje i život po vrjednotama teoretski izgleda vrlo jednostavno. No, u praksi to nije uvijek tako. Psihologija nam govori o podsvjesnim i nesvjesnim dubinskim motivima koji nisu uvijek odraz života po vrjednotama.”

U tom smislu biskup Puljić upozorio je na osobnu dopadljivost kao motivaciju umjesto one apostolske. Također je upozorio na stanje neusvojenih vrjednota i opasnost nerealnih očekivanja što vodi do očaranja utopijskim idealima te naglog razočaranja. Kao primjer naveo je one koji su tražeći „tihi kutak” nepromišljeno stvorili „vlastita ognjišta”. „Takvi primjeri pokazuju da se razočarani pojedinci ne osjećaju kao apostoli poslije Duhova, već kao izranjeni lavovi, koji nakon povlačenja iz boja, liječe vlastite rane“, naglasio je.

„Znamo da su upravo Bogu posvećene osobe i pojedini redovi u povijesti Crkve često odigrali ulogu putokaza. Bili su kritička svijest i savjest svojih suvremenika i znali su da se u ime Isusovog siromaštva i opredjeljenja za prezrene i napuštene ne mogu praviti nikakvi kompromisi”, rekao je zadarski nadbiskup istaknuvši kao primjer proroka Jeremiju.

„Bogu hvala za ovoga proroka, kao i druge brojne svjedoke vjere, posebice iz redova apostolskih nasljednika i iz svijeta Bogu posvećenih osoba, koji su obilježili i usmjerili tijek povijesti čovječanstva. Znali su, naime, i vjerovali da vjernim služenjem, patnjom i žrtvom doprinose onome što manjka patnjama Kristovim (sv. Pavao). Bogu hvala za sve naše hrvatske svetce i blaženike koji su svojim životom i radom zadužili našu povijest i naš narod. Bogu hvala za sv. Josipa, tog skromnog stolara i Marijina zaručnika, koji je usprkos osobnim teškoćama prihvatio i do kraja spremno izvršio volju Božju (Lk 2, 22), zaključio je predsjednik HBK.

Na kraju mise kardinal Bozanić predmolio je zajedničku posvetnu molitvu sv. Josipu, „sa željom i nakanom – kako je rekao mons. Puljić – da i mi poput njega požrtvovno služimo otajstvu Utjelovljenja, te i naš odgovor uvijek bude u posluhu hitar i pozitivan, hrabar i kreativan poput njegovoga odgovora koji je živio i radio u sjeni nebeskoga Oca”.

Prije toga, kardinal je Bogu posvećenim osobama odao priznanje i zahvalnost, rekavši da su one u Crkvi „dar, bogatstvo i znak pluralizma”. „Naša Crkva bila bi siromašnija bez vas”, poručio im je i kazao da to prenesu svojoj braći i sestrama. „Svijet i Crkva ne počinju s nama niti s nama završavaju”, naglasio je kardinal, dodavši da su u djelovanju imali prethodnike te će imati i nasljednike.

Kao uzor istaknuo je graditelja karlovačkog svetišta mons. Marijana Radanovića ustvrdivši da takvi ljudi nose Crkvu. „To su oni svetci među nama kojih ima i danas”.

Na kraju je riječ uputio i predsjednik HRK fr. Slavko Slišković, OP. Izrazio je radost zbog zajedništva članova HBK i HRK. „Vjerujem da se je svatko od nas u svojoj službi suočio s buđenjem od snova, što se događalo i sv. Josipu, ali i sviješću o nedostatku vlastite snage da probleme koji su uzrokovali nesanicu sam riješi”, rekao je, istaknuvši potrebu Josipovog primjera i zagovora da unatoč tomu mogu vršiti povjerene službe. „Neka nam Josipov primjer i zagovor pomogne da znamo biti očevi i majke ne samo u nazivu službe nego i u srcu te prepoznati Crkvu i svoju ulogu u njoj i po riječima sv. Augustina biti sretni ne zbog vlasti kojom se vlada nego zbog ljubavi kojom služimo”, zaključio je fr. Slavko.

Zahvalivši organizatorima zajedničkog susreta i rektoru Svetišta mons. Antunu Senteu, fr. Slavko je ostavio Svetištu zavjetnu svijeću te darovao izdanja HRK za knjižnicu Svetišta.

Ured HBK za život i obitelj predstavio pjesmu „U zagrljaju vremena“

Vijeće i Ured Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj na konferenciji za novinare u utorak 15. lipnja u sjedištu Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu predstavili su pjesmu „U zagrljaju vremena“ posvećenu starijim osobama.

Na konferenciji su sudjelovali voditelj Ureda HBK za život i obitelj Petar Krešimir Hodžić, autor teksta Frane Bilić, autor glazbe Joško Čaleta i umjetnički voditelj ansambla Lado Krunoslav Šokac.

Pjesma „U zagrljaju vremena“ plod je inicijative „Zagrlimo starije pjesmom“ koju je Vijeće Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj pokrenulo u ljeto 2020. potaknuto pozivom pape Franje na dosjetljivost u ljubavi prema starijim osobama kako bi im se olakšale usamljenost i izoliranost uzrokovane pandemijom Covid-19.

„Vijeće je najprije početkom kolovoza prošle godine uputilo javni poziv klapama da zagrle starije pjesmom. Klape su se odazvale u lijepom broju nastupajući pred domovima za starije i nemoćne diljem Hrvatske. Tim nastupima bili su dirnuti ne samo korisnici i djelatnici domova, već i sami izvođači”, rekao je Hodžić.

Potaknuti dobrim prihvaćanjem inicijative i u želji da ona postane trajna, Vijeće je krajem rujna ponovilo poziv, proširujući ga i na druge vokalne sastave, s nakanom da se starijim osobama na takav način uputi svojevrsna glazbena čestitka za Međunarodni dan starijih osoba koji se obilježava 1. listopada.

Uviđajući da ne postoje pjesme koje bi bile ciljano upućene starijim osobama u domovima, Ured HBK za život i obitelj bio je idejni začetnik nastanka pjesme „U zagrljaju vremena“ za koju je stihove napisao Frane Bilić iz Šibenika, a uglazbio je dr. sc. maestro Joško Čaleta, priredivši partiture za muške, ženske i mješovite vokalne sastave. Na njegov prijedlog Ansambl narodnih plesova i pjesama Lado, autentični hrvatski kulturni brand koji svojim obradama zahvaća sve hrvatske regije od Konavala do Baranje i Srijema, rado je prihvatio projektnu suradnju i snimio pjesmu.

Frane Bilić poznat je kao autor stihova za pjesmu „Da te mogu pismom zvati“, a govoreći o nastanku ove pjesme istaknuo je da je tijekom svoga života imao puno ljudi koji su doživjeli starost i kojima je potrebna mrva ljudskosti.

„Jedno vrijeme radio sam i u umirovljeničkom domu i ti ljudi se ponekada osjećaju malo izolirano i daleko, ali kada im ponudimo osmijeh, malo ljudskosti, onda se u njihovu životu koji ide svome kraju osjeća neizmjerana radost. To je i ono što sam ovom pjesmom htio kazati. Počašćen sam što je meni pružena prilika da s lirske strane udahnem Boga u život tih ljudi i kažem im da nisu ostavljeni“, zaključio je Bilić.

Maestro Čaleta rekao je da je najveći izazov bio napraviti pjesmu koja će biti pristupačna svima, a ne samo profesionalnim ansamblima. Smatra da su u tome uspjeli i da će pjesma imati veliki odjek u javnosti.

Šokac je rekao da nije riječ o tipičnom „ladovskom“ repertoaru, ali budući da je riječ o lijepoj i plemenitoj namjeri, vrlo rado su prihvatili suradnju.

U cilju obogaćenja njihove izvedbe priređen je i tamburaški aranžman koji potpisuje Marko First.

Vijeće i Ured HBK za život i obitelj ponovno pozivaju vokalno-instrumentalne sastave u Hrvatskoj da i ubuduće nastave glriti starije pjesmom, a osobito one koji su u domovima za starije i nemoćne. Na mrežnim stranicama Ureda mogu se preuzeti partiture pjesme „U zagrljaju vremena“ i preslušati izvedba Ansambla Lado kao pomoć u uvježbavanju pjesme da bi je mogli izvesti u prigodi prvoga Svjetskog dana djedova, baka i starijih osoba koji će se odlukom pape Franje održavati svake godine 4. nedjelje u srpnju, uz spomendan sv. Joakima i Ane, „Isusovih djeda i bake“.

Crkveni sastavi pjesmu mogu izvesti uz liturgijska slavlja toga vikenda, primjerice nakon svečane mise u nedjelju 25. srpnja, a izvedbe se mogu upriličiti i u kontekstu kulturnih ljetâ mjestâ i gradova diljem Hrvatske. Time će pridonijeti da prvi Svjetski dan djedova, baka i starijih osoba bude uistinu dan za pamćenje našim starijima, ali i mlađima koje se dodatno potiče da svojim djedovima i bakama te starijim osobama toga vikenda na različite načine iskazuju ljubav i poštovanje.

Vijeće i Ured HBK za život i obitelj, u suradnji s Ansamblom Lado i Laudato televizijom, pripremaju i videospot pjesme koji će biti predstavljen javnosti uoči Svjetskog dana djedova, baka i starijih osoba.

Zaštita ljudskih prava svoj smisao ima u promicanju prava i slobode svake osobe

Izjava Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj o Prijedlogu rezolucije o stanju u pogledu seksualnog i reproduktivnog zdravlja i prava u EU-u u kontekstu zdravlja žena

Vijeće Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj na svojoj posljednjoj sjednici održanoj 11. svibnja 2021. dotaknulo se i Izviješća o stanju u pogledu seksualnog i reproduktivnog zdravlja i prava u EU-u u kontekstu zdravlja žena izvjestitelja Freda Matića, eurozastupnika iz Hrvatske, koje je toga dana usvojeno na Odboru za prava žena i rodnu ravnopravnost Europskog parlamenta (FEMM) te upućeno u daljnju proceduru.

Vijeće izražava krajnju zabrinutost uoči predstojećeg glasovanja u Europskom parlamentu (23. i 24. lipnja 2021.) o Prijedlogu rezolucije (2020/2215(INI)) koji se temelji na spomenutom Izvješću, te ovim putem želi sažeto obrazložiti razloge svoje zabrinutosti.

Iako prijedlog ove Rezolucije razmatra vrlo važno pitanje zaštite zdravlja i prava žena treba skrenuti pozornost kako ona:

definira pobačaj kao temeljno ljudsko pravo i “osnovnu zdravstvenu uslugu” koja bi trebala biti svima, gotovo bezuvjetno, dostupna;

ograničava pravo na priziv savjesti zaboravljajući da ono proizlazi iz univerzalnog temeljnog

ljudskog prava na slobodu savjesti;

nalaže izmjenu obrazovnih kurikula uvrštavanjem promicanja rodne ideologije i prava na pobačaj te pristupa maloljetnika uslugama zaštite spolnog i reproduktivnog zdravlja pod koje svrstava pobačaj i promjenu spola;

zadire u nacionalnu nadležnost država članica namećući rješenja u pitanjima o kojima su one ovlaštene odlučivati samostalno.

Zbog toga je prijedlog ove Rezolucije izazvao brojne reakcije, među ostalima i Vijeća biskupskih konferencija Europske unije (COMECE) koje u svom osvrtu (Position Paper) ističe kako Katolička Crkva promiče i brine o pitanjima ljudskog zdravlja naglašavajući da je pravo na zdravlje temeljno ljudsko pravo te osnova dostojanstvenog života. Međutim, u osvrtu se navodi kako se prijedlog ove Rezolucije, a osobito pitanje pobačaja, analizira isključivo iz jednostrane perspektive zanemarujući sva prava i širinu zaštite svih uključenih osoba i životnih situacija.

Crkva promiče zaštitu života nerođenog djeteta stvorenog na Božju sliku i Njegovom voljom te promiče i štiti njegovo temeljno ljudsko pravo na život. Zaštita dostojanstva nerođenog djeteta te pravo država da štite život nerođenog djeteta potvrđeni su odlukama i Europskog suda za ljudska prava ECtHR (GC) 16. 12. 2010, A, B. C v. Ireland, Br. 25579/05) i Europskog suda pravde (18. listopada 2011., Oliver Brüstle v Greenpeace eV).

Zaštita ljudskih prava svoj smisao ima u promicanju prava i slobode svake osobe, osobito onih koje se ne mogu same skrbiti o svojim pravima. Vijeće HBK za život i obitelj pozdravlja svaku inicijativu kojom se na takav sveobuhvatan način štite i promiču ljudska prava te podsjeća da smo svi odgovorni u sukreiranju društva utemeljenog na poštivanju prava svake osobe. Ukazujemo na to da se život nerođenog djeteta ne može štiti nasuprot zaštiti majke već samo zajedno s njom. Važno je naći ona rješenja koja će zaštititi i majku i nerođeno dijete te pravo na život i dostojanstvo svih uključenih osoba.

Upozoravamo na opasnosti koje mogu izazvati ideološki nametnute politike, osobito one koje su usmjerene i uključuju maloljetnu djecu. Obrazovni sustavi mogu poslužiti kao instrument za promicanje ljudskih prava, ali je neprihvatljiva njihova instrumentalizacija za provođenje ideološki utemeljenih politika. Predložena Rezolucija, pak, umjesto zaštite zdravlja i prava žena nameće provedbu jednostranih, ideološki utemeljenih stavova i politika koji su neprihvatljivi moralno, pravno, ali i politički sa stajališta poštivanja suživota u pluralističkom društvu.

Vijeće poziva na nužnost zaštite prava na život i dostojanstvo svakog ljudskog bića od začeca do naravne smrti te pozdravlja promicanje i zaštitu ljudskih prava uz razumnu i odgovornu sveobuhvatnost svih uključenih osoba i prava. Prijedlog Rezolucije je neprihvatljiv i njezino usvajanje izazvalo bi nesagledive štetne posljedice u području poimanja i zaštite ljudskih prava.

Naposljetku, Vijeće poziva uključene u procese donošenja odluka, kao i cjelokupnu javnost, da uvažavajući navedene činjenice odgovorno pristupe vrednovanju ove složene i delikatne problematike i svoja nastojanja usmjere na dobrobit svijeta na koje se Rezolucija odnosi, a ponajviše ženâ i djece, bilo rođene bilo nerođene.

Zdravlje žena ne može se poistovjetiti s nepostojećim pravom na pobačaj

Komisija Hrvatske biskupske konferencije Iustitia et Pax objavila je danas, 23. lipnja 2021., izjavu pod naslovom Zdravlje žena ne može se poistovjetiti s nepostojećim pravom na pobačaj – Osvrt na Matičevo izvješće koje nema nikakve pravom obvezujuće osnove koju donosimo u cijelosti:

1. Iustitia et Pax zalaže se za pravdu, pravo i mir, a unutar toga teži za etičkom prosudbom druš-

tvenih događanja i donošenja pravnih akata kako bi se zaštitilo ljudsko dostojanstvo, ljudska prava i prava najugroženijih skupina. U skladu s tim, analizom Izvješća i na njemu utemeljene i predložene rezolucije pod naslovom »The situation of sexual and reproductive health and rights in the EU, in the framework of women's health« (2020/22 15(INI)), nazvanoga Matičevo izvješće, uviđa da ono sadrži brojne uznemirujuće elemente, a ne temelji se ni na jednom međunarodnom dokumentu, štoviše suprotno je svima postojećima, kako globalnima, tako i europskima. Ono nema nikakve pravom obvezujuće osnove na kojoj bi bilo sazdana i zbog te činjenice teška je povrjeda zaštićenih ljudskih prava, posebice prava djeteta i vladavine prava.

Dodatno brine što se hvalevrijedna briga za zdravlje populacije, osobito žena, iskorištava za promidžbu ideoloških i svjetonazorskih pitanja, svrstavajući pobačaj u nepostojeća ljudska prava. Kako bi se promijenio europski pravni okvir, mimo svih regula, to Izvješće bez ikakvih pravnih uporišta stvara neka nova ljudska prava (pravo na pobačaj), neka postojeća ljudska prava amputira (pravo roditelja na odgoj djece), neka minimizira i relativizira (pravo na priziv savjesti) te nadilazi ovlasti koje Europskoj uniji pripadaju temeljem osnivačkih ugovora, a izravno krši i Povelju EU-a o temeljnim pravima (OJ C 202). Zdravstvena i obrazovna prava su tzv. *domaine réservée*, odnosno područja u kojima su nacionalna zakonodavstva isključivo nadležna urediti ih kako žele (u tom je smislu doneseno i nekoliko presuda Europskoga suda za ljudska prava).

2. Zdravlje žena ne može se poistovjetiti s nepostojećim pravom na pobačaj (osim u ekscenim situacijama kad trudnoća ugrožava život ili zdravlje žene) iz jednostavnoga razloga što trudnoća nije bolest. U tom smislu neprimjerena je tvrdnja o potrebi jamstva pristupa svim zdravstvenim uslugama radi ostvarenja ljudskoga prava na zdravlje jer u slučaju pobačaja nije riječ o pravu na zdravlje, pa time ni o zdravstvenoj, nego medicinskoj usluzi. U tom se Izvješću miješa pravo na zdravlje kao ljudsko pravo s pobačajem, koje se zagovara bez ikakvih ograničenja, što je u suprotnosti i sa standardima Europskoga suda za ljudska prava prema kojima pobačaj u svakom slučaju mora imati razvidan i objektivan motiv. Zabranu, odnosno ograničenja pobačaja Izvješće naziva oblikom »rodno uvjetovanog nasilja«, što je u suprotnosti i sa standardima Europskoga suda za ljudska prava prema kojima pobačaj u svakom slučaju mora imati razvidan i objektivan motiv.

3. *Iustitia et Pax* zabrinuta je otvorenošću Izvješća spram pobačaja, stavljajući ga u kontekst »prava na slobodu i privatnost«. Naime, pravo na slobodu ovdje je aplicirano neograničeno i individualistički, propuštajući primijetiti da se pravo na slobodu ne može ticati samo jednoga čovjeka (u ovom slučaju žene), nego obuhvaća i pravo nerođenoga djeteta roditi se, njegovo pravo na život. Sloboda svakoga ljudskoga bića ograničena je slobodom drugoga ljudskoga bića, pa tako i nerođenoga djeteta. Ovdje valja podsjetiti i na Rezoluciju 1607 (2008) Parlamentarne skupštine Vijeća Europe u kojoj se navodi da pobačaj treba izbjegavati i da on ni u kojem slučaju ne može biti smatran metodom planiranja obitelji. Čini se da predložena rezolucija to u potpunosti zanemaruje, što je istodobno zabrinjavajuće i opasno za zaštićena ljudska prava, posebice prava djeteta i vladavinu prava.

4. Zahtjev za jamstvom »univerzalnog pristupa u obrazovanju i točne, znanstvene informacije o seksualnosti, bez predrasuda i cjelovito u svim osnovnim i srednjim školama«, istaknut u Izvješću, kršenje je spomenute nacionalne ingerencije jer obrazovni sustav nije u nadležnosti EU-a. Međutim, riječ je i o kršenju Konvencije o pravima djeteta koja roditelje prepoznaje kao primarne odgojitelje svoje djece, Opće deklaracije o ljudskim pravima i Međunarodnoga pakta o građanskim i političkim pravima koji roditeljima priznaju pravo prvenstva u izboru vrste obrazovanja. Od europskih dokumenata osobito je važan i eksplicitan Prvi protokol Europskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te Povelja EU-a o temeljnim pravima. U oba dokumenta roditeljima se priznaje pravo da djeci osiguraju obrazovanje i poučavanje u skladu sa svojim vjerskim, filozofskim i pedagoškim uvjerenjima, i što dodatno naglašavamo »u skladu

s nacionalnim zakonima koji uređuju ostvarenje takve slobode i prava«. Riječ je o području u kojem države imaju vrlo široku marginu prosudbe na koje EU nema pravnu osnovu/nadležnost utjecati ni na koji način, a posebice ne nedomišljenim ideološkim pamfletima kojima se daje privid pravnoga legitimiteta.

5. Zahtjev iz Izvješća da sve osobe imaju pristup uslugama u vezi s »plodnošću« podrazumijeva i potpunu slobodu maloljetnica u pobačaju. To je otvoreni napad na pravo djeteta na zdravlje i obvezu odraslih i države da djetetovo zdravlje očuvaju jer, valja ponoviti, pobačaj nije zdravstvena usluga.

6. U odnosu na priziv savjesti Izvješće se na nj osvrće relativizacijom njegova značenja. Priziv savjesti proizlazi iz slobode savjesti kao ljudskoga prava zajamčenoga mnogim međunarodnim dokumentima, uključujući i europsku Povelju. Osim toga, priziv savjesti je i jedno od prirodnih prava koje postoji prije i neovisno o svakom pisanom pozitivnom zakonodavstvu. Pozitivno zakonodavstvo ne smije neosnovano ograničiti priziv savjesti jer bi time dokinulo pretpostavku samoga zakona – čovjeka kao moralnoga subjekta koji ima apsolutno nepovrjedivo ljudsko dostojanstvo koje se proteže i na dostojanstvo osobne savjesti.

7. To je Izvješće, uz podosta ponavljanja, nastojalo obuhvatiti što više sadržaja i pojmova koje bi se moglo svesti na zajednički nazivnik apsolutnih sloboda svih u svemu, osobito u okviru zdravstvenih i reproduktivnih prava. Vjerojatno svjesno supsidijarnosti, ono poziva na »otvorene metode koordinacije između država članica« (toč. D, toč. 1), ali usprkos tomu proširuje svoj doseg izvan i mimo zdravstvenih prava, osobito žena. U njemu se zagovaraju neograničene slobode (u pristupu svim zdravstvenim uslugama, pa tako i medicinski potpomognutoj oplodnji od strane LGBTI osoba, pravo na sklapanje istospolnoga braka, neograničena kontracepcija, toč. I), seksualne aktivnosti bez obzira na dob (toč. B), neograničena autonomija djece (toč. C), rodna ideologija (toč. E, uključujući primjerice pravo na trudnoću transrodnih muškaraca i nebinarnih osoba, toč. N, pravo transrodnih osoba na roditeljstvo, toč. 9, protivno navodnim »stereotipima i pristranostima«, toč. 29). U mnogo točaka naglašava se da je pobačaj ljudsko pravo, a kršenje reproduktivnih i seksualnih prava je »kršenje ljudskih prava, osobito prava na život« (toč. F), što Iustitia et Pax smatra začudnim kad znamo da se pobačajem prekida jedan ljudski život.

8. Neuvjerljivim se doima pozivanje na »europske vrijednosti« (toč. Y), zaboravljajući ili namjerno se odmičući od kršćanskih korijena te iste Europe naglašanih u riječima jednoga od utemeljitelja Roberta Schumana da Stari Kontinent nije samo tehnička i ekonomska zajednica, nego je to zajednica čija se duša ogleda u njezinim kršćanskim temeljima.

Vrlo je opasno kad Izvješće napada »nacionalne interese« država članica (toč. X) stavljajući ispred njih »osobne slobode i načela demokracije«. Antidiskriminacija se iskorištava za podupiranje apsolutnih sloboda bez ikakvih ograničenja i odgovornosti pojedinca zaobilazeći zlatni standard vladavine prava. U tom je Izvješću potpuno zanemaren i zaobiđen i pravni standard najbolji interes djeteta koji je okosnica i kriterij svih postupanja odraslih osoba i institucija u odnosu na djecu, a koji je eksplicite naveden u svim međunarodnim dokumentima od Konvencije o pravima djeteta nadalje.

Iz svega iznesenoga Iustitia et Pax smatra da Izvješće i rezoluciju zastupnici u Europskom parlamentu trebaju odbaciti jer ne samo što ne postoji pravna osnova za njihovo usvajanje, nego su suprotni europskim i globalnim dokumentima. Brigu za zdravlje žena i djece treba usmjeriti prema stvarnim zdravstvenim problemima, a ne prema pobačaju i svjetonazorskim pitanjima.

ZADAR, PLOVANJA: BLAGDAN SV. JOSIPA RADNIKA*PROPOVIJED mons. Ž. Puljića*

1. Vjerojatno ste mogli ponešto pročitati prošlih tjedana što sam pisao kroz sedam srijeda od svetkovine sv. Josipa do današnjeg blagdana Josipa radnika. Imao sam namjeru u tim razmišljanjima osvijetliti po koju odliku ovog velikog Božjeg ugodnika. Tako sam ga prikazao kao „skromnog stolara i vjernog Marijina zaručnik“. Istakao sam njegovu ulogu oca koji je koji je bio u sjeni Nebeskog Oca. Posebice sam naglasio da je on kao otac bio pravi muškarac koji brani i štiti život, te u brizi za svetu obitelj pokazao se kreativni i hrabrim skrbnikom. Danas bih htio skupa s vama razmišljati o svetom Josipu kao zaštitniku radnika. Jer, ovo je blagdan Josipa radnika, a ova je župa upravo njemu kao radniku posvećena. Blagdan Josipa radnika uveo je 1955. papa Pio XII. Istina, papa Lav XIII. (1878.-1903.) bio odlučio da se 1. svibnja slavi kao „svjetski dan radništva“. U tom vidu „povjerio je sve radnike zaštiti sv. Josipa“ za kojeg evanđelisti vele da je živio u Nazaretu i radio kao tesar (Mt 13, 54).

Prije 40 godina sveti Ivan Pavao II. objavio je svoju treću encikliku „*Laborem Exercens*“ (Radom čovjek), 14. rujna 1981. Ona se bavi ljudski radom i socijalnim naukom Crkve, a započinje riječima: „Radom čovjek mora zaraditi svoj kruh i doprinijeti stalnom napretku znanosti i tehnologije, kulturno i moralno, u društvu u kojem živi u zajednici sa svojom braćom“. Prije šest godina objavljen je zbornik „*Kultura rada u Hrvatskoj*“ (570 stranica). Svoje priloge dali su 55 autora što pokazuje interes koji je izazvao Peti socijalni tjedan, posebice zbog pomno odabrane teme o kulturi rada koju se obradilo interdisciplinarno, s egzistencijalne, obiteljske, društvene i duhovne, osobne i svetopisamske strane.

2. Posebice je korisna usvojena Deklaracija koja kroz jedanaest sročenihi stavova izriče nadu i želju kako prevladati aktualnu krizu, te radu vratiti duhovnost i dostojanstvo, a poduzetništvu pravedna načela. Ta se načela ostvaruju po pravednoj zaradi, pravednoj plaći i pravednom porezu. No, da bi se to moglo ostvarivati potreban je odgoj za rad i sustav vrijednosti, za kulturu tradicije, posebice one obiteljske. Jer, dvije su ugrožene skupine ljudi s obzirom na rad: To su „nezaposleni“ koji su isključeni iz svijeta rada, kao i oni koji su „prezaposleni“, pa zbog opterećenosti isključeni su većim dijelom iz obiteljskog i društvenog života.

Kad se govori o čovjeku i njegovom radu valja imati uvijek u vidu da je on svojim radom usmjeren na Stvoritelja. Kad to ne bi tako bilo, čovjek (radnik) postao bi rob onog što stvara. Rad je velika ljudska i kršćanska vrijednost. Čovjekov ovozemni život u biti je rad, aktivnost, gibanje, dinamika i rast. Stvaranje svijeta djelo je Božje. No, stvoreni svijet nije bio gotov, ni završen, a ni savršen. Njegovo dovršenje Bog je prepustio čovjeku da ga „dotjera i dovrši“. Svakim svojim činom čovjek obogaćuje, uljepšava i usavršava stvoreni svijet. Ali, može ga i osiromašiti, pokvariti i uništiti.

3. Čovjek radom „formira i transformira“ svijet, te pri tom „usavršuje i samoga sebe“. Jer, u procesu obrade svijeta događa „hominizacija i divinizacija čovjeka“. Stoga je rad velika moralna vrijednost koja ima intelektualnu, umjetničku i socijalnu dimenziju koja se ostvaruje po suradnji, solidarnosti i u zajedništvu s drugima. No, valja paziti da ga ne zarobi „razvijena tehnika“ pa nadjača „čovjeka stvaratelja“, i pri tom se „proces rada pretvori u tehnokraciju“; tehnika „podjarmla čovjeka u svoju službu“, robotizira ga i „učini slugom mašine i strojeva“. Stoga su s pravom upozoravali Pape na realnu opasnost da „tehnokrati postanu novim gospodarima Zemlje“, pa čovjek izgubi slobodu, a rad svoju originalnu vrijednost“.

Kako se moglo dogoditi da se „vrijednost rada pretvori u svoju suprotnost“? Gdje je uzrok takvoj promjeni? U prvom redu zaboravlja se na činjenicu da rad ima svoje religiozno, odnosno kršćan-

sko obilježje i vrijednost. Ljudski rad je „sudjelovanje u Božjem stvaralačkom djelu“. Bog, dakle, dovršava svijet po ljudima, pa je ljudski rad autentično služenje Bogu, pravo Božje djelo (opus Dei, Gottesdienst). Nekada se krivo tumačilo rad kao „kaznu za grijeh“. Rad je po Božjoj volji postojao i prije iskonskoga grijeha. On nas odgaja i usavršuje, pa apostol Pavao hvali one koji rade i svoj kruh zarađuju. A za one koji „dangube i ništa ne rade“ veli „tko ne radi, neka i ne jede“ (2 Sol 3, 10-12). Ovo je duh kršćanske radne etike po kojoj bi se vjernike trebalo prepoznavati: Po napornom radu, a ne po dangui i lijenosti.

4. Već na prvim stranicama Biblije istaknuta je stvaralačka dimenzija rada. Bog stvara svijet, ali ga ne dovršava, već „povjerava čovjeku njegovo usavršavanje. Čovjek nastavlja Božje stvaralačko djelo radom i uređenjem svijeta. Rad ne smije zagospodariti čovjekom i pretvoriti ga u svoga roba. Ni Bog, koji je sve započeo, nije čovjeka podčinio radu, nego mu je sve stvoreno povjerio da to oplemenjuje i razvija. Danas se osjeća kriza čovjekova identiteta u odnosu na rad. Ponajprije, vidimo kako nije svakomu omogućeno naravno pravo na rad (posao), pa je time povrijeđeno njegovo dostojanstvo. Stoga, glavna je zadaća svakoga društva omogućiti da svatko radi i da se preko rada ostvaruje. Uz potrebu i pravo na rad vidimo, nažalost, da čovjek često postaje „rob svoga rada“. Doda li se tomu porazna činjenica da ima sve više ljudi koji „ne primaju pravednu nagradu“ za svoj rad, ili pak postaju socijalni slučajevi jer im poslodavci ne isplaćuju zarađeni dohodak, osjeća se potreba „teologije rada“ koja čovjeka vidi kao sustvaratelja.

Njemu je, naime, Gospodin povjerio da oplemenjuje i razvija stvoreni svijet putem rada koji i nje-ga samoga oplemenjuje i usavršava. U središtu takvog promišljanja je čovjek koji je radom usmje-ren na Boga od kojega „dolazi svaki dobar dar“ i k njemu sve teži (Jak 1, 17). U ovoj godini koja je posvećena svetom Josipu zahvalni smo što je Hrvatski Sabor izabrao Josipa kao „zaštitnika hrvatskoga kraljevstva“, a to znači hrvatskoga čovjeka-radnika. Stoga, upravljamo danas žarke molitve našem zaštitniku Josipu neka bdije nad našom zemljom i nad našim obiteljima kako bi bile i ostale svetištem života i školom ljudskih vrлина. Neka pomaže svima, a posebice radnicima u njihovim životnim potrebama. A njegovi štovatelji neka se trude biti dobri i skromni vjernici, vrijedni i zauzeti radnici, te osobito pobožni i ustrajni Božji suradnici. Sveti Josipe, moli za nas.

BIBINJE: SPROVOD DON TOMISLAVA SIKIRIĆA (1965.-2021.)

PROPOVIJED mons. Ž. Puljića

(Job 19, 23-27; Ps 23 „Gospodin je pastir moj“; Iv 14, 1-6)

1. Ovom euharistijskom gozdom, braćo i sestre, liturgijski se opraštamo od našega brata, svećenika don Tomislava Sikirića koji je nakon teške bolesti, preminuo je u 56. godini života i 31. godini svećeništva na odjelu KBC-a Rebro u Zagrebu (21. 05. 2021.). Rođen je 18. kolovoza 1965. u obitelji Božidara i Anke rođ. Kero ovdje u ovoj župi. Iskreni izrazi suosjećanja njegovoj braći Vinku i Eugenu, sestrama Ivani i Eliji, zetu Ivi, nećacima i nećakinjama i ostalo rodbini, kao i vjernicima njegove rodne župe i vjernicima župa u kojima je služio, braći svećenicima, poznanicima i prijateljima s kojima se družio. Osobita zahvala liječnicima u Zadru i u Zagrebu koji su mu pomagali hrvati se s opakom bolešću, a on je strpljivo i s optimizmom nosio životni križ zadnjih par godina, hrabro poput Joba, koji je vjerovao „da njegov Izbavitelj živi“.

U ovakvim okolnostima pojavljuju se pitanja o životu i smrti. Zašto neki dočekaju duboku starost, a drugi poput don Tomislava odlaze u punoj snazi života? Voljeli bismo čuti odgovor i od don Tomislava od kojeg se danas rastajemo u župi gdje je naučio prve molitve i primio svete sakramente. Pratimo ga na vječni počinak sa sviješću da se uputio tamo kamo je i nama jednom poći; tamo „kud za vazda gre se“ kako pjesnik lijepo veli. Siguran sam da je kao vjerni učenik svog Učitelja bio prožet čvrstom vjerom da je smrt sveti trenutak rađanja za vječnost. Za taj trenutak pripremao se osobito zadnjih godina, pa u petak 21. svibnja prošao iskustvo toga otajstvenoga prijelaza i susreo se s Božanskim Suceom, gdje mu je nova i vječna istina o životu i smrti potpuno

otkrivena.

2. Činjenica je da nas smrt opterećuje osjećajima straha i osjećajima neizvjesnosti. Ali, uz Isusov križ nade i utjehe mi smo kadri stajati uspravno i pjevati pohvalnu pjesmu „sestrici smrti“. Isus nas, naime, tješi i govori „neka se ne uznemiruje srce vaše“. Očima vjere shvaćamo i prihvaćamo da je ovozemni život samo djelić onog vječnog koji nakon smrtnog prijelaza vječno traje. Blago čovjeku kad ga na tom prijelazu prati takvo svjetlo vjere i obasjava životnu putanju. Zapravo, jedino u svjetlu uzvišene tajne smrti i uskrsnuća Božanskog Spasitelja moguće je shvatiti tajnu rađanja i umiranja. Obasjani vjerom koja nam s križa sjaji i mi danas stojimo nad odrom pokojnog don Tomislava koji je 31 godinu s vjerom kao svećenik propovijedao i tumačio Riječ Božju i dijelio svete Tajne. Istim svjetlom vjere i mi ga pratimo danas na posljednji počinak.

Zahvalni smo mu što je kruh nebeski s vjerom lomio i zajednicu Božjeg puka oko stola Gospodnjeg okupljao. Don Tomislav je treći svećenik iz ove župe kojeg sahranjujem u ovih jedanaest godina, a samo sam jednoga iz ove župe zaredio. Siguran sam da je i njegovo, a i moje pitanje tko će don Tomislava zamijeniti?! I dok ga preporučujemo Božjem milosrđu, zahvaljujemo mu na ovoj njegovoj „posljednjoj propovijedi kojom nas učvršćuje u vjeri da se „njegovim vjernima život mijenja, a ne oduzima“. Pred tajnom života i smrti i mi ćemo doskora govoriti i moliti: „Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, tvoje uskrsnuće slavimo i tvoj slavni dolazak iščekujemo“.

3. U trenutcima umiranja pucaju rodbinske i prijateljske veze, a smrt bilježi rastanak i kraj ovozemnog druženja. U takvim okolnostima riječi su suviše. Šutnja, molitva i supatnja najbolji su prijatelji i pratitelji. U Jobovoj knjizi ljudske patnje nalazimo riječi ohrabrenja i podrške. Job, koji je izgubio djecu i imovinu, te udaren užasnom bolešću, ne gubi nadu u svoga Gospodara. On prihvaća iskušenja i čvrsto vjeruje da će Jahve na koncu pravedno nagraditi: „Ja dobro znam, izbavitelj moj živi i posljednji će on nad zemljom ustati“. To je nada naša. To je okrjepa vjere koju i u ovoj prigodi osjećamo i zajedno ispovijedamo. I kad se „razori dom ovozemnog boravka, stječe se vječno prebivalište u nebesima“. Dok Božjem milosrđu preporučujemo dušu pokojnoga don Tomislava, uključimo u molitve i njegove roditelje Božidara i Anku, kao i sve pokojne iz njegove uže i šire obitelji.

Iskreni izrazi suosjećanja rodbini i prijateljima, i svima koji su pogođeni njegovom smrću. U ovoj prigodi tuge i oprostaja usuđujemo se s apostolom Pavlom moliti: „Neka je blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista. Otac milosrđa i Bog svake utjehe. On nas tješi u svakoj nevolji našoj“ (Ef 1,3-4). On će dobrotivo privesti i ovog našeg brata u prostranstva gdje tuge više neće biti; ni jauka, ni bola, već pokoj, mir i radost u Gospodinu. Pokoj vječni daruj mu Gospodine!

SVETKOVINA TIJELOVA

PROPOVIJED mons. Ž. Puljića

1. Čuli smo večeras svetoga Pavla koji kratko i jezgrovito iznosi temeljnu istinu o Krvi Kristovoj i kruhu koji je zajedništvo Tijela Kristova. Kad je na Posljednjoj večeri Isus rekao „ovo je čaša moje krvi, novog i vječnoga saveza“, bilo je jasno kako nastupa mesijansko razdoblje Novog saveza u krvi Kristovoj. Svetkovina Tijelova dobra je prigoda posvijestiti naše savezništvo s Bogom. Današnji blagdan vraća nas nezaboravnoj posljednjoj Pashi koju je Isus „vruće želio s apostolima blagovati“. Tada je, naime, nakon blagoslova uzeo kruh uz riječi: „Uzmite i jedite, ovo je tijelo moje“. Jednako tako uzeo je i čašu pa rekao: „Uzmite i pijte, ovo je krv moja, novoga i vječnoga saveza, koja se prolijeva za vas i za mnoge na oprostjenje grijeha“. Nakon toga izgovorio je svoju oporučnu želju: „Ovo činite meni na spomen“.

Stoga, u svečanom Predslovlju pjevamo himan Onomu koji dolazi ponovno se žrtvovati na oltaru. U svečanom trenutku njegova dolaska čuje se kako „vojska anđela, svetaca i blaženika kliču u

zanosu Svet, svet i presvet“. Mi, siromašni i grješni pozemljari usuđujemo se priključiti toj silnoj četi anđela pa treptavim glasom pjevati: „Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje. Hosana u visini“. Liturgija, dakle, divno umrežuje ovozemaljsku i nebesku stvarnost, a mi zahvalno molimo: „O sveta gozbo na kojoj se Krist blaguje. Slavi se spomen muke njegove; duša se napunja milošću i daje nam se zalag buduće slave“.

2. Već dvije tisuće godina Crkva s poštovanjem i zahvalnošću slavi euharistiju koje je središte kršćanskog života. Apostoli su to shvatili pa su svaki dan hrlili u Hram, lomili kruh, te u radosti i prostodušnosti srca, zajednički uzimali hranu, hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda“ (Dj 2, 46-47). „Kruh s neba dao si njima koji svaku slast u sebi ima“. Bože, koji si nam u divnom Sakramentu ostavio uspomenu muke svoje, podaj nam tako častiti sveta otajstva Tijela i Krvi tvoje, da vazda osjećamo u sebi plod otkupljenja tvogega.

Pripovijedaju kako je 1909. ruska policija uhapsila grofa Panijatovskoga i osudili ga na prisilni rad u Sibiru. Tamo je upoznao plemkinju Natašu s kojom se i zaručio. Kada je obolio, pozvao zaručnicu i darovao joj ogroman dijamant. „Ako ikada pobjegneš iz Rusije, rekao joj je, uokviri dijamant i bit ćeš najbogatija žena svijeta“. Nataša je uspjela pobjeći iz Rusije, te s dijamantom postala vrlo bogata žena... Isus, koji je napustio nebo i došao k nama u „ovaj naš Sibir“, ostavio je svojoj Zaručnici, Crkvi, pred samu smrt, dragocjeni dijamant, a to je sveta Misa. I rekao: Evo najdraže što imam, ostavljam tebi. Umirem i odlazim s ovoga svijeta, a ti uokviri u zlatne obrede i molitve ovo što ti ostavljam. Crkva je to doista uokvirila u molitve izričaje misnoga kanona koji uvijek s ljubavlju i poštovanjem molimo.

3. Zahvaljujemo Kristu što je po znakovima kruha i vina ostavio samog sebe. Neposredno pred dramu suočenja sa snagama zla i smrti, on ostavlja simbole vjernosti i ljubavi, kao najdražu i najdragocjeniju uspomenu, euharistiju, po kojoj se zbiva čudesna preobrazba čovjeka, povijesti i svemira. Događa se božanska pretvorba koja nadilazi vremena i prostore. I to je ono što večeras zahvalno slavimo, ispovijedamo i radosno spominjemo. Euharistijski Krist je u središtu kršćanske vjere i života kao jedini posrednik između Boga i ljudi. On je naša hrana i naša popudbina koji nas svojim Tijelom liječi i hrani za život vječni.

Večeras slavimo i častimo Tijelo Kristovo koje ćemo pronijeti Širokom ulicom do svetišta svetoga Šime. Ovim svečanim slavljem izričemo žarku želju i molitvu neka Krist dođe i ostane u našem Gradu i nadbiskupiji, u srcima i obiteljima našim. Neka dođe i probudi optimizam, radost i nadu kako bismo sa psalmistom oduševljeno pjevali: „Kako su mili stanovi tvoji, Gospodine nad vojškama! Dok nam duša čezne za dvorima Njegovim, s onom dvojicom učenika iz Emausa ljubazno molimo „dođi i ostani s nama jer zamalo će večer i dana je na izmaku“. Dođi Gospodine Isuse. Amen.

Sv. Ivan Krstitelj – granit značaj koji i danas privlači

TOROVI, BIOGRAD N/M: UOČNICA BLAGDANA ROĐENJA SV. IVANA KRSTITELJA

PROPOVIJED mons. Ž. Puljića

1. Obično u liturgiji se ne slave rođendani svetaca, već dan njihove smrti za koju se veli da su tada „rođeni za nebo“. Ipak tri su iznimke u tome: Rođendan Isusa Krista, Božić, rođendan BDM (Mala Gospa) i rođendan zadnjeg proroka Starog zavjeta Ivana Krstitelja. Svetoga Ivana Krstitelja, čiji rođendan sutra slavimo, obično slikaju kao pustinjaka: U odjeći od devine kože, sa štapićem u ruci i sandalama na nogama. Nekad ga slikaju kako upire prstom i pokazuje na „Jaganjca Božjega“ koji oduzima grijehe svijeta. Kao Božji čovjek on je pomagao ljudima u njihovim pitanjima i problemima, te upućivao na Isusa koji se predstavio kao „Put, Istina i Život“. No, uz to evanđelisti bilježe da je bio „navjestitelj Božje srdžbe i pravde njegove“, te je svoje riječi upućivao svim staležima. Ni pred kim nije imao straha. Koljena mu nisu klecala, a niti je glas podrhtavao.

Tako je uvjerljivo propovijedao da ga je i Herod volio slušati.

Ali, kad je Ivan rekao Herodu kako ne „smije imati ženu brata svoga“, on ga je dao uhititi jer „Herodijada ga je zamrzila i htjela ubiti“. To, međutim nije mogla učiniti jer se Herod bojao Ivana znajući da je pravedan i svet, pa ga je štitio. I rado ga je slušao, veli Marko (Mk 6, 17 – 20). Kad ga je Duh Božji potakao da ide „pripraviti put Gospodinu“, počeo je propovijedati i pozivati na obraćenje, ne samo farizeje, saduceje, pismoznance, već i sve ljude ostrim ukorima i prijekorima: „Leglo gujinje. Tko vas je upozorio da bježite od skore srdžbe?! Već je sjekira položena na korjen stablima. Svako stablo koje ne donosi dobrog roda siječe se i u oganj baca“ (Mt 3, 7-10). Vojnike je pozivao „neka ne čine nasilja“, a carinicima je dovikivao „neka ne utjeruju od poreza više nego je određeno“. A kad je prekorio Heroda zbog njegove prilježnice Herodijade, hrabrost ga je koštala slobode i odvela u zatvor.

2. Zato i spominjemo u liturgiji dva puta ovog Božjega heroja. On nije bio trstika koju vjetar okreće kako hoće. Naprotiv, bio je i ostao hrast kojem ni najjača oluja nije mogla nauditi. Ostao je vjeran Božjim načelima do kraja. Nije popustio ni pred Herodom i njegovom prilježnicom Herodijadom. Rekli bismo slikovitim riječima bi je „granit značaj i karakter“. Zato je Isusu bio drag, pa ga je obasuo osobitim pohvalama. Istina, Isus je pohvalio i neke druge, kao napr. Natanaela zbog iskrenosti, ženu grješnicu zbog iskazane pažnje, Kananku i stotnika zbog njihove ustrajne molitve, Petra zbog ispovijedi vjere... Ali, Ivana je posebice pohvalio i rekao kako se „ovakav od žene rodio nije“. Ivan je to zaslužio strogom pokorom, živim propovijedanjem i dosljednošću života.

Zbog načelnosti i hrabrosti on je kroz stoljeća bio drag i blizak našem čovjeku vjerniku. Jer, koliki su „naši Ivani“ stradali samo zato jer nisu htjeli pogaziti svoje vjere, zanijekati svoje korijene i odreći se kršćanskih načela. Ivan im je u tome bio i nadahnuće i zaštitnik. A znamo kako nije ovdje bilo lako othrvati se svim silnim zavodnjima i zastrašivanjima. Od tuđinskih vladara i turskih sultana, preko Francuza i Talijana, do „prodavača magle i ljudskih prava“ iz ovih naših dana. Čitali ste kako se Tajništvo COMECE-a (biskupske konferencije Europske Unije) osvrnulo na izvješće hrvatskog europarlamentarca Matića u kojem se „negira temeljno pravo priziva savjesti (koje je predviđena u čl. 10.1 „Povelje Europske unije o temeljnim pravima“). Na to Matićevo izvješće koje ide na diskusiju pred Europski parlament sutra osvrnulo se danas „Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj“. A svoju dobro i pravno sročenu i obrazloženu „Izjavu“ objavila je također danas u ime HBK „Iustitia et pax“ na spomenuti Matićev „ideološki pamflet koji daje privid pravnog legitimiteta“, kako stoji u spomenutoj Izjavi.

3. Ne treba se zanositi mišlju kako će navedene izjave omesti „prodavače magle i ideoloških pamfleta da uvjere članove EU Parlamenta o „opravdanosti pobačaja“ pod firmom „ženskih prava“, te da upozore na „opasnost priziva savjesti“ kao ugrožavanja ljudskih prava; iako je mehanizam „priziva savjesti“ uvršten u „Povelju EU o temeljnim ljudskim pravima“ (čl. 10.1). Isto tako svjesni smo kao je uvijek bilo onih koji su nasjedali zavodljivim udicama, kako zbog obećanja privilegija, tako i zbog straha. Ali, Bogu hvala, uvijek je bilo i onih koji su ostali uzgor, nepokolebivi i neustrašivi kad se radilo o vjernosti kršćanskim načelima i zdravim ljudskim stavovima i idealima. Zahvaljujući upravo takvima vjera i danas živi. Gdje bismo bili da nije bilo hrabrih i svjesnih ljudi u našoj prošlosti koji su se stoljećima hrvali za život i opstanak s moćnicima ovoga svijeta, od rimskih cezara, do boljševičkih komesara. Prisjetimo se samo vremena kad su hrvatski biskupi, poput šibenskog biskupa Banića koga su zvali „Dalmatinskim lavom“, mostarskog biskupa Čule, i zagrebačkog nadbiskupa Stepinca i stotine svećenikâ bili po zatvorima, suđeni i mučeni jer se nisu htjeli odreći vjere, službe, istine i svoga naroda. Bilo je lijepo slušati svetog Ivana Pavla II., kako u Solinu 5. listopada 1998., govori o našem heroju, koga je dan prije proglasio blaženima u Mariji Bistrici: „Blaženi Alojzije Stepinac je službu naviještanja Evandjelja ispunio svojom patnjom za Crkvu, a poruku vjere zapečatio svojom smrću. Draža mu je bila tamnica nego li sloboda, i to samo zato kako bi obranio slobodu Crkve i njezino jedinstvo. Nije se strašio okova kako ne

bi bile okovane riječi Evandjelja”.

Kakva divna pohvala na račun toga Božjega viteza. Ona je vrlo slična onoj pohvali koju je Isus uputio za Ivana: „Što ste izišli gledati? Trstiku koju vjetar ljulja? Ili proroka? Da, i više nego proroka.. Zaista kažem vam, između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja.” (Mt 11, 7-11). Ovo naše zborovanje uoči svetoga Ive, kojemu u čast postaviste kip u ovom divnom perivoju oko crkve njemu posvećene, izraz je naše ljubavi i poštovanja prema tom Božjem vitezu i junaku. Okupljeni oko njega večeras ispovijedamo da nam je zakon Evandjelja prava i cjelovita mudrost života. To je vjera koju su prakticirali naši očevi kroz stoljeća i bili sigurni kako su sveci Božji miljenici, trajni moćni zagovornici i dragi zaštitnici. Pred zavodljivim i krivim ideologijama koje se i danas nude ljudima, često pod firmom „ljudskih prava“, usrdno ćemo s vjerom moliti: „Udostoj se, Gospodine, svoju Crkvu ravnati pod zaštitom svetoga Ivana Krstitelja, molimo te“! Ovoj molitvi dodat ćemo usklik pjesme koju je sročio domoljub i mučenik s Dakse, pater Petar Perica, (partizani su ga bez procesa i suđenja s drugom šestoricom svećenika i pedesetak dubrovačkih intelektualca strijeljali na otočiću Daksi, 24. 10. 1944.). U toj pjesmi pater Perica kliče: „Slava Ti kralju, slava Ti Bože. Pred tobom sve je pepeo prah. Dokle smo tvoji tko nam što može, jer ti si nam snaga, ljubav i strah. Srce božansko Isusa moga, daj da sve više ljubim te ja“. Amen.

SVEUČILIŠTE U ZADRU: ZNANSTVENI SKUP ‘PREKO I NJEGOVO PODRUČJE’

GOVOR mons. Ž. Puljića

Drago mi je što će na ovom simpoziju biti riječi o dvojici zaslužnih Prečana, dugogodišnjem dubrovačkom biskupu Josipu Marčeliću i rodoljubi i mučeniku Ivi Mašini. Dopustite mi kao negdašnjem dubrovačkom biskupu reći koju riječ o Josipu Grguru Marčeliću.

Crkva u Hrvata koncem 19. i početkom 20. stoljeća imala je nekoliko velikih biskupa, poput:

đakovačkog Josipa Jurja Strossmayera (1815.-1905.) koji je bio teolog, ali i političar, utemeljitelj brojnih znanstvenih i kulturnih institucija, te pisac i mecena.

Sarajevskog Josipa Stadlera (1843.-1918.) pisca prvih filozofijskih priručnika na hrvatskome i utemeljitelj Družbe Služavki Maloga Isusa.

Krčkog Antuna Mahnića (1850-1920) pokretača hrvatskog laikata zaštitnika glagoljice.

Josipa Grgura Marčelića (1847-1928), dubrovačkog a „naše gore list“, koji je nakon profesorske i rektorske službe u Zadru upravljao je Dubrovačkom biskupijom punih 34 godine (1894.-1928.). Osobito se isticao u borbi za glagoljicu, a održao je sinodu 1900. i pokrenuo List dubrovačke biskupije (1901.) koji je izlazio mjesečno, te bio suutemeljitelj družbe „Kćeri Milosrđa“.

Nije na odmet napomenuta kako od njih četvorice trojica nose Josipovo ime (u godini smo sv. Josipa), dvojica su se osobito borila za glagoljicu u liturgiji (Mahnić i Marcelić), a dvojica su usko vezani uz utemeljenje dviju autohtonih hrvatskih ženskih redovničkih zajednica: Nadbiskup Josip Stadler sa „Služavkama Maloga Isusa“ i biskup Marčelić s družbom „Kćeri Milosrđa“.

U kontekstu ovoga simpozija i Prečanina Ive Mašine drago mi je istaknuti kako sam prije četiri godine kod utemeljenja prve osmogodišnje katoličke škole u Zadarskoj nadbiskupiji odlučio dati joj ime tog zaslužnog rodoljuba, koji se nalazi na popisu naših mogućih budućih blaženika i mučenika, a to je Ivo Mašina. U suradnji s Gradom Zadrom ostvaren je projekt nove škole na Bokanjcu koja će nositi njegovo časno ime. Jer, Ivo je volio svoje mjesto, ovaj kraj i Nadbiskupiju, jezik hrvatski, Domovinu i Crkvu Katoličku. Stoga je postao uzor vjernika i rodoljuba koji izaziva respekt, čast i poštovanje. Drago mi je primijetiti iz programa kako će o obojici biti riječi na ovom znanstvenom skupu.

Iako će dr. Gverić opširnije govoriti o biskupu Marčeliću, reći samo tri riječi o njemu koji je kroz

34 godine svoje biskupske službe u Dubrovniku učinio puno dobrih stvari.

Na humanitarnom planu: Bio je svjestan da „bratskim služenjem“ (diakonijom) ostvaruje se Isusov plan i program: „bijah gladan i dadoste mi jesti, žedan i napojiste me, putnik bijah i primiste me“ (Mt 25, 35-36). U tom vidu utemeljio je nekoliko humanitarnih institucija: „Dječje zaklonište“, „Pučku kuhinju“, „Stanak Sv. Vlaha“, „Sirotinjsko vijeće“, „Javnu dobrotvornost“ i „Zaklonište sirota“. A s Marijom Petković utemeljio je i žensku redovničku zajednicu „Kćeri milosrđa“ (4. 10. 1920.) koja će se brinuti za siromahe. Mariju je sveti Ivan Pavao II. proglasio blaženom u Dubrovniku, 6. lipnja 2003.

Na planu odgoja i prosvjete: Biskup Marčelić je bio svjestan da u društvu ima previše „svađe i nezdravog rivalstva“. Stoga je smatrao važnim da svećenici i vjernici imaju obvezu i dužnost živjeti „utopiju bratstva i mira, slobode, ljubavi i poštovanja“. Stoga je osnivao prikladne institucije: Biskupsko sjemenište kraj katedrale i „Svećeničku književnu družbu za izobrazbu klera“ (1904.). Uz druge vidove pastoralnog rada osnivao je ili obnavljao postojeće bratovštine. Preko njih želio je da se vjernici udružuju i aktivno uključuju pa pridonose vjerskom, kulturnom, gospodarskom i društvenom životu zajednice. Tako se, naime, lakše prevladavaju nepotrebne sklonosti „svađama i rivalstvu“.

Na planu zauzimanja za hrvatsko rodoljublje: Među brojnim stvarima u tom vidu navodim „Svetojeronimsku aferu“ koja je trajala od 1889. do 1971. (skoro jedno stoljeće). Naime, Sveta Stolica s hrvatskim biskupima nastojala je gostinjac sv. Jeronima (utemeljen 1453.) prilagoditi novim potrebama. Bitnu ulogu u tom procesu vodili su Stadler i Strossmayer, a pomagao im je i Marčelić. Boraveći u Dubrovniku na odmoru Stadler je 21. ožujka 1897., nakon savjetovanja s biskupom Marčelićem sastavio prijedlog od 7 točaka i poslao ga biskupima, a onda u Vatikan. Čekalo se tri godine da kardinal Vannutelli (19. ožujka 1900.) pozove hrvatske biskupe da pošalju svećenika koji će pripremiti statut za novi Zavod. Poslan je prof. prava i morala dr. Josip Pazman iz Zagreba koji je pripremio dokument („breve“) o Zavodu za odgoj klera (hrvatsko se ime spominje 7 puta).

Dok je „breve“ bio još u tiskari, žestoko je napadnut u talijanskom tisku. Slijedilo je i fizičko nasilje: Četvorica talijanaša provalili su i zauzeli Zavod (29. 08. 1900.). Stvar je dignuta na diplomatsku razinu između Italije, Austro-Ugarske i Svete Stolice. A uplela se i knjaževina Crna Gora koja je pod pritiskom Srbije, predlagala neka se Zavod prozove srpsko-hrvatskim imenom. Italija je prognala rektora Pazmana. Nakon diplomatskoga natezanja Sveta je Stolica ocijenila kako je najbolje vratiti Zavodu staro „ilirsko ime“ da bi se spasila imovina. To je i učinila 7. ožujka 1902. i upisala ga kao „Ilirski Zavod“. Tako će ostati sedamdeset godina, do „Hrvatskoga proljeća“ (1971.) kad mu je Pavao VI. promijenio naslov u „Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima“. Za to su zaslužni Stadler, Strossmayer i Marčelić i drugi hrvatski biskupi iz tog vremena, početkom XX. stoljeća.

Na kraju čestitam našem Sveučilištu i općini Preko na organizaciji i izvedbi ovog znanstvenog skupa „Preko i njegovo područje“. Zahvaljujem Rektorici prof. Dijani Vican, koju ovdje zastupa prorektor prof. dr. sc. Josip Faričić, na ljubaznom pozivu pozdraviti ovaj časni zbor. To činim radosna i zahvalna srca pa želim plodno i uspješno zborovanje predavačima koji će danas i sutra sudjelovati na ovom skupu, kao i objavi postignutih rezultata. Hvala na pozornosti.

ODREDBE

OBLJETNICA POSVETE KATEDRALE SV. STOŠIJE

Broj: 562/2021.

Zadar, 18. svibnja 2021.

Draga braćo svećenici,

redovnici, redovnice i Kristovi vjernici,

U četvrtak, 27. svibnja obljetnica je posvete zadarske prvostolnice svete Stošije. Katedralu je posvetio zadarski nadbiskup Lovro Periandar 27. svibnja 1285. godine. Obljetnicu posvete Katedrale proslavit ćemo misnim slavljem u Katedrali u 19 sati.

„Katedralna je crkva središte liturgijskog života jedne biskupije, te se na prikladne načine treba u vjerničke duše utiskivati ljubav i poštovanje prema katedralnoj crkvi. Tome osobito doprinosi godišnja proslava njezinog posvećenja, kao i hodočašća vjernika u katedralnu crkvu“. (Biskupski ceremonijal, br. 44.-45.)

Pozivam vas svećenike, redovnike, redovnice i Kristove vjernike laike da svojom nazočnošću uzveličate ovo slavlje. Svima pozdrav u Gospodinu,

Želimir Puljić, nadbiskup

MISA ZA DOMOVINU U PRIGODI DANA DRŽAVNOSTI

Broj: 563/2021.

Zadar, 18. svibnja 2021.

Poštovana braćo svećenici,

U prigodi Dana državnosti Republike Hrvatske, u nedjelju 30. svibnja, u katedrali svete Stošije u 11 sati slaviti će se misno slavlje za Domovinu.

Molimo Vas da u župnim obavijestima kod nedjeljnih svetih Misa obavijestite i potaknete vjernike na sudjelovanje i na zajedništvo molitve za Domovinu.

Iskreno Vas pozdravljam u Gospodinu,

Želimir Puljić, nadbiskup

SVETKOVINA PRESVETOG TIJELA I KRVI KRISTOVE - TIJELOVO

Broj: 582/2021.

Zadar, 28. svibnja 2021.

Draga braćo svećenici, redovnici, redovnice i Kristovi vjernici,

Na svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove - Tijelovo, u četvrtak, 3. lipnja 2021., u katedrali svete Stošije u 19 sati predvodit ću misno slavlje i tijelovsku procesiju ulicama Grada (iz Katedrale prema crkvi svetog Šime).

Sudjelovanjem u misnom slavlju i u tijelovskoj procesiji iskazujemo svoju živu vjeru u Isusa Krista, koji je Kruh života, nazočan u presvetoj Euharistiji. Procesija je stoga uvijek, javni iskaz vjere i zajedništva okupljene Crkve Božje, te dolikuje da ona bude dostojanstvena i pobožna.

Pozivam na ovo slavlje sav Prezbiterij grada Zadra, redovnike obaju naših Samostana, sve redovničke zajednice u gradu Zadru, kao i vjernike svih gradskih župa, da svjedočki iskažemo svoju

ODREDBE

ljubav prema Kristu u otajstvu Euharistije.

Svima pozdrav i blagoslov u Gospodinu,

Želimir Puljić, nadbiskup

60. SVEĆENIČKI DAN ZADARSKE NADBISKUPIJE - Nin, 10. lipnja 2021.

Broj: 589/2021.

Zadar, 1. lipnja 2021.

Draga braćo svećenici,

S radošću vas pozivam na 60. svećenički dan Zadarske nadbiskupije koji će se održati u četvrtak, 10. lipnja 2021. godine u župi Nin, sa slijedećim programom:

9, 30 Okupljanje u župnom dvoru

10,00 Molitva Srednjeg časa (župna crkva)

11,00 Predavanje u župnoj dvorani:

Prof. dr. sc. Nikola Vranješ, Pastoralna preobrazba

župne zajednice u službi evangelizacijskog poslanja Crkve

12,00 Pohod muzeju ninskih starina

13,00 Objed u restoranu...

Sve vas s radošću očekujem i želim plodno zborovanje

uz srdačan pozdrav u Gospodinu,

Želimir Puljić, nadbiskup

DUHOVNE VJEŽBE SVEĆENIKA

Broj: 621/2021.
2021.

Zadar, 14. lipnja

Draga braćo svećenici,

Kao i dosada planirana je mogućnost sudjelovanja na duhovnim vježbama na jednom od dva turnusa s naznačenim voditeljima duhovnih vježbi i mjestom održavanja:

I. turnus: Pastoralni centar "Plitvički Emaus", Mukinje

(od 28. lipnja navečer do 1. srpnja u podne)

voditelj: mons. Bože Radoš, varaždinski biskup

II. turnus: Nadbiskupsko sjemenište "Zmajević"

(od 30. kolovoza navečer do 2. rujna u podne)

voditelj: mons. Ratko Perić, biskup u miru Mostarsko-duvanjske i Trebinjsko-mrkanske biskupije

Mole se svećenici neka čim prije (najkasnije do 25. lipnja 2021.) prijave svoje sudjelovanje na duhovnim vježbama (radi pripreme i organizacije). Oni pak koji neće moći sudjelovati, a obaviti će ih negdje drugdje neka dostave pismenu potvrdu na Ordinarijat (radi evidencije).

Neka nam planirani dani sabranosti pomognu ne zanemariti duhovno brinuti o sebi, te savjesno i odgovorno voditi brigu i za povjerene nam duše.

Iskreno Vas pozdravljam u Gospodinu,

Želimir Puljić, nadbiskup

SVEĆENIČKO REĐENJE

Broj: 622/2021.
2021.

Zadar, 14. lipnja

Draga braćo svećenici,

U subotu, 26. lipnja 2021. u 11 sati bit će u našoj katedrali svećeničko ređenje đakona fra Pavla Ivića, člana Franjevačke provincije sv. Jeronima u Zadru. Pozivam braću svećenike koji mogu priključiti se euharistijskom slavlju ređenja, a sve potičem da upravljamo Isusu žarku molitvu neka nam uvijek šalje hrabre glasnike evanđelja i velikodušne službenike oltara.

I dok Bogu zahvaljujemo za dar njegova zvanja, molimo za ređenika, za njegov rast u vjeri i apostolskom žaru, da velikodušno i hrabro stavi svoj život u službu Gospodinu.

Ovim ujedno molim braću svećenike neka u nedjelju, 20. lipnja 2021., na svim misama s narodom obavijeste vjernike o ovom događaju i potaknu ih sudjelovati na obredu svećeničkog ređenja. Svima srdačan pozdrav i blagoslov od Gospodina,

Želimir Puljić, nadbiskup

MILOSTINJA „PETROV NOVČIĆ“

Broj: 623/2021.

Zadar, 14. lipnja 2021.

Draga braćo svećenici,

Podsjećam Vas, da prema odluci Hrvatske biskupske konferencije, u svim našim crkvama, milostinju posljednje nedjelje u mjesecu lipnju (27. lipnja 2021.) zvana „Petrov novčić“ treba čim prije dostaviti u Ekonomat nadbiskupije.

Ovom milostinjom svjedočimo našu povezanost i vjernost s Petrom naših dana i Katoličkom Crkvom. Riječ je o vjerničkoj solidarnosti s Papom da bi mogao obavljati redovite poslove, ali i kako bi u trenucima posebnih potreba (npr. uslijed ratnih sukoba ili prirodnih nepogoda) mogao pomoći mjesnim Crkvama. Ovu milostinju je potrebno najaviti i potaknuti vjernike da u njoj sudjeluju. Uz pozdrav i svako dobro od Gospodina,

Želimir Puljić, nadbiskup

MISNA TABLICA

Broj: 624/2021.

Zadar, 14. lipnja 2021.

Svi dijecezanski svećenici, aktivni i umirovljeni, župni vikari i svećenici redovnici, dužni su predati Nadbiskupskom ekonomatu, do 15. srpnja 2021. godine popunjenu misnu tablicu za II. tromjesečje 2021. godine, kao i tablicu za I. tromjesečje ukoliko to još nisu učinili.

Želimir Puljić, nadbiskup

GODIŠNJI ODMOR DJELATNIKA U ORDINARIJATU

Broj: 625/2021.

Zadar, 14. lipnja 2021.

Poštovana braćo svećenici,

U skladu sa Zakonom o radu (NN 93/14, 127/17) i čl. 10. „Pravilnika o radnom vremenu, plaćenom i neplaćenom dopustu, te godišnjem odmoru u ustanovama Zadarske nadbiskupije“ (Zadar, 28. siječnja 2011.) djelatnici uredâ Nadbiskupskog ordinarijata koristit će pravo na slobodne dane tijekom kolektivnog godišnjeg odmora od 19. srpnja do 13. kolovoza 2021. godine. U navedenom razdoblju uredi Ordinarijata neće raditi, osim Porte. Ujedno Vas molim, da predmete vezane uz rad Nadbiskupskog ordinarijata koji zahtijevaju žurno rješavanje, nastojte dostaviti do 15. srpnja 2021. godine.

Iskreno Vas pozdravljam u Gospodinu,

Želimir Puljić, nadbiskup

Br. 648/2021.

Zadar, 19. lipnja 2021.

Predmet: Svećeničko vijeće 28. lipnja 2021. u 10 sati u sjemenišnoj dvorani gdje se redovito održavaju rekolekcije (radi epidemioloških razloga)

Članovima Svećeničkog vijeća Zadarske nadbiskupije

Ovim pozivam članove Svećeničkog vijeća Zadarske nadbiskupije na susret u sjemenišnoj dvorani gdje se redovito održavaju rekolekcije, 28. lipnja 2021. u 10 sati

Program susreta:

1. Kratki osvrt na zadnje zasjedanje (don Tomislav Dubinko, tajnik Vijeća)
2. Dijecezanski postupak za beatifikaciju:

- Tijekom 52. plenarnog zasjedanje HBK u Zagrebu (5.-7. 04. 2016.) hrvatski biskupi primili su na znanje obavijest da Zadarska nadbiskupija kani pokrenuti postupak za beatifikaciju 12 svećenika-mučenika, te jednog bogoslova, jednog sjemeništarca i jednoga laika.

- Nakon upućene zamolbe Prefektu Kongregacije za proglašenje blaženih i svetih, kard. Angelu Amatu od 30. listopada 2016., stigao je njegov odgovor (Prot. N. 3297-1/16 od 29. studenog 2016.) kojim se podjeljuje „nihil obstat“ za vođenje postupka.

Prema uputama „Sanctorum Mater“ potrebno je dobiti i mišljenje Svećeničkog vijeća (izvješćuje don Filip Kucelin).

3. Zadarska Nadbiskupija prije par mjeseci postala je vlasnikom čestice na Višnjiku gdje je planirano graditi novi Pastoralni centar. Zakonik kanonskog prava predlaže neka se dijecezanski biskup o tomu posavjetuje s članovima Svećeničkoga vijeća (kan 515 & 2).

4. Nova katolička osmogodišnja škola “Ivo Mašina” na Bokanjcu (izvješćuje ravnatelj škole - don Roland Jelić)

Svima pozdrav i blagoslov od Gospodina,

Želimir Puljić, nadbiskup zadarski

NADBISKUPSKO SJEMENIŠTE „ZMAJEVIĆ“ ZADAR

Trg sv. Stošije 2, 23000 Zadar

Broj: 15/2021.

Zadar, 19. svibnja 2021.

Predmet: Poziv za susret učenika osmih razreda OŠ u Sjemeništu

SVIM ŽUPNICIMA ZADARSKE NADBISKUPIJE

Poštovani Župniče,

Tradicija je da se u našem Sjemeništu kroz drugo polugodište organiziraju susreti ministranata kako bi im se približio život i rad te ustanove.

Prošle godine zbog situacije sa COVID-om 19 nismo bili u mogućnosti održati planirane susrete. Kako je ove godine situacija povoljnija, odlučili smo ove godine organizirati susret samo za osmaše zbog još uvijek aktualnih mjera koje su na snazi.

Susret bi se održao samo jedan dan, u subotu 5. lipnja 2021. godine, s početkom u 10 sati u Nadbiskupskom sjemeništu „Zmajević“ uz pridržavanje epidemioloških mjera.

Molio bih vas da nam do petka 4. lipnja 2021. godine prijavite koji će sudjelovati na susretu na brojeve mobitel 095/197-7518 (don Roland) i 091/559-4370 (don Zvonimir).

Isto tako vas braćo svećenici potičem da ovih nadolazećih dana, kada se mnogi mladići nalaze na križanju života koju srednju školu upisati, progovorite o malom sjemeništu i potaknete neke mladiće da podu u život obilježen evanđeoskim idealima, drukčiji od onoga koji svijet nudi.

Ujedno zahvaljujem svima vama na suradnji i svemu onome što činiti za duhovna zvanja i budućnost naše Crkve. Osobito onim svećenicima koje naše sjemenište pomažu duhovno i materijalno, kao i onima koji nas redovito pozivaju na svoje župe da i osobno progovorimo o životu u sjemeništu i o zvanju koje Gospodin stavlja u naše suradničke ruke.

Molimo Gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju.

Srdačan pozdrav i neka Gospodin, Dobri Pastir, blagoslovi naša nastojanja i rad oko duhovnih zvanja.

Uz izraze osobitog poštovanja,

Don Roland Jelić, rektor

NADBISKUPSKO SJEMENIŠTE „ZMAJEVIĆ“ ZADAR

Trg sv. Stošije 2, 23000 Zadar

sjemeniste.zmajevic.zd@gmail.com

www.zmajevic.hr

tel. +385 23 251 167; fax: +385 23 250 885

Zadar, 28. svibnja 2021

Broj: 16/2021.

Predmet: Upisi novih sjemeništara u Nadbiskupsko sjemenište „Zmajević“

Poštovani,

bliži se završetak školske godine te se ovogodišnji učenici osmih razreda trebaju opredijeliti koju školu upisati i u kojem smjeru usmjeriti svoj život. Među njima su također oni koji razmišljaju o duhovnom pozivu te bi se željeli upisati u naše Sjemenište.

ODREDBE

Da bi se olakšao sam postupak upisa koji se odvija preko interneta, ovdje se nalaze potrebne informacije o upisu u Sjemenište i srednju školu (Kl. gimnazija Ivana Pavla II.).

Za upis u sjemenište „Zmajević“ potrebno je pripremiti sljedeće:

1. Krsni list
2. Molba za prijam u Sjemenište (vlastoručno napisana i naslovljena na Ordinarijat)
3. Preporuka župnika (naslovljena na Ordinarijat)
4. Potpisana izjava obaju roditelja da su suglasni s izborom zvanja svoga sina te prihvaćaju pravila života i ponašanja u Sjemeništu
5. Liječničko uvjerenje o zdravstvenom stanju koje ne priječi put prema svećeništvu
6. Izvornici školskih svjedodžbi od 5. do 7. razreda (8. razreda, ako ju je već dobio)
7. Dvije fotografije (veličina za osobne dokumente)
8. OIB i JMBG (kopija osobne iskaznice ili putovnice)

Sve dokumente potrebno što ranije poslati na vlastiti Ordinarijat. Isti će ga, s Ordinarijevim zahtjevom za upis, poslati na adresu Sjemeništa najkasnije do 23. lipnja 2021., kako bi zadarski nadbiskup, najkasnije do 26. lipnja 2021., o tome mogao obavijestiti Gimnaziju.

Posjet sjemeništu „Zmajević“ bit će moguć u dogovoru s ravnateljem. Kandidate možete najaviti na broj mob. +385 951 977 518 (don Roland Jelić) ili na e-mail: rolandjelic@gmail.com ili sjemeniste.zmajevic.zd@gmail.com

U samom procesu e-upisa kandidat bira kao svoj prvi izbor Klasičnu gimnaziju Ivana Pavla II. s pravom javnosti u Zadru, odnosno u slučaju da kandidat nema dovoljan broj brodova za Gimnaziju, u dogovoru sa Sjemeništem, upisat će drugu četverogodišnju strukovnu školu.

S poštovanjem,

don Roland Jelić, ravnatelj

NAŠI JUBILARCI

60. OBLJETNICA SVEĆENIČKOG REĐENJA

Don Milivoj Bolobanić Zadar, 29. 6. 1961.

50. OBLJETNICA SVEĆENIČKOG REĐENJA

Don Pavao Zubčić Zadar, 29. 6. 1971.

30. OBLJETNICA SVEĆENIČKOG REĐENJA

Don Marinko Duvnjak Zadar, 29. 6. 1991.

Don Andrzej Jan Stepien 12. 5. 1991.

25. OBLJETNICA SVEĆENIČKOG REĐENJA

Don Marinko Jelečević Zadar, 29. 6. 1996.

Don Zdravko Katuša Zadar, 29. 6. 1996.

Svim slavljenicima čestitamo obljetnicu svećeničkog ređenja. Neka ih u životu i svećeničkom radu prati Božji blagoslov i zagovor Blažene Djevice Marije, Majke svećenika.

NAŠI REĐENICI

Svećeničko ređenje fra Pavla Ivića u katedrali sv. Stošije

Fra Pavle Ivić, OFM, zaređen je za svećenika na naslov Franjevačke provincije sv. Jeronima sa sjedištem u Zadru po rukama zadarskog nadbiskupa Želimira Puljića za vrijeme svečanog misnog slavlja koje je mons. Puljić predvodio u subotu 26. lipnja u katedrali sv. Stošije u Zadru.



Slavlje je okupilo rodbinu i prijatelje fra Pavla pristiglih iz krajeva od sjevera do juga Hrvatske, jer je fra Pavle rodom iz Đulovca pokraj Daruvara te iz njegove obitelji, osobito s majčine strane, potječe više duhovnih zvanja, redovnica i svećenika. S. Ljubica Šilar iz Družbe sestara Služavki Malog Isusa sestra je fra Pavlove majke te su kao podrška na ređenje u Zadar došle s. Anđa Vranješ, zamjenica vrhovne poglavarice te Družbe iz Zagreba i s. Marija Filipović, u ime provincijalne glavarice Služavki Malog Isusa iz Sarajeva.

„Svećeničko zvanje spada u otajstvo vjere, to nije poput drugih zvanja. Ono je ‘dar i otajstvo’, kako je govorio sv. Ivan Pavao II. U rađanju zvanja i njegovom hodu uključeni su Bog i čovjek, obitelj i zajednica vjernika. Bog uvijek prvi započinje razgovor i očekuje odgovor. Ne prisiljava, ali očekuje odgovor. On čovjeka zna i slobodno poziva“ rekao je mons. Puljić u propovijedi, navodeći biblijske primjere Božjeg poziva njegovim odabranicima. „Mojsije, izuj obuću svoju jer mjesto gdje stojiš sveto je“ (Izl 3,5). „Abrahame, idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog u krajeve koje ću ti pokazati. Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslivljat ću te, ime ću ti uzveličat i sam ćeš biti blagoslov“ (Post 12, 1-2). „Petre, izvezi na pučinu i baci mreže za lov“ (Lk 5, 4).

„Iako je Bog onaj koji bira i poziva, nije uvijek lako ni jednostavno odlučiti se i prihvatiti Božji poziv. Kandidati za ređenje to najbolje znaju. Toliko je bilo razgovora, nagovora, promišljanja, molitve, duhovnih vježbi, borbi i traženja, kao i bojazni i straha. Odlučujući je uvijek onaj Božji poticaj i poziv: ‘Ne boj se! Odvaži se!’. Zadaća je velika i teška, ali naprijed“ potaknuo je nadbiskup, potkrijepivši to ohrabrenje Božjim poticajima: „Ne boj se, Abrahame, krenuti tamo kamo te šaljem! (Post 15,1). Ne boj se, Jeremija. Poznajem te još od utrobe majke tvoje! Ne boj se, narode, Bog sam hita da te spasi (Iz 35, 4). Ja sam te otkupio. Imenom sam te zazvao: Ti si moj! (Iz 43, 1). Ne boj se, ređeniče, svoje slabosti, kad Bog zove. Predaj mu se, jer on te tješi i hrabri i sve ćeš moći u Onome koji te jača“.

„Poziv je potpun i trajan. Tvoj sam, Gospodine, cijelim svojim bićem. I kad radim i kad spavam, i kad hodam i kad se molim. Potpuno i trajno. Nema privatnog ni povremenog služenja. Stoga se i pita kandidata prije nego primi ređenje: „Hoćeš li se trajno posvetiti službi, usklađujući ponizno svoj život s primjerom Krista Gospodina?“ rekao je mons. Puljić, upitavši zašto priprema za svećeništvo i studij teologije dugo traju: malo sjemenište 4 godine, bogoslovija 6 godina.

„Deset godina, što toliko rade? Pokušava se onima koji su odlučili biti služitelji svetih tajni, na stotinu načina i prilika dati prigodu da odgovore na pitanje: ‘Tko smije prebivati u šatoru tvome, Gospodine?’. Taj odgojni hod odvija se u vidu razgovora, nagovora. Apostol Pavao kaže da je danju i noću, bdijući u suzama, odgajao one koje mu je Gospodin povjerio. Taj se hod događa u razgovoru. Bog bira i govori, čovjek odgovara“ rekao je mons. Puljić.

REDJENICI

Nadbiskup je rekao da su navještena čitanja sugestivna i govore o dva povijesna događaja, o dva rastanka. O rastanku apostola Pavla od njegovih učenika i svećenika, đakona koje je on godina-ma poučavao, „suzama uvjeravao da ostanu u onome što jesu“ i o rastanku Isusa od njegovih učenika prije nego se vratio Ocu, kad Petra tri puta pita: 'Ljubiš li me, Petre?'. Na tebi ostavljam Crkvu svoju. Već sam to davno najavio. Dira Petrov odgovor kako Gospodin zna, sve mu je poznato“ rekao je mons. Puljić, dodavši da je i fra Pavle, poput apostola Petra, u zadnje dvije godine tri puta rekao: 'Gospodine, volim te, svim srcem': kad je položio vječne zavjete, kad je zaređen za đakona i za svećenika.

Geste u obredu ređenja pune su simbolike i značenja. „Tu je najprije poziv i odgovor. Poziv je dar neba i nezaslužena milost. Nitko od nas nema pravo na poziv. Poziv i odgovor je osobna stvar pojedinca i ne može se dogoditi po delegaciji. Samo osobno“ istaknuo je mons. Puljić.

Nadbiskup je podsjetio kako je umirovljeni papa Benedikt XVI., otvarajući 2010. g. Svećeničku godinu, spomenuo svoga prvog župnika uz kojeg je kao mladi bogoslov rastao, rekavši kako je on „bio posve predan pastoralnoj službi“.



„Svatko od svećenika mogao bi reći da su im svjedočanstvo i primjer njihovih župnika i kapelana kojima smo posluživali kod oltara, bili poticaj i nadahnuće da krenemo njihovim stopama. Riječi potiču, ali primjeri privlače. To nas potiče 'biti zahvalni za neprocjenjivi dar kojega svećenici predstavljaju za Crkvu i za čovječanstvo'. Njihov apostolski rad, samozatajno služenje i njihova 'vjernost Kristu koji ih je po imenu pozvao, odabrao i poslao' zaslužuju našu pozornost i zahvalu“ poručio je nadbiskup, rekavši da je za Svećeničku godinu Benedikt XVI. Crkvi ponudio „divni lik velikodušnog pastira, sv. Ivana Mariju Vianneya, koji je izgarao od ljubavi prema Bogu i dušama“.



„Uz osobiti dar poniznosti, on nije nalazio riječi kako opisati veličinu svećeništva, pa je govorio: „Kad bi svećenik shvatio koliko je velik, umro bi, ne od straha, nego od ljubavi. Jer, svećeništvo je ljubav Isusova srca“. Kako prekrasna definicija koju je Crkva usvojila pa je stavila u Katekizam Katoličke Crkve (br. 1589) kako bi se potkrijepilo veličinu Svetog reda“ rekao je nadbiskup.

Poželio je fra Pavlu da bude čovjek molitve, rada i reda. Po ređenju postaje molitelj i predmolitelj, zagovornik i odvjetnik duša koje će mu biti povjerene. „Moli pobožno i sabrano, odano i zauzeto za sebe i za druge, na misi, drugim liturgijskim pobožnostima i u molitvi Časoslova, kojeg si preuzeo kao dnevnu obvezu moliti u ime Crkve. Ne zaboravljaj dnevnu krunicu i čitanje Svetog Pisma. Sve to neka bude učinjeno u radosti duha. „Molite da ne padnete u napast“, govorio je Isus svojim učenicima (Mt 26,41). Radi, moli i drži se reda staro je monaško pravilo koje nije izgubilo na važnosti i aktualnosti. Drži se reda i red će ti pomoći“ potaknuo je mons. Puljić fra Pavla.

Podsjetivši da je fra Pavle kod polaganja prisege vjernosti potpisao Izjavu o preuzimanju obveze celibata koja je sastavni dio obrednog čina, nadbiskup je ohrabrio ređenika da čuva čistoću. „Neka te prirodni i instinktivni čovjek ne prevari i ne zavede. Tvoje riječi neka budu jasne, čiste i bistre, kako bi čudorednim izlaganjem oduševljavao slušatelje da se upute prema vrelu života. Jer, živimo u svijetu u kojem se moralne vrijednosti olako otpisuju, a grijeh i devijacije nude i obrazlažu kao nečije ‘pravo’. Crkva suočena s pritiscima i podmuklim zavodnjima koja ruše ono što je uvijek bilo moralno i pristojno, traži hrabre i zauzete svjedoke koji znaju komu su povjerovali, kome su ispovjedili svoju ljubav, kome su rekli, ‘Gospodine, volim te’ i koji se ne boje govoriti, naučavati, prekoravati i prenositi na nova pokoljenja ono što su primili od Gospodina“ poručio je nadbiskup Puljić.

Prostracijom za vrijeme obreda ređenik iskazuje potpunu raspoloživost otajstvu, da ga Duh Sveti obuče silom odozgor, obdari poniznošću srca, postojanošću duha i pouzdanjem u Boga. „Dok leži pred oltarom, a mi zazivamo nebeske svece i blaženike, posebice one koji su iz našega roda, to predstavlja vanjski izraz naše nemoći. Ne možemo sami, priteći nam, Gospodine. Uključimo se u molitvu zemaljske i nebeske Crkve koju molimo da nam dođe u pomoć. Molimo neka Duh Sveti izvede do kraja što je Otac nebeski fra Pavlu odvjeka odredio i što je započeo na njegovom krštenju. Neka kao Kristov vojnik bude na visini zadatka koje mu Crkva povjerava. Neka mu molitva Božanskog časoslova, navještaj njegove Radosne vijesti i dijeljenje svetih otajstava pomognu biti svjesnim onoga što radi te se sve više suobličavao otajstvu križa Gospodnjega“ rekao je mons. Puljić, poželjevši da Božji odabranik fra Pavle, koji je „dar Crkvi i narodu, bude dar ljubavi bez koristoljublja, darivanje bez pridržaja i služenje bez uvjetovanja“.



Na kraju mise prisutnima se obratio i koncelebrant fra Andrija Bilokapić, provincijal Franjevačke provincije sv. Jeronima koji je zahvalio „Bogu Stvoritelju što nas je stvorio i što je ostavio Crkvu da nas dostvari, da nas preporuča za dioništvo u božanskom životu“. Zahvalio je nadbiskupu Puljiću koji je „na Pavla prenio dioništvo u Isusovom svećeništvu“.



„Sveta misa je trajanje, Crkva je trajanje Božjeg utjelovljenja u svijetu. Bog je ostavio Crkvu i trajanje svog utjelovljenja u svijetu da bi ljude preporučao. Nadbiskup je ovlast u ime Crkve prenio na fra Pavla“ rekao je fra Andrija, zahvalivši i roditeljima za život Pavla.

„Iz vaše obitelji niču duhovna zvanja. To je najpothrebnije Crkvi i čovječanstvu. Bez osovine, bez odnosa s Bogom, čovjek je kao kotač koji nema svoju osovinu i koliko god bio učen i moćan, bez osovine u

Boga valja gluposti, donosi kojekakve zakone i širi kulturu smrti, čega smo i ovih dana svjedoci. I to navodno u ime zdravlja i sloboda. Potrebni su nam duhovni ljudi koji će čovjeka osoviti i pokazati mu put istini. Vi ste dali i odgojili u svojoj kućnoj Crkvi, u svom otajstvenom zajedništvu, redovničko zvanje i svećeničko zvanje“ rekao je fra Andrija u obraćanju Pavlovim roditeljima, Josipu i Terezi.

REDJENICI

Ređenika je provincijal Bilokapić ohrabrio: „Fra Pavle, trajanje si Isusove ljubavi u svijetu. Molim te, nikad to ne zaboravi. Što god budeš činio, pitaj: A što misli Isus? Ja nisam više svoj, ja nisam više privatnik, nego ja sam tvoj svećenik. Ja uprisutnjujem tebe, odnosno, ti se po meni uprisutnjuješ u svijetu. Dragi Pavle – to nikad, nikad neće ići bez žrtve. Nemoj odustati od žrtve. Jer ako od toga odustaneš, odustao si od ljubavi, odustao si od Isusa Krista“ poručio je fra Andrija, zahvalivši svima svi koji će fra Pavla pratiti molitvom i podrškom.

Svećeničko geslo fra Pavla je „Ljubim ljepotu doma tvojega i mjesto gdje slava tvoja prebiva“. U svom govoru na kraju mise, fra Pavle je zahvalio Bogu za dar života i za dar poziva. „Svim silama, svojim životom i nastojanjima ću se truditi uvijek iznova, iz susreta s Gospodinom, iz kušanja njegove blizine, biti služitelj drugima kroz sve što svećenička služba donosi i traži. Neka moja povezanost s Gospodinom bude pokazatelj redovničke radosti, poslušnosti prema crkvenim redovničkim poglavarima“ rekao je fra Pavle, zahvalivši mons. Puljiću što je po njegovim rukama ušao u velika otajstva vjere. Fra Pavle je zahvalio i provincijalu Bilokapiću i Provinciji sv. Jeronima na bratskoj blizini, pratnji i poticajima.

„Blagoslovljen je Gospodin koji je odlučio moj život povjeriti u ruke onima koji se nisu bojali biti otvoreni životu, mojim roditeljima, koji su me svojom vjerom odgajali i svojim primjerom poticali da Bog uvijek bude na prvom mjestu i da se njemu sve vraća. Dragi oče, hvala ti što si mi svojim životom pokazao kako izgleda ljubav milosrdnog oca koji je na nebesima. Majko, hvala ti što si svojim primjerom pokazala koliko je žrtve potrebno da bi se ostalo u Božjoj blizini. Hvala ti za svaki tvoj post, molitvu kojima si pratila svoje dijete do oltara“ rekao je fra Pavle u obraćanju roditeljima, zahvalivši i svojoj braći i sestrama „koji su ga pratili molitvom, podrškom, snagom koja je u vremenima kušnje bila poticaj da uz Gospodina krene dalje“.

Na razvoj zvanja fra Pavla osobito je utjecala njegova sestra Marija Ivić, redovnica u zajednici Sestara franjevki od Bezgrešnog začeca u Dubrovniku. „Hvala Bogu na onoj koja me dovela u samostan i pokazala svu svoju ljubav, žrtvu, spremnost, odricanja, molitve, da svoga rođenog brata sada i gleda i sluša kao svećenika. Moja Mare, Gospodin ti bio nagrada za sve“ obratio se fra Pavle svojoj sestri, redovnici Mariji.

Mladomisnik je zahvalio na molitvi župljanima rodne župe Duha Svetoga u Đulovcu i župniku don Josipu Mariću koji je došao na ređenje, u kojem je sudjelovao i fra Serđo Čavar, odgojitelj bogoslova Hercegovačke franjevačke provincije iz Zagreba.

Zahvalio je župljanima zadarske župe Presvetog Srca Isusova koji su ga pratili osam mjeseci na đakonskom putu i čija ga ljubav i blizina nisu ostavili ravnodušnim te župniku te župe fra Bojanu Rizvanu, na suradnji, razumijevanju i spremnosti da ga nauči potrebnome u svećeničkoj službi. Zahvalio je poglavarima i bogoslovima iz Rijeke i Zagreba s kojima je proveo veliki dio svoje formacije te svima koji su doprinijeli organizaciji slavlja.

Fra Pavle je rođen 2. studenog 1995. g. u Virovitici, u obitelji Josipa i Tereze kao osmo od devedetero djece. Ivići imaju trojicu sinova i šest kćeri. Kršten je 12. studenog 1995. u Đulovcu gdje je 2010. g. i krizman. Te godine ulazi u Nadbiskupsko sjemenište Zmajević u Zadru kao kandidat Franjevačke provincije sv. Jeronima. Novicijat u franjevačkom samostanu na Trsatu počeo je 2014. g. Na Trsatu 2015. g. polaže prve redovničke zavjete te počinje studirati na KBF-u u Zagrebu. Svečane zavjete u Redu male braće položio je 29. rujna 2020. g. u Zadru.

Nakon završenog KBF-a, nadbiskup Puljić podijelio je fra Pavlu đakonat 24. listopada 2020. g. u crkvi sv. Frane u Zadru. Đakonsko služenje proveo je u zadarskoj župi Presvetog Srca Isusova. U organizaciji Nadbiskupijskog pastoralnog instituta u Zagrebu završio je program đakonske pastoralne godine, 12. svibnja 2021. g. uspješno položio završni ispit te stekao potrebnu spremu za svećeničku pastoralnu službu. Duhovne vježbe fra Pavle je obavio od 14. do 20. lipnja 2021. g. u samostanu sv. Kuzme i Damjana na Čokovcu pod vodstvom benediktinaca.

Fra Pavle Ivić položio prisegu vjernosti i ispovijest vjere

U utorak, 22. lipnja, u poslijepodnevnom satima, pred zadarskim nadbiskupom mons. dr. Želimir Puljićem u Kapeli sv. Marka i zadarskih zaštitnika u Nadbiskupskom domu u Zadru, đakon fra Pavle Ivić položio je prisegu vjernosti i ispovijest vjere prije primanja sakramenta svetog reda prezbiterata.



Nakon uvodne molitve nadbiskupa Puljića, fra Pavle je izgovorio ispovijest vjere, a zatim i prisegu vjernosti dodirujući Evanđelistar.

Nadbiskup Želimir obavio je potom i osobni razgovor s đakonom fra Pavlom. U druženju, nakon osobnog razgovora, nadbiskup je izrazio radost zbog svećeničkog ređenja te je potaknuo kandidata da bude ustrajan u služnji Crkvi Božjoj.

U pratnji fra Pavla bio je fra Bojan Rizvan, definator i tajnik Franjevačke provincije sv. Jeronima te župnik Župe Presvetog Srca Isusova na Voštarnici gdje je fra Pavle vršio đakonsku službu.

Svećeničko ređenje fra Pavla Ivića će biti u subotu, 26. lipnja u katedrali sv. Stošije u Zadru u 11 sati.



KRONIKA

Svibanj - Lipanj 2021.

1. svibnja -

Na blagdan sv. Josipa radnika u subotu 1. svibnja, svečano misno slavlje u župi sv. Josipa radnika na Plovoniji u Zadru predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

4. svibnja -

Zadarski nadbiskup Želimir Puljić i gradonačelnik Grada Zadra Branko Dukić obišli su u utorak 4. svibnja zgradu Katoličke osnovne škole Ivo Mašina koja se gradi u predjelu Novi Bokanjac.

- Bogoslovu Zadarske nadbiskupije, Mariju Mršiću iz župe sv. Ivana Krstitelja u Biogradu na moru, Nadbiskup je podijelio službu akolitata u kapeli sv. Marka i zadarskih zaštitnika.

23. svibnja -

Na svetkovinu Duhova, svečano misno slavlje u katedrali sv. Stošije u Zadru predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

26. svibnja -

Zadarski Nadbiskup predvodio je sprovodne obrede na mjesnom groblju u Bibinjama i Misu zadušnicu za preminulog svećenika don Tomislava Sikirića.

4. lipnja -

- Nadbiskup je na svetkovinu Tijelova predvodio svečano misno slavlje u katedrali sv. Stošije u Zadru, te procesiju ulicama grada.

10. lipnja -

60. svećenički dan Zadarske nadbiskupije okupio je svećenike Zadarske nadbiskupije u zajedništvu sa zadarskim nadbiskupom Želimirom Puljićem u župi sv. Anselma u Ninu.

22. lipnja -

Nadbiskup Želimir Puljić se susreo s pet prvoplasiranih ekipa vjeroučenika, s ovogodišnje županijske Vjeronaučne olimpijade za osmoškolce i srednjoškolce Zadarske nadbiskupije, Susret je održan u utorak 22. lipnja u dvorani Nadbiskupskog sjemeništa u Zadru.

- u poslijepodnevnim satima, pred zadarskim nadbiskupom mons. dr. Želimirom Puljićem u Kapeli sv. Marka i zadarskih zaštitnika u Nadbiskupskom domu u Zadru, đakon fra Pavle Ivić položio je prisegu vjernosti i ispovijest vjere prije primanja sakramenta svetog reda prezbiterata.

23. lipnja -

U župi Sv. Ivana Krstitelja na Kosi u Biogradu n/m, na uočnicu blagdana Rođenja sv. Ivana Krstitelja, svečano misno slavlje i blagoslov novoga kipa u župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja, predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

25. lipnja -

Na otvaranju simpozija „Preko i njegovo područje“, prigodni govor sudionicima uputio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić. Izrazio je zadovoljstvo što će se na skupu govoriti i o dvojici zaslužnih i na domovinskom planu poznatih Prečana, Josipu Marčeliću (Preko, 1847. – Dubrovnik, 1928.) koji je bio dugogodišnji dubrovački biskup (1894.-1928.) te rodoljubu i mučeniku Ivi Mašini (Preko, 1927. – Kaznionica Stara Gradiška, 1961.) koji je bio vrsni, perspektivni hrvatski intelektualac.

26. lipnja-

Ređenje Fra Pavla Ivića, OFM, predvodio je zadarski nadbiskup mons. Želimir Puljić u katedrali sv. Stošije u Zadru.

27. lipnja –

Misu zahvalnicu sa svečanim Tebe Boga hvalimo za završetak akademske godine na Sveučilištu u Zadru u katedrali sv. Stošije u Zadru predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

NAŠI POKOJNICI

Don Tomislav Sikirić (1965. - 2021.)



Svećenik Zadarske nadbiskupije don Tomislav Sikirić, preminuo je u petak, 21. svibnja 2021. godine u Kliničkom bolničkom centru Rebro u Zagrebu, okrijepljen svetim sakramentima, u 56. godini života i 31. godini svećeništva.

Rođen je 18. kolovoza 1965. u Zadru, od oca Božidara i Anke r. Kero. Kršten u župnoj crkvi sv. Roka u Bibinju, gdje je primio i sakrament Prve svete Pričesti i svete Potvrde. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu Bibinju, a potom upisao Nadbiskupsko sjemenište „Zmajević“ u Zadru, maturiravši 1984. godine. Iste godine upućen je u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište u Zagrebu i započeo studij teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Nakon prve godine studija odslužio je vojni rok da bi kasnije nastavio s teološkim studijem.

Nakon što je diplomirao, nadbiskup koadjutor mons. Ivan Prenda zaredio ga je za đakona u crkvi Velike Gospe u Bibinju, na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, 29. lipnja 1990., a 16. prosinca iste godine, u katedrali sv. Stošije u Zadru, za svećenika ga je zaredio mons. Marijan Oblak, nadbiskup zadarski. Pastoralni praktikum za đakoniat vršio je u župama Pag i Bibinje. Mladu misu slavio je u Bibinju u crkvi Velike Gospe 21. siječnja 1991. godine.

Don Tomislav je obavljao slijedeće službe: kapelan u župi Puntamika u Zadru, Diklu i Kožinu. U srpnju 1991. godine imenovan je župnikom župa Škabrnja i Nadin gdje ga je zatekao početak Domovinskoga rata kada je zajedno sa svojim župljanima doživio razaranje mjesta, rušenje crkava i ubijanje nevinih civila i branitelja. Pastoralnu brigu za vjernike-prognanike preuzeo je u izbjegličkim naseljima: u Zatonu, Sabunikama, Punta Skali i Piniji u Petrčanima. Hrabrio ih je u teškoćama i poticao na ustrajnost i vjernost.

Uz pastoralnu brigu za prognanike imenovan je suradnikom u Nadbiskupskoj Kuriji. Po završetku Domovinskoga rata i povratka u Škabrnju i Nadin započeo je duhovnu i materijalnu obnovu povjerenih župa. Nakon Škabrnje i Nadina imenovan je župnikom u Biogradu n/M i dekanom Biogradskog dekanata. Godine 2006. imenovan je župnikom župe Sv. Kasijana u Sukošanu, s filijalom Debeljak i vršio službu dekana dekanata Zadar-Istok. 2014. godine razriješen je službe župnika župe Sukošan i imenovan župnikom u župi Kraljice mira u Zadru, na Stanovima.

Pored toga bio je i član Svećeničkog vijeća Zadarske nadbiskupije, Braniteljem ženidbene veze na Nadbiskupijskom sudu prvoga stupnja u Zadru, kao i član Vijeća HBK za kler u ime Zadarske nadbiskupije.

Zahvaćen opakom bolešću dano mu je vrijeme liječenja i rehabilitacije, nakon čega se kratko vraća službi župnika u župi Kraljice mira u Zadru, na Stanovima.

Naša i njegova očekivanja ozdravljenja nisu se obistinila, nego ga je Gospodin pozvao k sebi da bi mu na koncu Vazmenog vremena u punini razotkrio slavu svoga božanskog lica. Gospodar života pozvao ga je za svoj nebeski stol u vječnosti, da izliječen moćnom Isusovom ljubavlju s križa, pobjednicom nad smrću, bude dionik zajedništva beskraja s Ocem i Sinom u Duhu Svetom. Neka tako bude.

Misu zadušnicu i sprovodne obrede u crkvi Velike Gospe u rodnoj župi u Bibinju, u srijedu 26. svibnja 2021. godine, s početkom u 16 sati predvodio je mons. Želimir Puljić, zadarski nadbiskup. Tijelo pokojnika bilo je izloženo u crkvi Velike Gospe od 15,00 sati. Pokopan u obiteljskoj grobnici na Novom groblju (Sasavac) u Bibinju.

Počivao u miru Božjem!

IZ ŽIVOTA ZADARSKE NADBISKUPIJE

ZADAR: Na blagdan sv. Josipa radnika, nadbiskup Puljić predvodio misno slavlje na Plovaniji

Na blagdan sv. Josipa radnika u subotu 1. svibnja, svečano misno slavlje u župi sv. Josipa radnika na Plovaniji u Zadru predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

„Prije 40 godina, 14. rujna 1981. g., sveti Ivan Pavao II. objavio je svoju treću encikliku ‘Laborem Exercens’ – Radom čovjek. Ona se bavi ljudskim radom i socijalnim naukom Crkve, a započinje riječima: „Radom čovjek mora zaraditi svoj kruh i doprinijeti stalnom napretku znanosti i tehnologije, kulturno i moralno, u društvu u kojem živi u zajednici sa svojom braćom“. Prije šest godina objavljen je zbornik „Kultura rada u Hrvatskoj“ (570 stranica). Svoje priloge dali su 55 autora, što pokazuje interes koji je izazvao Peti socijalni tjedan, osobito zbog odabrane teme o kulturi rada koju se obradilo interdisciplinarno s egzistencijalne, obiteljske, društvene i duhovne, osobne i sve-topisamske strane“ rekao je mons. Puljić.

Nadbiskup je istaknuo i korisnost usvojene Deklaracije toga socijalnog tjedna, „koja kroz jedanaest stavova izriče nadu i želju kako prevladati aktualnu krizu te radu vratiti duhovnost i dostojanstvo, a poduzetništvu pravedna načela. Ta se načela ostvaruju po pravednoj zaradi, pravednoj plaći i pravednom porezu. No, da bi se to moglo ostvarivati potreban je odgoj za rad i sustav vrijednosti, za kulturu tradicije, posebice obiteljske. Jer, dvije su ugrožene skupine ljudi s obzirom na rad: nezaposleni koji su isključeni iz svijeta rada i oni koji su prezaposleni, pa su zbog opterećenosti isključeni većim dijelom iz obiteljskog i društvenog života“ rekao je mons. Puljić.

Nadbiskup je istaknuo da je „čovjek svojim radom usmjeren na Stvoritelja. Kada to ne bi tako bilo, čovjek (radnik) postao bi rob onoga što stvara. Rad je velika ljudska i kršćanska vrijednost“. Dovođenje svijeta Bog je prepustio čovjeku te „svakim svojim činom čovjek obožava, uljepšava i usavršava stvoreni svijet.

Ali, može ga i osiromašiti, pokvariti i uništiti“. Mons. Puljić je podsjetio kako su „Pape s pravom upozoravali na realnu opasnost da „tehnokrati postanu novim gospodarima Zemlje“, pa čovjek izgubi slobodu, a rad svoju originalnu vrijednost, ako „tehnika podjarmi čovjeka u svoju službu“.

Čovjeku je „Gospodin povjerio da oplemenjuje i razvija stvoreni svijet putem rada koji i njegova samoga oplemenjuje i usavršava. U središtu takvog promišljanja je čovjek koji je radom usmjeren na Boga od kojega „dolazi svaki dobar dar“ i k njemu sve teži (Jak 1, 17)“ poručio je mons. Puljić.



Nadbiskup je rekao da su odlike sv. Josipa kao velikog Božjeg ugodnika te da je bio skromni stolar i vjerni Marijin zaručnik, otac koji je koji je bio u sjeni Nebeskog Oca, pravi muškarac koji brani i štiti život te se u brizi za svetu obitelj pokazao kreativnim i hrabrim skrbnikom. Potaknuo je puk da moli sv. Josipa neka bdije nad Hrvatskom i našim narodom te da pomaže radnicima u njihovim životnim potrebama.

OBROVAC: Blagdan sv. Josipa radnika proslavljen u župi sv. Josipa

Blagdan sv. Josipa radnika u subotu 1. svibnja proslavljen je u župi sv. Josipa u Obrovcu gdje se nalazi najstarija župna crkva posvećena sv. Josipu u Hrvatskoj. Misno slavlje u obrovačkoj župnoj crkvi predvodio je don Krešo Ćirak, župnik Obrovca.

„Papa Pio XII. utemeljio je blagdan sv. Josipa radnika 1955. g., stavljajući nam pred oči sv.

Josipa, uzor svakog radnika. Možda je to malo čudan izbor, jer ako je gledati po Svetom Pismu, mogao je Papa naći i bolje primjere od sv. Josipa. Jer sv. Josip kao radnik spominje se samo jedanput u Svetom Pismu i to na mjestu koje je navješteno u blagdanskome čitanju: 'Nije li ovo drvodjeljin sin?'“ rekao je don Krešo, dodavši kako možda netko može misliti da je Papa za uzor radnika trebao uzeti sv. Pavla. „Pavao kao radnik spominje se na sedam mjesta u Svetom Pismu. Neki izričaji koje je sv. Pavao govorio u svojim poslanicama, danas su nama puno bliži, shvatljiviji, prihvatljiviji. Jedna od najpoznatijih Pavlovih misli je: 'Tko ne radi, neka i ne jede'. Kako bismo mi samo grmjeli nad tim riječima sv. Pavla? Zatim, Pavao kaže da on dan i noć radi, kaže da zarađuje svojim rukama, radi s kožom. Sve to nama je puno bliže nego jedna jedina riječ o nekom drvodjeljcu“ istaknuo je župnik Ćirak.

No, papa Pio XII. baš sv. Josipa naziva radnikom i Crkva poziva radnike da u svom radu i djelovanju pred sobom imaju sv. Josipa. „U zbornoj molitvi blagdana sv. Josipa radnika, Crkva nam stavlja pred oči da je Bog čovjeku povjerio otajstvo rada. Bog je čovjeku povjerio da svojim radom sebe posvećuje. Koliko nas svoj rad, svoje svakodnevno djelovanje, gleda kao nekakvu posvetu? Obično mi danas, kada govorimo o radu, govorimo o mucu, o trpljenju, znoju. Rijetko tko danas govori o posveti radom. A Crkva nam govori da je rad način kako se čovjek može posvetiti. Mi danas gotovo da to i ne želimo vidjeti“ upozorio je don Krešo.

Rekao je da se na hebrejskom drvodjeljac kaže ho tekton, a to ne znači samo čovjek koji obrađuje drvo, nego i čovjek koji je arhitekt, čovjek koji misli, promišlja. „Čovjek koji svojim idejama, svojom kreativnošću i fizičkom snagom, može od ništa stvoriti nešto. Zato Crkva, kada govori o sv. Josipu radniku, ne govori samo o fizičkom djelovanju, koje može svatko raditi. Ima pred sobom sv. Josipa radnika kao onoga koji svoje djelovanje misli, promišlja, kreira, i to ne samo dobar početak, jer to je pola posla, nego promišlja tako da u svom radu i djelovanju dobro i završi“ poručio je don Krešo, upitavši: „Koliko toga se započne s velikim en-

tuzijazmom, poletom, zanosom i na pola puta čovjek stane, razočaran. Čovjek u svom djelovanju, u svom kreiranju, kada nešto započne, treba to i završiti. Sv. Josip započeo je i završio u svom djelovanju jer je u središtu svoga rada gledao slavu Božju. U središte svoga rada stavio je nakanu dobra. Ne samo da to bude na slavu Božju, nego da to bude i na spasenje čovjeka, da to bude na posvećenje i oslobođenje bližnjega, na korist bližnjemu“ naglasio je don Krešo Ćirak.

„Kakav bi mogao biti rad koji posvećuje, a da nije i na korist bližnjemu? Naći ćemo rad koji nas ne posvećuje, naći ćemo stanje duha, raspoloženje naroda koje radi, krvavo i dano-noćno radi, ali u tom radu nema zadovoljstva, sreće, a tek posvete. U psihologiji postoji pojam anhedonia, a znači da čovjek u svom radu nema nikakvog zadovoljstva, znači stanje duha u kojem nema sreće“ rekao je don Krešo.

Propovjednik je upozorio kako neki rad koriste i kao sredstvo podjarmljenja čovjeka. „Čovjek koji u svom poslu ima cilj obogatiti se, preko rada steći moć, ogromno bogatstvo. To mu je smisao rada i poslanja – imati moć, bogatstvo, imati silu, ne dobro bližnjega. Ma kakva slava Božja!? Nego imati moć, da ja sa svojim radom dođem u poziciju gdje ću odlučivati što je dobro, što je zlo, što je istina, a što laž. Dugoročno, radeći za takvu svrhu, čovjek gubi zadovoljstvo i sreću“ upozorio je obrovački župnik.

Neki psiholozi kažu da je anhedonia u srži depresije današnjeg čovjeka, „jer čovjek u svom djelovanju vidi samo sebe, vidi vlastito zadovoljstvo, samo svoje interese. Nije čovjek kakvim ga je Bog zamislio. A čovjek u svom djelovanju treba biti slika i prilika Božja. Sve što radi, čovjek je pozvan činiti iz ljubavi, kako i kaže Božja riječ“ rekao je don Krešo, potaknuvši da bi sve što činimo trebali raditi na slavu Božju.

„Rad koji bi čovjeka trebao posvećivati, ako je bez Boga, postaje prokletstvo za čovjeka, način kako čovjek samoga sebe može prokleti. Kada se svojim radom ne posvećujem, to vodi otuđenosti; da drugoga čovjeka ne vidim kao dar Božji, nego kao sredstvo preko kojega ću

imati još veću moć i mogućnost koristi samo za sebe“ upozorio je don Krešo, istaknuvši kako se „sv. Josip samoga sebe odrekao da bi učinio ono što Bog hoće. S tom odlukom sv. Josip vraća nas na prve stranice Svetog Pisma, želeći današnjem čovjeku reći: Čovječe, ono što radiš, radi tako da bude dobro. To često nije korisno, često je teško. Smisao našeg posla, našeg rada i života je da naš život završi sa spasenjem duše i životom vječnim“ naglasio je don Krešo.

„Po sv. Josipu shvaćamo da je naš najvažniji posao, posvećujući sebe, posvetiti i bližnjega, kako bismo, spašavajući svoju dušu, sa sv. Josipom gledali Boga u vječnosti“ poručio je župnik Ćirak.

Spomenuo je i odluku Dubrovačke republike, svečani proglas kojega su Dubrovčani donijeli prije 500 godina. „Dakle, Dubrovčani, trgovci, koji su živjeli od svoga posla, živjeli su od trgovine, oni su u svom djelovanju rekli: moramo trgovati, raditi, ali, kad je blagdan sv. Josipa, kad je zapovjedani blagdan, nedjelja, toga dana se ne radi. Taj dan ne može biti dan da ću ja misliti na sebe, nego je to dan kada ću na poseban način misliti na bližnjega i na slavu Božju. I svečano su odredili: na blagdan sv. Josipa mi nećemo raditi, jer smatramo da je Božji blagoslov veća sila, veća snaga, nego novac, za budućnost nas i našeg grada. Ta misao starih Dubrovčana neka i nama danas bude nadahnuće na koji način organizirati svoj svakodnevni život, život koji može biti slika Božje ljubavi, Božje zauzetosti za čovjeka“ potaknuo je don Krešo.

Za vrijeme mise, neki štovatelji sv. Josipa, među kojima su bili i Josipovi hodočasnici koji ne žive u Obrovcu, učinili su Posvetu sv. Josipu, na način kako je to opisano u knjizi 'Posveta Svetom Josipu – čuda našega duhovnog oca' čiji je autor američki svećenik Donald H. Calloway, MIC.

Vjernici koji su se posvetili sv. Josipu za taj su se obredni čin pripremali 33 dana molitveno i duhovno. Vjernici su tijekom obreda posvete zazvali Duha Svetoga, pjevali molitvene zazive Litanija sv. Josipa i zatim čitali poseban tekst posvete sv. Josipu, slično kako se vjernici po-

svete Mariji, prema naputku sv. Ljudevita Grignon de Montforta.

Žana Lasić i njen suprug posvetili su sv. Josipu sebe i svoju obitelj, njihovih šestoro djece. „Sv. Josip je otkriće meni i cijeloj mojoj obitelji. Puno toga se otvorilo u našoj obitelji i preko knjige 'Posveta sv. Josipu' i zahvaljujući don Kreši koji je bio uporan i hvala mu na tome. U Obrovcu je župa sv. Josipa, sve je to vodilo. Sv. Josip čudesno djeluje kroz mene i moju obitelj. Taj šutljivi svetac u nekoliko dana učinio je velika čudesa u našoj obitelji. Osjećamo njegovu zaštitu, kako i kaže zaziv iz litanija sv. Josipu, 'Strahu zlih duhova, moli za nas'. Vidim koliko u meni Gospodin treba još raditi što se tiče poniznosti i poslušnosti koje su njega krasile, bez toga teško možemo postići posvećenje. Kod mene je početak bio u mojoj zadnjoj trudnoći. Podsjeća me na to na Elizabetu, kad je rekla za sina, 'Ivan će se zvati'. Tako sam i ja rekla, kad sam saznala da su blizanci, 'Jedan će biti Josip' i gotovo. I ne znajući zašto, ali poslije se otkrilo. To je bila priprava Gospodina da se zaista kao obitelj posvetimo sv. Josipu. Josip je sa svojih nepunih mjesec dana završio na operaciji. Ležeći sav sa tim cjevčicama, svaka majka može znati koliko je to bolno, tada sam nosila sličicu sv. Josipa, predajem, prikazujem i odjedanput sam počela moliti Litanije sv. Josipu, zapravo ih ne znajući, ali Duh Gospodnji je molio. To je sve bila priprava za ovo sada. Ovo je poseban, svečani dan, veliki, uistinu sveti dan za moju obitelj. Imali smo pobožnost priprave 33 dana i kao cijela obitelj smo učinili Posvetu sv. Josipu. Hvala sv. Josipu. Stvarno bih rekla svima, Idite k svetom Josipu“ potiče Žana Lasić koja živi u Rovanjskoj.

Milica Knez koja živi u Medvidi je rekla: „Jednom sam došla u crkvu sv. Josipa u Obrovac i bilo mi je jako lijepo, umirujuće, smirujuće. Don Krešo mi je poklonio knjigu 'Posveta sv. Josipu' i odlučila sam 33 dana moliti i posvetiti se sv. Josipu: za više poniznosti, za više mira u svojoj duši i za posvećeni život. Sv. Josip daje zadovoljstvo u radu, on poučava, smiruje. U Obrovcu sam doživjela baš doticaj sv. Josipa, iako sam i prije čitala knjižicu o sedam žalosti i radosti sv. Josipa i molila Devetnicu. Želim se

moliti sv. Josipu za zaštitu, za više mudrosti u vjeri, da življe živimo svoju vjeru. Želim dublje živjeti vjeru. Mi jesmo katolici, ali mislim da malo poznajemo svoju vjeru, malo poznajemo svece. Sv. Josip je uzor posvećenog života, strpljivosti, poniznosti i vjerodostojnosti“.

Don Krešo je svima poželio plodove osobnog posvećenja sv. Josipu u svakodnevnom životu, da zadobiju Josipove kreposti i nasljeđuju sv. Josipa u ostvarenju Božje volje za svoj život.

ZADAR: Nadbiskup Puljić i gradonačelnik Dukić u obilasku Katoličke osnovne škole Ivo Mašina na Bokanjcu

Zadarski nadbiskup Želimir Puljić i gradonačelnik Grada Zadra Branko Dukić obišli su u utorak 4. svibnja zgradu Katoličke osnovne škole Ivo Mašina koja se gradi u predjelu Novi Bokanjac u Zadru u želji da se upoznaju s tijekom izvođenja radova te odgojno – obrazovne ustanove.

Nadbiskup Puljić izrazio je zadovoljstvo viđenim prostorima koji ispunjavaju najsuvremenije školske standarde u svom izgledu, prostranosti i opremljenosti.

„Kada sam došao iz Dubrovnika za zadarskog nadbiskupa, u prvom susretu s ondašnjim gradonačelnikom Zadra izrazio sam želju, da uz Klasičnu gimnaziju, Zadarska nadbiskupija ima i osnovnu školu. Tada je bilo u planu da se grade dvije škole. Hvala Bogu da se taj projekt ostvario i osobito se radujem da se ovako privodi kraju. Radovi se nisu odugovlačili. Usprkos problema koji su došli s pandemijom i s nestašicom radnika, gradnja škole je privedena kraju te se nadam da će najesen škola početi s radom“ rekao je nadbiskup Puljić.

Branko Dukić, gradonačelnik Grada Zadra je izjavio: „Novi Bokanjac postaje pravi gradski, urbani kvart. Škola izgleda predivno, uskoro će biti useljiva i siguran sam da će roditelji i učenici biti oduševljeni kao i mi. Radi se sustav odvodnje, kanalizacija, nove ulice i instalacije. Puno truda i novaca je uloženo, a tako ćemo nastaviti i dalje. God. 2017. imali smo arhitektonske grafike, 2019. g. je položen kamen temeljac. Uskoro će svako dijete s Bokanjca imati

mjesto u školi u svom kvartu. Hvala svima koji su u tome sudjelovali“.

Katica Skukan, ravnateljica osnovne škole Bartul Kašić je izjavila: „Osnovna škola Bartola Kašića pozdravlja otvaranje ove škole jer mi ćemo se s njenim otvaranjem rasteretiti u dijelu staroga Bokanjca gdje imamo područnu školu koja trenutno radi u tri smjene. I zbog velikog predupisa kojega smo imali u matičnoj školi, pred situacijom smo da se i tamo oforme tri smjene. Ali, s otvaranjem nove škole na Bokanjcu bit ćemo zadovoljni i mi i djeca na Bokanjcu. Prostor škole je prekrasan, djeca će imati nastavu u zaista suvremenim uvjetima i po modernom standardu, kakvu zaslužuju svi učenici u Zadru. Mislim da bi sve škole trebale tako izgledati u budućnosti. Svjesni smo vremena u kojem živimo i silne tehnike, informatizacije i tehnologije. Djeci treba tako suvremeni prostor, dvorana, vanjsko igralište je baš lijepo i moćno, rekla bih. Djeca će uživati u ovom prostoru“.

Don Roland Jelić, ravnatelj Katoličke osnovne škole Ivo Mašina koja sada djeluje u zgradi Nadbiskupskog sjemeništa Zmajević je rekao: „Drago mi je kako svaki put kada dođem u školu, vidim da škola napreduje. Kako stvari sada stoje, s početkom nove školske godine, mislim da bismo 6. rujna trebali početi s nastavom u ovoj novoj zgradi. Sva djeca s područja Novog Bokanjca koja su izvršila predupis u našu školu, ima ih više od 25, svi će pohađati školu na Bokanjcu. Vjerujem da je to velika radost za djecu i roditelje, da će im škola biti nadohvat ruke. Vjerujem da ta škola neće biti samo mjesto odgoja i obrazovanja, nego i mjesto drugih kulturnih događanja koja će se održavati u Zadru. To nije škola samo Zadarske nadbiskupije, to nije škola samo Katoličke Crkve, to je škola svih ljudi grada Zadra. U tu školu je svatko dobrodošao“ poručio je don Roland Jelić.

Nova škola će imati osam razrednih odjeljenja, veliku sportsku dvoranu koja će se moći pregraditi da budu dva odvojena dvoranska prostora i pokretne tribine. Pokraj škole nalazi se veliko sportsko igralište i jedno manje igralište s atletskom stazom, oboje s tribinama.



U prizemlju škole nalaze se blagovaonica, kuhinja i učionice od 1. do 4. razreda. Svaki učitelj i nastavnik imaju svoj kabinet neposredno uz razrednu učionicu. Na katu su učionice viših razreda i za predmetnu nastavu, s opremljenim kabinetima.

Osobitost te škole je i suvremeni arhitektonski trend, da će se iz učionica moći izaći na betonirani dio, to su tzv. učionice na otvorenom, da se nastava po potrebi može održavati i vani, prema procjeni učitelja ili za neka specifična i praktična predavanja.

Troškovi toga financijski trenutno najvećeg projekta na području Zadra su unutar predviđenih okvira i ugovora. Svi sudionici susreta izrazili su zadovoljstvo tom školom za koju se pokazuje veliki interes na području cijele Zadarske nadbiskupije, odnosno županije. Škola je dar djeci, roditeljima, sadašnjim i budućim generacijama te će kao mjesto pouke i društvenih događanja od općega dobra doprinijeti boljitku cijele zajednice.

U obilasku su bili: inženjeri Toni Dujić koji vodi gradilište škole i Mario Romanjek, ispred izvođača radova, Darko Kasap, pročelnik Upravnog odjela za prostorno uređenje i graditeljstvo

Grada Zadra, Ante Babić, zamjenik zadarskog gradonačelnika i Joso Nekić, pročelnik Upravnog odjela za odgoj i školstvo Grada Zadra te mons. Josip Lenkić, generalni vikar Zadarske nadbiskupije i don Damir Šehić, tajnik zadarskog nadbiskupa.

Trenutno školu Ivo Mašina koja djeluje u zgradi Sjemeništa 'Zmajević' u središtu Zadra pohađaju 62 učenika u tri razreda. Prvi razred (24 učenika), drugi (20) i treći (18).

U školi je zaposleno 15 djelatnika s čijim su odgojno – obrazovnim radom roditelji jako zadovoljni. Upravo su roditelji sadašnjih učenika najveći promotori te škole, u izražavanju pohvala načinom rada u toj školi. Kapacitet nove škole na Bokanjcu je 500 učenika.

ZADAR: Zadarski bogoslov Mario Mršić primio službu akolita

Bogoslov Zadarske nadbiskupije Mario Mršić iz župe sv. Ivana Krstitelja u Biogradu na moru, primio je službu akolita u utorak 4. svibnja u kapeli sv. Marka i zadarskih zaštitnika u Nadbiskupskom domu u Zadru.

Službu akolitata za vrijeme mise koju je predvodio u toj kapeli, podijelio je zadarski nadbi-

skup Želimir Puljić. Suslavio je don Damir Šehić, nadbiskupov tajnik.

U svjetlu navještene Božje riječi: „Iz Antiohije i Ikonija nadodu neki Židovi, pridobiju svjetinu te kamenuju Pavla i odvuku ga izvan grada misleći da je mrtav. Kad ga, pak, okružiše učenici, usta on i uđe u grad. Sutradan ode s Barnabom u Derbu“, nadbiskup Puljić u homiliji je istaknuo iskustvo sv. Pavla. „Učenici su gorko zaplakali misleći da je Pavao mrtav. Probudila se u njima nada, vidjevši da je ipak živ, nakon čega su „utvrđivali duše učenika bodreći ih da ustraju u vjeri, jer nam je kroz mnoge nevolje ući u Kraljevstvo Božje“ rekao je mons. Puljić.

„Navješćivanje Evanđelja od nas traži spremnost na žrtvu, na progon, sve poradi Imena Gospodina Našega Isusa Krista“ naglasio je nadbiskup.

Rekavši da je „euharistija vrhunac i izvor života. Po njoj se Božji narod izgrađuje i raste. Akolit je službenik euharistije“, nadbiskup je citirao dio iz obreda dodjele službe akolita: „Vama se, naime, povjerava da budete pomoćnici prezbiterima i đakonima u izvršenju njihovog djela te da kao izvanredni službenici dijelite vjernicima i bolesnicima svetu pričest“.

„Akolit ima određene zadaće koje mu Crkva povjerava. Jedna od važnijih glasi: ‘Brinite se da obilatije živite od Gospodnje žrtve i da joj se savršenije suobličite’. Akolit se brine za službu oltara pomažući svećeniku i đakonu. Kada nedostaju redoviti službenici, njegova je dužnost da kao izvanredni službenik podjeljuje svetu pričest. U izvanrednim prilikama može izložiti vjernicima Presveti oltarski sakrament i na kraju ga pohraniti, ali ne može dati narodu blagoslov. U misi pomaže đakonu tako da nosi križ, misal ili svijeće“ opisao je službu akolita nadbiskup Puljić.



Kandidat za akolitat pristupa biskupu dok mu nadbiskup predaje posudicu s kruhom ili vinom za posvećenje, uz riječi: „Primi posudicu s kruhom (s vinom) za slavljenje euharistije. Budi takav da možeš dostojno služiti stolu Gospodnjem i stolu Crkve. Tako neka bude. Amen“.

PAG: Proslavljen blagdan Svetog Trna u zbornoj crkvi Uznesenja BDM

Blagdan Svetog Trna, papinskom Autenticom potvrđene relikvije Trna koji je bio na glavi raspetoga Isusa Krista kada je naš Spasitelj na križnom putu i Golgoti podnio muku za otkupljenje svijeta, proslavljen je u utorak 4. svibnja u zbornoj crkvi Uznesenja BDM u Pagu. Večernje misno slavlje u paškoj župnoj crkvi predvodio je paški sin don Dario Tičić, župnik župe Uznesenja BDM na Belafuži u Zadru.

Sveti Trn bio je postavljen na glavni oltar u prezbiteriju crkve. Za tu prigodu javnog čašćenja, paški župnik i dekan don Božo Barišić donio je Sveti Trn iz paškog samostana benediktinki sv. Margarite, u čijem se samostanu Sveti Trn nalazi već šest stoljeća i koje su svih ovih stoljeća vlasnice i čuvarice Svetoga Trna te imaju i oficij Svetoga Trna. U svojoj samostanskoj kapeli pred Trnom, koludrice svakodnevno mole za dobro duša, Crkve, domovine i svijeta.

Uz potvrdu papinskih vizitatora da je taj Trn

bio u trnnoj kruni na raspetom Kristu izrazom: „Esse de corona Domini – Jest s krune Gospodnje“, Rimska kongregacija za obrede odobrila je 1788. g. da se svake godine Sveti Trn u Pagu časti 4. svibnja. Ta odluka Kongregacije službeno je zapisana u paškom Kodeksu isprava i povlastica te je objavljena u Obredniku Zadarske nadbiskupije, s kalendarskom odredbom da se svake godine 4. svibnja u Pagu štuje Sveti Trn.

Paški sin, fra Ivan Tutnić, opat benediktinske opatije sv. Petra u Pagu, donio je Sveti Trn 1443. g. iz Svete Zemlje svojoj sestri Stani, redovničkog imena Marija, na njeno svečano monaško posvećenje u paški benediktinski samostan. Tutnić je napisao i javnu ispravu o tom daru gdje piše kako će se u Pagu odvijati štovanje te relikvije. Prijepis te isprave iz 1564. g. iz arhiva Marka Laura Ruića otkriva zahtjeve Tutnića na koji način čuvati Trn i izložiti ga u liturgijskim slavljinama.

„Časteći Sveti Trn, želimo zahvaliti Gospodinu za njegovu žrtvu, za njegovu muku, smrt i za dar njegovog uskrsnuća, koji je naš putokaz i naše svjetlo. Osjećam ganuće, radost i neznatnost pred tom tajnom koju čuvamo, pred tim darom kojeg imamo, kojeg smo dobili, kako pišu stare kronike, 1443. g. Koludrica Marija je Sveti Trn koji joj je donio njen brat Ivan Tutnić, darovala svom benediktinskom samostanu, gradu Pagu. Benediktinke su iz svoga staroga samostana iz staroga Paga, koji postoji skoro tisuću godinu, donijele te svete moći sa sobom u samostan u novi Pag koji u svom kontinuitetu postoji šest stoljeća“ rekao je don Dario u propovijedi.

Naglasivši da je „presveta euharistija iznad svih moći, iznad svih relikvija i darova“, don Dario je podsjetio da Pag ima tri svetinje: Sveti Trn, čudotvorni Sveti Križ koji se tijekom mise nalazio uz središte oltara i kip Majke Božje od Staroga grada.

„Te svete moći su sveti znakovi, znakovi svetoga, znakovi onostranosti. To su znakovi poziva da nismo stvoreni samo za ovu zemlju, nego da nakon ovoga svega postoji ono više, što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu“ poručio je

don Dario, govoreći u propovijedi naglašeno o činjenici Kristovog uskrsnuća.

„Naš čin poklona, čašćenja, molitve i zazivanja, čuvanje uspomene na Kristovu muku, možemo shvatiti jedino u snažnom svjetlu njegovog uskrsnuća. Kao da Isus želi reći svojoj Majci: Evo ti sinova i kćeri. Jer za te sinove i kćeri ja sam podnio smrt, ja sam prolijevao svoju krv. Ja sam bio bičevan, trnjem okrunjen, umro, da bi oni živjeli. Ali, da Isus Krist nije uskrsnuo, ništa to ne bi imalo smisla. Sveti Pavao kaže: Ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je naša vjera“ istaknuo je don Dario.

„Moramo shvatiti da je među nama živi Krist Gospodin, uskrsli Gospodin. A to što častimo, to su ostaci, relikvije, uspomene na Njegovu mučeničku smrt. Imamo veliku milost koje nismo svjesni, ne samo mi, nego i šire oko nas – da Pag čuva Trn iz Isusove krune. A žao mi je zbog toga. Pred tim Svetim trnom, prije nas generacije su padale na koljena i molile Gospodina za blagoslov, za snagu, život, za pobjedu nad grijehom i smrću. Generacije prije nas pred tim Trnom molile su za uskrsnuće. Jer život kojega živimo je priprema za onaj vječni život. Ali moramo proći kroz vrata smrti, ne kao kroz vrata u ništavilo, nego u život bez kraja. Zbog toga i Sveti Trn kojega častimo ima svoju vrijednost i dragocjenost, ima svoju moć i snagu“ naglasio je Tičić. Napomenuo je da se prema Svetom Trnu „ne smijemo odnositi kao da je to Bog. Bog je živ, Bog je uskrsli, a Trn je znak kako je do nas došla Isusova snaga i njegovo bogočovještvo. Sve svete moći u crkvama su znak onostranosti. Jer da Isus nije uskrsnuo, Trn ne bi imao svoga smisla ni povoda, ne bismo ga ni častili“ istaknuo je don Dario.

Tičić je potaknuo da bismo „kroz duhovne naočale Kristovog uskrsnuća trebali shvatiti i častiti moći Svetoga Trna kao znak Kristove pobjede, Kristovog uskrsnuća. Mi smo svojim grijesima zasadili taj Trn. I taj trn je Krista ranio. Molimo Gospodina da iz našeg srca izvuče trn grijeha, a u naše srce utakne trn svoje ljubavi. Ako budemo ranjeni ljubavlju Isusa Krista, onda ćemo i drugačije shvatiti i svijet oko sebe, svoje okolnosti i naše životne situacije. Bog je veći i jači od svakoga grijeha i zla“ ohrabrio je.



brio je don Dario.

Podsjetio je kako je za vrijeme komunizma u boljševičkoj Rusiji, na skupu građana jedan dužnosnik komiteta govorio protiv Boga, religije, ismijavao je uskrsnuće, Bogorodicu, želio je narodu izvrnuti vrijednosti. Među narodom je bio i pravoslavni svećenik kojem je taj komunist dopustio da i on nešto kaže, kada je svećenik to zatražio.

„Stari ruski pravoslavni svećenik pred svima u dvorani je rekao: Hristos voskres! Svi u dvorani su uzvratili: Vo istinu voskrese! I otišao je s govornice. Koliko god su se drugovi trudili, nisu mogli uništiti vjeru u Kristovo uskrsnuće ruskog naroda. Rusi i danas nedjelju zovu Vaskrsenje. Ta činjenica Kristovog uskrsnuća, Kristove pobjede, duboko se ukorijenila u bit ruskog naroda. Svim kršćanima temeljni stožer i snaga naše vjere je da je Krist uskrsnuo“ poručio je don Dario, rekavši kako „Krist nakon svoga uskrsnuća dolazi u svom stvarnom tijelu i govori svojim učenicima: Ja sam, opipajte me. Živ sam, nisam duh. Duh nema kostiju i mesa. Isus je čak i jeo pred svojim učenicima“.

„Vrijednost koju trebamo prenijeti u budućnost je vjera u Isusa Krista, živoga i uskrsloga, jer on je za nas dao svoj život. On je za nas prolijevao svoju krv. On je okrunjen trnovom krunom iz koje u Pagu častimo jedan Trn. Isus je patio za nas, u muci svoga križa, a Kristov križ je najve-

ći znak napuštenosti. Isus je dragovoljno prihvatio taj križ, iako je drhtao pred smrću. Jer se predao u Očeve ruke, Bog Otac ga je ponovno digao na novi život, da više nikada ne umre i nama je dao vječni život. Koliko je danas onih koji ne žele prihvatiti Krista ni njegovo uskrsnuće, a još manje mijenjati svoje živote? Koliko je živih ljudi, a duhovno su odavno mrtvi? Koliko je živih

među nama, a ne dotiče ih se ruka Božja? Ne zato što je kratka ili nemoćna, nego zato što u zatvorenosti svoga srca stavljaju zid pred Gospodina. A Bog ništa ne čini na silu. Kada je među nama bio tijelom, kada je ozdravljao, Isus je uvijek govorio: ‘Ako hoćeš...’. Ako možeš, nemoj to više činiti. Nije rekao, ‘Ne smiješ to činiti’. Nego, ako možeš, nemoj više grijesiti. Ne čini zlo. Budi drugačiji“ rekao je don Dario.

Tičić je istaknuo i povlasticu Kristovog milosrđa. „Dok je Krist bio okrunjen trnovom krunom na križu, jedan od razbojnika molio je Gospodina: ‘Sjeti me se kad dođeš u svoje Kraljevstvo’. Razbojnik koji je bio osuđen kao zločinac na križu, zadobio je oprostjenje, raj. On je sigurno svetac u nebu, jer je sam Isus za njega rekao, ‘Još danas ćeš biti sa mnom u raj’“. Oprostjenje smo dobili po mucu, smrti i Kristovom uskrsnuću“ naglasio je don Dario, rekavši da se i u Zbornoj molitvi mise na blagdan Svetog Trna molilo: „Časteći muku, smrt i uskrsnuće, častimo Isusov trn, da bi nas Isus okrunio svojom nebeskom slavom“.

To je naš cilj, to je naš put. Marija je prošla kroz tu muku i bol. Marija i Isus u svom proslavljenom tijelu žive nebesku slavu. To je naš putokaz. Marija je sa svojim Sinom koji je uzašao na nebo, a Marija je uznesena u nebo. Oni su nam odškrinuli nebo, da nam osvijeste da se po kri-

žu, po patnji i po mucu, dolazi do slave. Ako Krist nije uskrsnuo, uzalud križ, uzalud njegovo trnje, patnja i prolivena krv. Tako bismo i mi u svojim osobnim životima trebali gledati naše golgote, naše trnove krune, naše patnje i boli. Svi mi imamo u svom životu naše getsemanske ure. Samo što mnogi o tome ne govore javno, pred svima. Svatko od nas ima svoju golgotu, svatko od nas ima svoga Judu. I svatko od nas ima svoj veliki petak. Ali jedan Uskrs, jedan Krist uskrsli, jedan Gospodin, on je pobjednik svega toga! Valja nam se samo otvoriti tom poticaju, zastati pred tom tajnom, da se Bog za nas žrtvovao“ potaknuo je Tičić.

Na kraju mise, don Dario je prisutne blagoslovio Svetim Trnom koji se nalazi u staklenom cilindru, zamolvši zaštitu i Božji blagoslov cijeloj Hrvatskoj i svijetu na sve četiri strane. U želji da Gospodin osmisli naše golgote i da prestane pandemija, don Dario je potaknuo: „Dok smo u strahu i pandemiji, molimo pred tim svetim moćima da Bog sačuva i grad Pag, našu domovinu i čitav svijet, da pomogne onima kojima je osobito teško, koji su teško bolesni, da pomogne svima koji se brinu za bolesnike. Neka pomogne onima koji su izgubili nadu, koji lutaju u tami – da im Krist, njegov križ, njegova slavna kruna, Sveti Trn, bude svjetlo, nada i život“.

Paški župnik Barišić na početku mise je rekao: „Dok slavimo Sveti Trn, ponovno se spominjemo Vazmenog trodnevlja muke, smrti i uskrsnuća Gospodinova. U promislu božanske ljubavi, prije više od 580 godina u srcu grada Paga, u monašku zajednicu benediktinki sv. Margarite pristigao je dar pobožnosti i bratske ljubavi, dragocjena relikvija Svetog Trna Gospodnjega. Taj sveti znak Isusove ljubavi za čovjeka, među nama je kako bi nas podsjećao da je On tu, da je s nama, naš raspeti i uskrsnuli Učitelj. Taj sveti znak Božje ljubavi potiče nas i poziva da budemo čuvari svetoga i ustrajni molitelji koji svjedoče neizrecivu snagu križa i ljubav Krista raspetoga i uskrsnuloga. Predajmo Gospodinu sve što nas tišti, muči i probada. Molimo da nam On zaslugama svoje Muke preobrazi naše boli“.

Nakon mise, puk je klečeći ostao u molitvi pred

Svetim Trnom, a pokraj Trna bila su dvojica hrvatskih vitezova Jeruzalemskog groba, Claude Grbeša i Miro Radalj koji su sudjelovali u misnom slavlju. Paške benediktinke sretne su što se Sveti Trn opet javno izlaže puku na čašćenje, nakon što to nije bilo moguće u komunizmu. Koludrice nisu mogle sudjelovati u misi jer su u izolaciji zbog korona virusa te je misa bila prikazana i za njihovo zdravlje.

Na svetkovinu Krista kralja, 24. studenog 2019. g., u zbornoj crkvi u Pagu potpisana je svečana povelja o suradnji u javnom čašćenju relikvije Svetog Trna između paškog samostana benediktinki sv. Margarite s tadašnjom opaticom s. Bernardicom Badurina i Claudea Grbeše, magistralnog delegata Viteškog reda Svetog groba jeruzalemskog u Hrvatskoj. U Hrvatskoj je 14 vitezova Groba jeruzalemskog, a u Pag ih nije više došlo zbog epidemioloških mjera.

„Zahvalni smo Bogu što smo bili prisutni u Pagu, to nas i obvezuje. Izvršili smo obvezu koju smo potpisali s paškim benediktinkama u studenom 2019. g. Bitno je biti prisutan. Mi smo došli prvenstveno radi Boga. Relikvija je znak Isusove muke, ali bez uskrsnuća naša vjera ne bi imala smisla. Tužni smo što nam se koludrice nisu mogle pridružiti, misa je bila s nakanom i za njih. Ako se zaustavi pandemija, ako Bog da, da dogodine bude i veličanstvena procesija sa Svetim Trnom kroz Pag“ rekao je magistralni delegat Claude Grbeša.

Procesija sa Svetim Trnom održavana je u Pagu 500 godina, od 1445. do 1945. g., kada komunističke vlasti to više nisu dozvolile. Nakon 74 godine, obnovljeno javno čašćenje Svetog Trna, kada je opet bio izložen puku u paškoj zbornoj i samostanskoj crkvi, održano je 4. svibnja 2019. g.

Kroz povijest, pobožnost Pažana i procesija sa Svetim Trnom održavala se uvijek u uskrsno vrijeme, kada se u Pagu sa Svetim Trnom obavljao blagoslov polja i vinograda, jer su Pažani živjeli od poljoprivrede. U tjednu prije Uzašašća Gospodinova, Pažani su s klerom u ophodu išli prema poljima oko cijeloga grada Paga. Ta velika procesija s prozbenim obrascima za

blagoslov polja završila bi misom u crkvi Pre-svetog Trojstva. Tada se na oltaru izložio Sveti Trn, a Pažani bi gledali u kakvom je položaju Trn. Ako je Sveti Trn bio uspravan, to je značilo da će godina biti blagoslovljena i plodna. Ako je Trn bio malo savijen, u tome su vidjeli loš znak za nadolazeću godinu. Tako su i kroz materijalnu stvarnost čudesne, više od 2000 godina nepropadljive Isusove relikvije, pokazali vjeru u nadnaravno, prateći znak onoga o čemu su ovisili i u što su se ufali: u Božju milost i blagoslov s Neba.

NIN, ZEČEVO: Blagdan Prikazanja Gospe od Zečeva proslavljen na otoku Zečevo

Blagdan Prikazanja Gospe od Zečeva proslavljen je u srijedu, 5. svibnja, hodočašćem vjernika na otok Zečevo gdje se Majka Božja 1516. g. ukazala udovici, pastirci Jeleni Grubišić. To je jedno od tri liturgijska čašćenja Gospe od Zečeva u Ninu koje je središnje marijansko svetište Zadarske nadbiskupije i jedno od najstarijih marijanskih svetišta Crkve u Hrvata.

Misno slavlje ispred crkve Gospe od Zečeva na otoku Zečevo predvodio je don Marin Batur, vicekancelar Zadarske nadbiskupije. Suslavili su ninski župnik don Jerko Vuleta i vrški župnik don Ivica Bašić.

Proslavu blagdana Prikazanja Gospe od Zečeva utemeljio je ninski biskup Juraj Divnić (1440.-1530.) odmah godinu dana nakon Gospinog ukazanja, 1517. g. te je kao pastir mjesne Ninske Crkve to ukazanje uz svjedočanstva svjedoka proglasio autentičnima.

Biskup Divnić dao je sagraditi i kapelu Gospe od Zečeva u ninskoj župnoj crkvi sv. Anselma, nekadašnjoj katedrali drevne Ninske biskupije koju je upravo biskup Divnić velikodušno dao obnoviti 1528. g. vlastitim sredstvima te je i pokopan u grobu u Gospinoj kapeli u

ninskoj župnoj crkvi sv. Anselma.

Blagdan Prikazanja Gospe od Zečeva neodvojivo je povezan s ninskim biskupom Divnićem koji ga je utemeljio, što proslavi daje milosni apostolski pečat, i pokazuje što znači kada pastir u teškom vremenu za vrijeme Osmanlijskih napada i pustošenja hrvatskih krajeva živi sa svojim narodom, izlaže sebe u trpljenju s narodom i u baštinu Crkve puku ostavi više od pet stoljeća bogatu tradiciju marijanske pobožnosti Gospi od Zečeva u Ninu. Njenom se zagovoru utječu generacije vjernika iz cijele Zadarske nadbiskupije i šire, osvjedočeni u svom životu u uslišane Gospine molitve za zdravlje duše i tijela i svakovrsnu zaštitu.

Gospa je u svojim ukazanjima bila pozvala narod na molitvu, post i pokoru. Znakovito je da se ukazala u 16. st., u doba velikih neprijateljskih opasnosti, pokazujući blizinu vjernom a ugroženom puku u vremenu kada su Hrvati bili na udaru turskih osvajača. Ukazanje je bilo deset godina prije značajnog napredovanja Osmanlija od 1527. god., kada se na udaru našao i Nin, vjekovna vladarska prijestolnica Hrvata i kolijevka kršćanstva hrvatskog naroda. Tada su na otočiću Zečevo Osmanlije ubili redovnike pustinjake koji su tamo djelovali, a crkvu i samostan su srušili.

Biskup Divnić bio je doktor prava obrazovan



na rimskom učilištu. Bavio se pisanjem, a sačuvano je i njegovo pismo papi Aleksandru VI. Na preporuku ličkog plemstva, napisao je to pismo potresen porazom na Krbavskom polju 1493. g., koje je Divnić i pohodio. Molio je Papu za pomoć, a Aleksandar VI. poslao je pomoć u novcu, hrani i za obranu.

Biskup Divnić i sam je sudjelovao 1499. g. u obrani Nina za osmanlijske opsade grada. Zbog povećane opasnosti nije sudjelovao u radu Lateranskog sabora 1512.–1517. g., jer nije želio duže vremena izbjivati iz svoje Ninske biskupije i ostaviti narod bez pastira u vrijeme velike ratne ugroze.

„Gospin primjer i njeni blagdani pokazuju nam da se mir pronalazi isključivo tražeći njenog Sina. Na tom putu, dva su savjeta kako usmjeriti naš pogled prema Isusu. To su vlastite dužnosti i molitva“ rekao je don Marin u propovijedi, naglasivši kako neki ljudi ne nose svoj križ niti križ drugih ljudi, a vlastiti smatraju preteškim. Neki pak žele preuzeti tuđi križ, a na svoja ramena ne prihvaćaju vlastiti križ. „No, sveci postajemo tako da svatko vrši svoju dužnost, svoju obavezu. Tako pomažemo i drugima na putu prema svetosti“ potaknuo je don Marin, naglasivši da se svetost sastoji u tome da svatko izvršava vlastito poslanje.

„Mi ljudi zbog pale, grijehom narušene naravi, u opasnosti smo i kušnji da se bavimo tuđim poslom, obavezama, dužnostima. Bog nas želi i treba na mjestu gdje nas je postavio. To je naš put prema svetosti“ poručio je Batur.

„Kad god se okupljamo oko Gospe, slavljе Gospinih blagdana i cijeli njen život nas vjernike upućuje na Isusa Krista. Gospa sebe nikada ne postavlja u centar. To je prva velika lekcija kojoj se treba učiti od Isusove majke. Naše djelovanje i ponašanje nikad ne smije ići za tim da istakne našu osobu, važnost i veličinu. Uvijek je bitna proslava Boga“ istaknuo je don Marin, poručivši kako „sve što radimo, moramo činiti tako da zakrilimo sebe, kako bi Isus mogao doći do izražaja“.

„Zato je i molitva Gospine krunice kristocentrična, u centru ima Isusa. Iako se zove Gospina krunica i molimo u pet otajstava po 10

puta Zdravo Marijo, u centru razmatranja su otajstva Isusovog života. Marija svoj pogled usmjerava prema svom sinu Isusu. Tako želi da bude usmjeren i naš pogled, prema Isusu kojega je Marija rodila. Isus je naš Spasitelj, Sin Božji. Da Isus nije Bog, uzalud bi bilo čašćenje Gospe i naša vjera“ poručio je don Marin.

„Mi ljudi osjećamo teret i posljedice pada prvih ljudi, to zovemo istočni grijeh. Stanje istočnog grijeha onemogućava nam da budemo u potpunosti slobodni od napasti. Vidimo što je zlo, a ipak padnemo, pokleknemo, sagriješimo. No, Bog vidi i poznaje našu slabost, ali daje nam i potrebne milosti, da ipak možemo našu bitku dovesti do kraja i ‘zaslužiti’ vječni život u nebu, koji je po sebi uvijek nezasluženi i milosni dar“ rekao je don Marin.

Istaknuvši Marijine kreposti „tihe skrušenosti i poniznosti“, Batur je rekao kako Marija „nikad nije tražila svoje ja. To je velika škola i za nas. Bez obzira koliko naš život bio grešan i opterećen kušnjama, slabostima, padovima, ako poput Gospe budemo tražili Isusa i htjeli da se on proslavi, Bog će nam oprostiti i primiti nas u zajedništvo sa sobom. Nema toga grijeha i nečistoće od kojih nas Bog ne može očistiti“ ohrabrio je don Marin, govoreći u tom kontekstu o važnosti ispovijedi.

„Ne prilazimo Bogu koji nas jedva čeka osuditi, nego nam želi maknuti teret kojeg smo navukli na vlastita leđa. Ispovijed ne služi za rješavanje problema, nego za praštanje grijeha. Kad god prilazimo na ispovijed, treba reći što smo sagriješili, koji su naši grijesi i to će Bog u potpunosti uništiti, jer želi da budemo trajno sretni. A Zlo želi upropastiti ljude, sugerirajući nam, kao nekoć Adamu i Evi, da svoju sreću možemo postići sami, izvan Božjeg nauka“ upozorio je don Marin.

„Zlo nam Božji zakon želi predstaviti kao nešto što opterećuje naš ljudski život i koči našu slobodu. Nemojmo pasti u napast da sami pokušavamo definirati što je dobro, a što loše, kao što su, nažalost, učinili Adam i Eva, jer takav put vodi ljude u očaj, bijedu i nevolju“ upozorio je Batur.

Govoreći o molitvi, don Marin je rekao da taj

„zdravi odnos s Bogom jedini donosi plod“. Istaknuo je važnost obitelji koja zajedno moli. Molitva obitelji pomaže da bude postojana, čvrsta, poput učenika u lađi kada im je došao Isus, pa je smirio situaciju. „Dogode se problemi i kušnje, ali ipak na kraju nema razrušene situacije. Zato je lijepo vidjeti obitelj, osobito supruga i njegovu ženu, kad zajedno dolaze nedjeljom na misu. Gdje se molitva zaboravi, zametne se psotka, laž, kleveta, a to Bog nikako ne želi“ poručio je Batur, rekavši da je „naša vjera i odnos s Bogom poput baterije koju, kad se isprazni, moramo uključiti u struju, inače je beskorisna te poput ljudskih stanica koje trebaju hranu da bi preživjele, poput loze i trsa, da ne bismo uvenuli. Tako je i s vjerom. Ako se ne hrani, gasi se“.

„Ako snagu i nadahnuće ne tražimo u Isusu, pronaći ćemo je negdje drugdje. Ali u tim drugim stvarima nećemo biti sretni, nego ćemo se osjećati loše kad završe. Primjer je ovisnost o drogi, iz koje čovjek ne dobiva snagu, nego zapravo želi preživjeti trenutak. Ili kad živimo sreću u nemoralnim situacijama i načinima, tada pokušavamo ne razmišljati o zlu koje to sadrži u sebi. Budemo li snagu tražili u Isusu, dobit ćemo ono što nas uvijek održava na životu“ poručio je don Marin Batur.

Nakon mise, održan je ophod s Gospinim kipom oko crkve na Zečevu, na čelu s križem i barjacima. Potom je ninski župnik Vuleta u južnom podnožju crkve blagoslovio lađe i automobile, moleći Božju zaštitu ljudima na putovima. Prije mise puk je molio slavna otajstva krunice.

Za blagdan Gospe od Zečeva, čudotvorni kip Gospe od Zečeva koji se inače nalazi u ninskoj župnoj crkvi, prenosi se na otočić Zečevo. Kada je lijepo vrijeme za plovidbu, Gospin kip u procesiji se nosi do Gospinog mula, stavi u lađu i preveze u procesiji lađama morem od Gospinog mula u Ninu do otočića Zečevo. Ove godine, zbog valova južnoga vjetrova i sigurnosti, Gospin kip prevezen je iz ninske crkve sv. Anselma na otočić Zečevo kopnenim putem.

Zadnjih godina do crkve na Zečevu može se doći i automobilom. Vjernike koji su hodoča-

stili pješice na Zečevo, ujutro u 6 sati u ninskoj župnoj crkvi blagoslovio je župnik don Jerko. Neki vjernici dođu s automobilom do početka otoka Zečevo, a onda pješice hode otočkom uzbrdicom do crkve, putem moleći krunicu i berući poljsko cvijeće, tzv. Gospino cvijeće.

Među vjernicima koja je u skupini žena hodočastila pješice iz Nina do Zečeva bila je Marija Radović, povratnica iz Amerike u rodni Nin. Na Zečevo hodočasti pješice sedam godina. „Svaku godinu idem pješice na Zečevo, a ove godine ću se i vratiti pješice od Zečeva do Nina. Krenuli smo ujutro u 7 sati, putem je bilo lijepo. Stali smo kod crkve sv. Jakova na vrškom mulu i kod crkvice u Jasenovu, kod bunara smo se osvježili. Putem smo izmolili četiri krunice i pjevali marijanske pjesme, ubrali smo cvijeće da ga na otočiću blagoslovimo. I duša je puna. Tako ćemo i natrag do Nina. Imamo za koga Boga moliti, zavjetujem se za mojih četvero djece i šestero unučadi. Gospa od Zečeva puno mi znači. Rođena sam u Ninu, još od malih nogu za mene je to najveće hodočašće i blagoslov. Treba hodočastiti da se širi vjera, da se naši mladi pokrenu, da što više idu u crkvu. Majka Božja stvarno je čudo, da se to ne može opisati“ rekla je Marija Radović.

Blagdan Prikazanja na Zečevu u dostojanstveno molitveno zajedništvo okupio je vjernike iz Ninskog dekanata i hodočasnike iz Zadra, koji su skrušeno predavali potrebe i nakane zagovoru Majke Božje, s krunicom u ruci i pred Gospinim kipom.

Gospa od Zečeva u Ninu časti se tri puta godišnje. Na otočić Zečevo hodočasti se na blagdan Prikazanja 5. svibnja te na Dan domovinske zahvalnosti 5. kolovoza.

Najveće i središnje čašćenje Gospe od Zečeva je na zavjetnu svetkovinu Gospe od Zečeva u župi sv. Anselma u Ninu, kada Nin zahvalno i zavjetno pohodi tisuće hodočasnika iz cijele Zadarske nadbiskupije. Ta je svetkovina pomični blagdan, slavi se svake godine prvog ponedjeljka prije svetkovine Uzašašća Gospodnova s više misnih slavlja i procesijom, od kojih središnju misu i procesiju kroz Nin tradicionalno predvodi zadarski nadbiskup.

NIN: Zavjetna svetkovina Gospe od Zečeva

Zavjetna svetkovina Gospe od Zečeva svečano se slavi u ponedjeljak 10. svibnja u Ninu, u središnjem marijanskom svetištu Zadarske nadbiskupije. Svečano misno slavlje na Trgu sv. Marcele i sv. Anselma ispred crkvene riznice, pokraj ninske župne crkve sv. Anselma, predvodio je mons. Josip Lenkić, generalni vikar Zadarske nadbiskupije.

Misa je počela iznošenjem kipa Gospe od Zečeva i procesijom svećenika iz župne crkve sv. Anselma do trga pokraj crkve gdje je slavljen misa. „Okupljeni smo u Ninu kako bismo posvjedočili svoju pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji, Gospi od Zečeva i pronašli u njoj svjetlo i utjehu za svoj život. Molitve upućene njoj nisu uzaludne. Ona je spremno prihvatila poziv anđela i također odgovara na naše prošnje, sluša naše vapaje, čak i one koji ostaju zatvoreni u srcu, koji nemaju snage izaći, a koje Bog zna bolje od nas samih. Sluša ih kao Majka, kao i više od bilo koje dobre majke“ rekao je mons. Lenkić, poručivši: „Marija nas brani u opasnostima, brine o nama kad smo zaoku-

pljeni brigama i kad skrenemo s pravoga puta te dovedemo u opasnost ne samo naše zdravlje, nego i naše spasenje. Marija je tu, moli za nas. Moli s nama. Zato što je Ona naša Majka“.

Tumačeći navješteni ulomak Lukinog evanđelja o susretu između Marije i Elizabete, mons. Lenkić je rekao da je to susret dviju žena, dviju majki koje pod svojim srcem nose život. „Sretne i radosne kliču, čak se nerođena djeca u njihovim utrobama raduju. Tako su se radovala svakom novom rođenju i velika većina naših majki u našoj tisućljetnoj povijesti. Nije im bilo uvijek lako, a ni zaslužen priznanje nisu uvijek dobivale. Ali najveće im je priznanje bila svijest da ispunjavaju Božju volju; najveća radost da rađaju novi život, ne samo svojoj obitelji nego i svima oko njih, Domovini i Crkvi; najveća plaća da su narodu sačuvale postojanje. Sve velike ljude koje smo imali, one su nam dale. Hvala vam, majke!“ poručio je vikar Lenkić.

Don Josip je u propovijedi govorio o vrijednosti novorođenog života i potrebi da se poštuje život od začeca. „Mnogi bračni parovi željno očekuju dijete, a ne uspijevaju. Mnogi parovi



mogu ali, nažalost, ne žele, nego viču: 'Ja sam gospodar svoga tijela'. Rjeđe se javno govori o pravu začetog djeteta na život. Jer, to je već život, osoba, čovjek. Puno su glasniji oni koji zastupaju 'pravo na pobačaj'. A dijete kao da još ne postoji. Dijete kao da nema nikakvu ulogu u tim ljudskim prigovorima i razgovorima" upozorio je mons. Lenkić, poručivši: „Kako bi nam danas trebalo u našem narodu više poštovanja i ljubavi za tajnu života!? Možda je nama teško razumjeti sreću i radost Marije i Elizabete, jer nam danas istinski nedostaje prave radosti i sreće. Mi se danas više radujemo uspjehu, karijeri, novcu, društvenom statusu, nego životu. A u začetku svakoga života čudesno stoji sam Bog. To vidimo kod Marije i Elizabete“ istaknuo je mons. Lenkić, naglasivši da je „svaki novi život odaslan iz Božjega dlana i srca. Kad bi svako dijete bilo iščekivano i dočekano već u začecu s toliko radosti i pažnje, s toliko zahvaljivanja i kliktanja kao što je bilo kod Elizabete i Marije, bilo bi manje rastrojenih bića, manje izgubljenih slučajeva“ rekao je vikar Lenkić.

Propovjednik je potaknuo na potrebu da, poput Elizabete i Marije, budemo radosni u našim susretima. „Supružnici će biti sretni i radosni u životu kada prihvatimo život, kada će djeca, od radosti što su prihvaćeni od svojih roditelja, igrati u utrobama svojih majki, kada im se budu radovali očevi i majke. Kada budemo svjesni da je svako dijete dar Božji, kada poput Elizabete, ljudi budu sretni što su Boga sreli preko svoga i tuđega djeteta. Kada svakoj trudnoj ženi zapjevamo: 'Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje' – jer novi život doista je blagoslov s neba, dar Božji. Odatle dolazi i duboko poštovanje prema tajni života i radost zbog novog života“ poručio je mons. Lenkić.

Opisujući susret između Marije i Elizabete, don Josip je rekao da je to pravi ljudski susret kod kojega njihova prethodna fizička udaljenost ne igra nikakvu ulogu. „Nema govora o naporu, iako se ide u gorje. U tom susretu nema negativnih riječi ni prigovora. Tu se zrcali samo radost i blagoslivljanje, klicanje i zahvaljivanje. Obje žene znaju za tajnu svoga poziva i susreću se kao vjernice, od Boga pozvane i jedna drugoj

priopćuju iskustvo svoje vjere“ rekao je mons. Lenkić, istaknuvši da „s Marijinom pojavom u Elizabetinu kuću ulazi blagoslov i radost. Elizabeta, radosna jer k njoj dolazi 'majka njezina Gospodina' izriče riječi koje će se ponavljati do svršetka svijeta: „Blagoslovljena ti nad sve žene, blagoslovljen plod utrobe tvoje!“. Marija će odgovoriti na Elizabetine pohvale hvalospjevom, molitvom satkanom od najljepših zrnaca iz proročkih spisa: "Veliča duša moja Gospodina, i klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju". Marija slavi i veliča Boga jer „pogleda na neznatnost službenice svoje“. Ona zna da se ostvarilo ono što je sav narod iščekivao. Došla je 'punina vremena. Bog se uprisutnio u njezinom krilu'" rekao je generalni vikar.

Podsjetio je da su „ljudi nekada više živjeli za susrete jednih s drugima. Živjeli su od tih susreta, prepričavali ih. Fizička udaljenost i manjak sredstava komunikacije činili su te susrete istinski sretnim doživljajem. Danas je sasvim drugačija situacija. Ljudi se manje susreću, iako su fizički vrlo blizu jedni drugima, možda u istom stanu, ali ne susreću se“ rekao je mons. Lenkić, upozorivši: „Moguće je zajedno stanovati, a da se ljudi ne susretnu, jer ne dijele iskustva, jer se ne raduju što su zajedno, jer nemaju jedan drugome što reći. Danas ljudi sjede za istim stolom, a ne razgovaraju. Svaki za sebe gleda u moderna sredstva komunikacije. Pišu i čitaju poruke, ispijaju piće i ne pogledaju se. Ljudi, bliski prijatelji, idu ulicom zagledani svaki u svoj mobitel i ne vide se, ne pozdravljaju se. Rukopis je postao rijetkost. Šalju se masovne poruke, jednim klikom na stotine. Potrebno nam je da ponovno naučimo radovati se. Bilo bi divno kad bismo se naučili ispravno radovati, kad bismo znali jedni drugima nositi blagoslov, kao što je Marija donijela Elizabeti. Čisto i snažno, radost bez buke i sile“ poručio je mons. Lenkić.

Generalni vikar potaknuo je na molitvu „da i u našem narodu bude što više žena i muškaraca koji će pjevati: 'Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje'. Onda će biti manje kukanja, a više života i radosti. Istom onom radošću kojom je Marija pohitala Elizabeti i mi idimo ususret Gospodinu koji nam

dolazi, u euharistiji, s Marijom po kojoj je Isus k nama došao. Kristovo tijelo koje primamo je „pravo tijelo rođeno od Djevice Marije“. Neka nas ispuni radošću i neka nas osposobi da tu radost i blagoslov nosimo drugima” potaknuo je mons. Lenkić.

Gospa od Zečeva časti se u Ninu pet stoljeća. Na tu svetkovinu ninsko svetište svake godine pohodi tisuće vjernika svih generacija iz cijele Zadarske nadbiskupije, moleći zagovor Gospe od Zečeva i zahvaljujući za uslišanja svojih molitava. Dirljiv bude prizor roditelja s djecom u naručju koji obilaze oko čudotvornog Gospinog kipa koji je na svetkovinu postavljen iznad glavnog oltara u prezbiteriju župne crkve.

U temelju Marijine svetkovine u Ninu je Prikazanje Gospe od Zečeva, blagdan koji je 1517. g. utemeljio ninski biskup Juraj Divnić (1440.-1530.), godinu dana nakon što se 1516. g. Majka Božja ukazala na otočiću Zečevo pastirici, udovici Jeleni Grubišić. Bilo je to vrijeme osmanlijskog pustošenja hrvatskih krajeva, a Marija je pozvala narod na molitvu, post i pokoru. Tadašnji ninski biskup Divnić to je Gospino ukazanje proglasio autentičnim.

Svetkovina Gospe od Zečeva u Ninu, jednom od najstarijih hrvatskih marijanskih svetišta, slavi se u ponedjeljak prije svetkovine Uzašašća Gospodinova. Ove godine zbog epidemioloških mjera nije održana procesija s Gospinim kipom kroz središte Nina. Misa koju je predvodio mons. Lenkić jedno je od pet misnih slavlja održanih na svetkovinu Gospe od Zečeva.

ZADAR: Blagdan sv. Leopolda Bogdana Mandića u Leopoldovom svetištu, crkvi Gospe od Zdravlja

Blagdan sv. Leopolda Bogdana Mandića u srijedu 12. svibnja svečeno je proslavljen u crkvi Gospe od Zdravlja u Zadru gdje je sv. Leopold od 1897. do 1900. g. djelovao kao ispovjednik i rektor kapucinskog samostana koji se nekad nalazio uz tu crkvu. Večernje misno slavlje predvodio je mons. Josip Lenkić, generalni vikar Zadarske nadbiskupije.

Zadarski nadbiskup Marijan Oblak proglasio je 1978. g. tu crkvu svetištem sv. Leopolda za

Zadarsku nadbiskupiju, jer je u njoj sv. Leopold ostavio veliki duhovni trag. Zadrani jako časte sv. Leopolda i svakodnevno dolaze tu se utjecati svečevom zagovoru koji je za svoga života Majku Božju osobito častio baš kao Gospu od Zdravlja, zazivajući je tom povlasticom. Da je Gospa od Zdravlja znakovito pratila sv. Leopolda u životu, pokazuje i činjenica da je sv. Leopold zaređen za svećenika u crkvi Gospe od Zdravlja u Veneciji 20. rujna 1890. g.

Tijekom blagdana služene su četiri mise, a puk je pohodio Leopoldovo svetište i molio pred relikvijom sv. Leopolda koja je bila izložena na pokrajnom oltaru gdje se nalazi i slika sv. Leopolda Mandića koja u prirodnoj veličini prikazuje toga velikog “sina našeg hrvatskog naroda i zadarskog sugrađanina”, rekao je mons. Lenkić.

“Sveti Leopold nije ostavio iza sebe teološka ili književna djela, nije osnivao društvene ustanove. Za sve koji su ga poznavali, on je bio tihi i povučeni franjevac kapucin, krhak i boležljiv. Njegova se veličina krije negdje drugdje; u žrtvovanju, u darivanju sebe, iz dana u dan, tijekom cijeloga svoga svećeničkog života, 52 godine, u tišini, skrovitosti, u skromnosti sobice koja je služila kao ispovjedaonica. Sv. Leopold je uvijek bio tamo, spreman i nasmiješeno, mudar i skroman, diskretni pouzdanik i vjerni otac duša, smjerni učitelj i duhovni savjetnik, pun razumijevanja i strpljivosti. Znao je prodrijeti u svačije srce, pravom riječju, koja je potjecala iz njegove osjećajnosti, no također tražena od Duha Svetoga kroz molitvu i razmatranje. Kroz tako krhkog i siromašnog redovnika očitovala se Božja snaga” rekao je mons. Lenkić.

Sv. Leopold djelovao je najprije u Zadru i Rijeci, a najduže u Padovi. Propovjednik je rekao kako “iz života sv. Leopolda možemo naučiti o svetosti i ljepoti sakramenta pomirenja po kojem zadobivamo mir i prijateljstvo s Bogom, sa sobom i s bližnjim. Sv. Leopold bio je ‘apostol toga sakramenta’, pa poziva sve, svećenike i vjernike, da se redovito i dostojno ispovijedamo. Poziva nas neprestano na obraćenje, jer smo svi slabi, nestalni i grešni, a pravog obraćenja nema bez sakramenta pomirenja, tj. sve te ispovijedi” poručio je don Josip.



Podsjetio je kako je taj jednosavni, skromni redovnik, od ranog jutra do kasne večeri proizvodio dane u sobici do samostanske crkve, "primajući nebrojene pokornike iz svih staleža u društvu i Crkvi. Prorekao je da će ta sobica u ratnom bombardiranju ostati pošteđena kao trajni dokaz Božjeg milosrđa. To se i dogodilo. Sam Bog zna kolike je naš svetac tu utješio, podigao i ohrabrio, ali i ozbiljno opominjao" rekao je generalni vikar, poželjevši neka nam sv. Leopold isprosi da ne zanemarujemo ispovijed, "sakrament Božjeg milosrđa, put prema savršenoj čovječnosti koji u nama izgrađuje poziv na svetost na koju nas Bog strpljivo i nježno poziva. Zato su nam sveci putokazi i primjeri koji nas, ne samo zagovaraju svojom molitvom, nego životom potiču da ih nasljedujemo" poručio je mons. Lenkić.

Sv. Leopold poziva nas i na krepost milosrđa, "blagost i razumijevanje u prosuđivanju drugoga kada pogriješi, na okrenutost jednih prema drugima, ne leđima, nego licem u lice".

Svećenicima sv. Leopold poručuje da ljube i cijene sakrament pomirenja, koji ih kao "njegove poslužitelje stavlja u neposredni dodir s Božjom istinom, pravdom i milosrđem. Sv. Leopold bodri nas svojim primjerom da budemo uvijek na raspolaganju vjernicima za primanje toga sakramenta, da imamo strpljenja i razboritosti, da budemo pravedni i milosrdni u njegovom posluživanju. Vjernicima sv. Leopold govori da opravdano očekuju razumijevanje, savjet, milosrđe i odrješenje od ispovjednika, ali i razboriti ukor i čvrsti poticaj na iskreno kajanje i na ustrajan napredak u duhovnom ži-

votu" rekao je mons. Lenkić.

Za njegovog života, sv. Leopolda pokornici i subrača nazivali su "ispovjednik", "apostol ispovjedaonice" koji je život proveo slušajući i odrješujući grijeh.

"Njegova veličina krije se u tom njegovom nestajanju, da ustupi mjesto pravom Pastiru duša. On je slavio sakrament pomirenja obavljajući svoju službu u sjeni Krista rassetoga. Njegov pogled bio je uprt u raspelo koje je visjelo iznad pokornikovog klecala. Govorio je: "On je taj koji oprašta, on je taj koji odrješuje". On, Pastir stada" naglasio je don Josip.

Propovjednik je ohrabrio da nas Isus poznaje kao nitko drugi. "Samo on zna što je u našem srcu, naše nakane, najskrivenije osjećaje. Isus poznaje naše vrline i mane, uvijek je spreman brinuti se o nama, kako bi izliječio rane naših pogrešaka obiljem svoga milosrđa. Isus, Dobri Pastir brani, poznaje i ljubi svoje ovce. Zato daje život za njih. Ljubav prema svakom od nas dovela ga je do smrti na križu, da nitko ne bude izgubljen" rekao je mons. Lenkić, dodavši da Kristova ljubav sve prigrljuje: "Isus želi da svi mogu primiti Očevu ljubav i susresti Boga. Crkva je pozvana nastaviti to Kristovo poslanje".

"Sveti Leopold te riječi razumio je kao osobni poziv i poslanje. Pola stoljeća radio je na pomirenju ljudi s Bogom. Izvrstan ispovjednik, duhovnik i tješitelj ljudskih srdaca. Neki su mu predbacivali da je pretjerano blag i dobar prema penitentima. On bi samo slegnuo ramenima, pokazao prema križu i rekao: "Takav je on, on je čak i umro za duše". Život sv. Leopolda podsjeća nas da smo svi pozvani na svetost. Neka Gospodin po zagovoru svetog Leopolda blagoslovi sva naša dobra nastojanja i privede nas svetosti života" poručio je mons. Josip Lenkić.

PAKOŠTANE: Svetkovina Uzašašća Gospodinova u župi Uzašašća Gospodinova

Svetkovina Uzašašća Gospodinova proslavljena je u župi Uzašašća Gospodinova u Pakoštanima u četvrtak 13. svibnja svečanim misnim slavljem koje je u pakoštanskoj župnoj crkvi Uzašašća Gospodinova predvodio don Tihomir

Vulin, župnik župe Gospe od Ružarija u Posedarju.

Uz pakoštanskog župnika Jerolima Lenkića, suslavila su još šestorica svećenika. „Nakon Uzašašća započinje nova era, novo razdoblje u povijesti spasenja. Započinja razdoblje Crkve, kada Isus kaže svojim učenicima: 'Idite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje'. Isus to ne govori samo svojim učenicima, nego svim budućim sljedbenicima. Svi mi koji smo kršteni smo Crkva“ rekao je don Tihomir, naglasivši da se te Isusove riječi odnose na sve; „ne samo na biskupe, svećenike, redovnike, nego na sve nas koji smo kršteni, da donesemo ljudima ono što je Isus primio od Oca nebeskoga“.

„Isus traži od nas da budemo navjestitelji, svjedoci uskrsloga Krista. Nikada nije bilo lako biti svjedok, mnogi su to platili svojom glavom. Ali radije su dali svoju glavu, svoje živote, nego zanijekali Krista. Od nas se traži da budemo živa slika Krista. Mi jesmo kršćani, a kakva su nam djela“ upitao je Vulin, podsjetivši kako je Isus rekao da će nas prepoznavati po djelima, po Duhu koji je u nama. „Je li u nama duh ovo-

ga svijeta ili duh Božji? Jesu li nam djela pozitivna ili negativna? Bog nas neće suditi po titulama, nego po našim djelima. Moramo biti svjesni da će mnogi stvoriti sliku Crkve preko nas. Kod mnogih ljudi polažemo ispit savjesti u našim međusobnim susretima“ poručio je don Tihomir, rekavši kako kršćanski radnik na radnom mjestu čini pozitivno za Crkvu, a negativac zlim djelima čini loše za Crkvu, jer „svi smo mi Crkva“.

Vulin je potaknuo da budemo navjestitelji Božje riječi u obiteljima, na poslu, tamo gdje živimo te da osoba karizme koje joj je Bog dao, nezaslužene Božje darove, ostvari u svakodnevnom životu.

Kako bi istaknuo značaj i potrebu da budemo otvoreni djelovanju Duha Svetoga, Vulin je podsjetio što se događalo u Velikom tjednu. „Svi koji su bili uz Isusa, otišli su. Na Veliki petak ostao je jedan učenik i nekoliko žena. Od silne vjere kod učenika i snage, volje za nasljeđivanjem Isusa, svi su se raspršili. Čak su ga i zanijekali, iako ih je Isus upozoravao. Iako im je Isus pokušao približiti sve što će se dogoditi



u Velikom tjednu. Nisu razumjeli, premda su tri godine proveli uz Isusa. Bili su svjedoci njegovih riječi i njegovih djela“ istaknuo je don Tihomir, dodavši kako je „nakon uskrsnuća, prvi Isusov zadatak bio okupiti učenike, vratiti ih. Nije išlo lako. Kroz susrete sa svojim učenicima, ne da ih je želio samo okupiti, nego im je želio dati nadu, ohrabriti ih, uputiti ih uz Božju pomoć. Isus ne samo da okuplja učenike, nego ih ohrabruje, upućuje u to što ih sve čeka. Nakon 40 dana ukazivanja Isusa učenicima, on odlazi. Isus neće više tjelesno biti sa svojim učenicima, ali kaže, Neću vas ostaviti siročad, poslat ću vam Duha Svetoga, koji će bdjeti nad vama, koji će vas uvoditi u svu istinu. Ono što je Isus primio od Oca nebeskoga, on predaje učenicima“ naglasio je don Tihomir.

Potaknuo je da budemo svjesni trenutka u kojem živimo. „Pozvani smo biti apostoli, živjeti Evanđelje. Crkva je napadnuta sa svih strana, pitamo se kako postupiti. Nikada nije lako biti svjedok. Blagdan Uzašašća, Križi, kako se kaže u Pakoštanima, neka nas ojača, učvrsti, da zaista možemo biti svjedoci, navjestitelji Božje riječi. Potreban nam je Duh Sveti. Nije nam lako. Često ne znamo kako postupiti, ni svećenici ni vjernici laici. Potrebni su nam darovi Duha Svetoga, da budemo razboriti, trezveni, da ne izgubimo vjeru u ovom vremenu jako velike kušnje, za nas svećenike i laike“ upozorio je Vulin, ohrabrivši da nas Bog nije napustio u ovim teškoćama i kušnjama. „Bog nije dozvolio da Crkva bude siročić, nije nas napustio. Duh vodi Crkvu. Samo je pitanje koliko ćemo se otvoriti tom Duhu. Hoće li Duh naći mjesto u našem životu, koliko dolaze do izražaja darovi Duha Svetoga“ poručio je propovjednik.

„Isus nam je najveći uzor. Isus nam je primjer u mnogočemu, neka nam bude primjer i u strpljenju, razumijevanju, prihvaćanju. Neka nas i trenutna situacija još više približi, sjedini s Gospodinom. Vjera je danas osobito na kušnji. Ali nismo sami. Nije nas Isus ostavio kao siročić. Poslao nam je Duha Svetoga da bdije nad nama, da nas jača, da nas vodi i kroz ovo“ naglasio je Vulin, poručivši: „Po križu do uskrsnuća. Nema uskrsnuća bez Velikog petka. Svi koji misle da ima uskrsnuća bez Velikog petka,

varaju se. Kršćanstva nema bez križa. Sam Isus nije bio oslobođen križa, nije oslobodio križa svoju majku, nije ni nas. Pitanje je hoćemo li pokleknuti pod križem ili ćemo biti još jači“.

Don Tihomir je istaknuo da je sadržaj ljudskog i kršćanskog života življenje gesla sv. Benedikta, moli i radi te činjenje dobrih djela, kao i da nije potrebno uvijek puno učiniti: „Čovjeka oživljava jedna lijepa riječ, lijep susret. Ljudi su gladni susreta, razgovora. Neka nam uskrsli Krist ulije snage i hrabrosti da budemo nositelji njegove riječi, da budemo svjedoci Isusa Krista. One koji su pokleknuli, neka naš pristup i primjer ohrabri i ojača. Mi se možemo maknuti od Boga, ali Bog se neće od nas maknuti. Bog ne dâ da propadnu njegovi krštenici“ poručio je don Tihomir, potaknuvši: „Pokušajmo da naš život bude sadržajan, ispunjen vrijednostima koje će proslavljati uskrslog Krista. Da naša djela i molitva doprinesu kako bismo jednog dana, kad se susretnemo licem u lice, bili na strani Krista, uz riječi, blago nama kako smo živjeli. Neka nas Uzašašće Gospodinovo ojača, osnaži i usmjerava da djelujemo kao Isusovi učenici“.

Misa je završena pjevanjem svečanoga Tebe Boga hvalimo koje je predvodio pakoštanski župni zbor odraslih.

U pakoštanskoj župnoj crkvi nalazi se veliki oltar koji prikazuje prizor Uzašašća Gospodina u nebo. Restauraciju toga oltara 2019. g. počeo je tadašnji župnik don Jure Zubović, a obnova oltara završena je 2. srpnja 2020. g.

Sadašnja župna crkva izgrađena je 1907. g. , a 12. svibnja 1912. g. posvetio ju je zadarski nadbiskup Vinko Puljišić. Župna crkva izgrađena je na ostacima crkve sv. Mihovila koja je bila podignuta 1694. g. Crkvu sv. Mihovila posvetio je 1712. g. nadbiskup Vicko Zmajević. Od te crkve ostao je sačuvan upravo barokni oltar (1699.) koji je sada temeljito restauriran.

Don Jerolim Lenkić zahvalio je župljanima na doprinosu proslavi župne svetkovine. U župi je nedavno osnovan i župni zbor mladih koji je pjevao na večernjoj blagdanskoj misi Uzašašća. U župi je aktivna i navijačka skupina Torcida koja je pomagala ljudima u nevolji nakon po-

tresa u Glini, Sisku, Petrinji, velikodušno su pomogli i sisački Caritas.

ZADAR: Svetkovina Duhova u katedrali sv. Stošije

Na svetkovinu Duhova, u nedjelju 23. svibnja, svečano misno slavlje u katedrali sv. Stošije u Zadru predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić. Za vrijeme mise nadbiskup je podijelio sakrament potvrde krizmanicima katedralne župe sv. Stošije i zadarske župe sv. Šime.

„Crkvi i narodu potrebni su ljudi obdareni Božjim duhovskim darovima“ poručio je mons. Puljić, rekavši da je to veliki i svečani dan za krizmanike, jer će primiti darove Duha Svetoga. „To je i veliki dan u liturgiji Crkve. To je rođendan Crkve. Uzlazeći na nebo, Isus je obećao svojim učenicima da će im poslati Duha Svetoga, rekavši: ‘Neću vas ostaviti same’. I izvršio je to obećanje koje slavimo na svetkovinu Duhova“ naglasio je nadbiskup.

Duh Sveti pohađa krizmanike osobno, obdaruje ih svojim darovima i Duh svjedoči da je s nama. „Onako kako je Isus obećao: ‘Bit ću s vama do svršetka svijeta’. Kakva radost i milost, da se nikad ne smijemo i ne možemo osjećati samima, jer Duh Gospodnji je s nama“ poručio je mons. Puljić.

Ti su krizmanici prva generacija u Zadarskoj nadbiskupiji koja se za potvrdu pripremala proučavajući novi katehetski priručnik ‘Potvrđeni za život u punini – prva godina pripreme kandidata za slavlje svete Potvrde’ urednice dr. s. Marijane Mohorić. Po tom su priručniku „na jednostavan način razmišljali o velikoj tajni koju nam je Bog darovao po Duhu Svetome“ rekao je mons. Puljić.

Udžbenik čiji su autori 12 zadarskih vjeroučitelja podijeljen je u tri dijela. Prvi dio je ‘Pozvani na život’. „Život nam je darovan, život je Božji dar. Život je svet. Kako je lijepo biti u službi, da ljudi osjete da smo pokraj njih, da smo dobri kolege, dobri roditelji, djeca. Primili smo život na dar. Drugo poglavlje je ‘Pozvani na zajedništvo’. Duh Sveti je stvaratelj zajedništva. Važno je biti zahvalan za život, važno je otkriti zajedništvo koje nam Duh Sveti dari-

va. Kako je važno u ovom vremenu biti svjedok onoga što ste primili. Treće poglavlje označava što trebate biti. Darovima Duha Svetoga pozvani ste kršćanski živjeti, pozvani ste biti živi članovi Crkve, svjedočiti, kako je u evanđelju Isus rekao apostolima: ‘Doći će Duh Sveti da svjedočite za mene’. Pozvani ste biti ustrajni u svjedočanstvu“ rekao je mons. Puljić u obraćanju krizmanicima.

U navještaju Lukinog evanđelja nabraja se dvanaest naroda okupljenih u dan silaska Duha Svetoga u Jeruzalemu. Došli su sa svih strana svijeta pohoditi hram, iskazati čast Jahvi, Bogu koji je prisutan u svetom gradu Jeruzalemu. „Odjedanput vjetar, buka, rastrčaše se. Makar su bili stranci i nisu se međusobno razumjeli jer su govorili različitim jezicima, tada su se svi razumjeli. Osobito su razumjeli apostole koji su govorili o tom velikom otajstvu Božje dobrote, Božje nazočnosti i Duha Svetoga. Spomenom 12 naroda pisac pokazuje univerzalnost Katoličke Crkve. Katolička Crkva nije ni hrvatska, ni njemačka, ni talijanska, nego sveopća. A narodi sudjeluju u njoj na svoj prepoznatljiv način i svojim svjedočanstvom daju ono što je Isus tražio od svojih apostola. Uzlazeći na nebo, Isus je rekao svojim učenicima: ‘Pođite po svem svijetu. Idite, naučavajte i učinite sve ljude mojim učenicima“ rekao je mons. Puljić.

Taj poticaj znači poučavati kako poštivati i čuvati Božje zapovijedi. „Kako bismo ostali povezani s Gospodinom, trebamo čuvati deset Božjih zapovijedi koje je Mojsije donio narodu urezane u pločama. Te zapovijedi pokazuju kako trebamo poštivati i Boga ljubiti nadasve. Bog nas je stvorio, iz ništa nas je pozvao u život. Drugi dio Božjih zapovijedi odnosi se na bližnjega. Zato Isus kaže da su sve zapovijedi sažete u ‘Ljubi Boga iznad svega, a bližnjega svoga kao samoga sebe’. Te dvije zapovijedi čine križ – jedna greda ide prema nebu, označujući zapovijedi koje se odnose na Boga. Greda koja ide vodoravno odnosi se na bližnjega. To je naš križ. Križ nije samo patnja, nego utjelovljenje zapovijedi. Što više utjelovljujemo zapovijedi u našem životu, više smo kršćani, više smo prepoznatljivi kao Isusovi učenici. Treba pokazati

kako su te dvije zapovijedi dio našeg života, da nas i drugi po njima prepoznaju“ istaknuo je mons. Puljić.

Govoreći o važnosti vjere u životu i potrebi svjedočenja, na što je Isus pozvao učenike, nadbiskup je podsjetio na progone prvih kršćana u prvim stoljećima Crkve. „Nisu smjeli javno ispovijedati vjeru pa su se sakrivali, tako su nastale katakombe, ispod zemlje. Okupljali su se po obiteljima skrivajući se, da nitko ne zna, teško je bilo ako ih uhvate. Jednom prigodom su ih uhvatili u Bitiniji na sjeveru Afrike i pozvali na odgovornost. Pitali su kršćane: ‘Jeste li vi znali što je car odredio, da ne smijete to činiti? Može se poštivati samo vjera koju je car odredio, nema te vaše kršćanske vjere, Isusa, samo carstvo’. Jedan je odgovorio: ‘Možete nas ubiti, zatvoriti, kazniti, ali mi bez Krista ne možemo. Mi bez euharistije ne možemo, mi smo Crkva. Mi smo nastavak Isusova života na zemlji’. To Duh Sveti čini! To je snaga koju daje, da smo odvažni svjedočiti u nemogućim i teškim vremenima. U vremenu demokracije neće se radi toga ići u zatvor, ali ima drugih pritisaka i drugih zavodljivih snaga kojima se treba oduprijeti. A ne možemo se oduprijeti vlastitim silama, nego samo snagom Duha Svetoga, onim što nam Crkva daje“ poručio je mons. Puljić.

Tijekom propovijedi nadbiskup je postavio tri pitanja na koje su odgovorili troje krizmanika, Patrik Matijević, Mare Mitrović i Marta Karavida. Nabrojili su Božje zapovijedi, sedam darova Duhova Svetoga i sedam sakramenata.

„Krizmanici su primili darove Duha Svetoga kako bi bili sposobni obdržavati Božje zapovijedi i dati svjedočanstvo koje je Isus tražio od nas. Bez božanstva Duha ne možemo ništa. Duh Sveti nam je potreban, njegovi darovi, kako bismo bili jaki i kako bismo mogli dati svjedočanstvo. Duh Sveti djeluje u Crkvi kao posvetitelj. Gospodin je darovao svojoj Crkvi sedam svetih sakramenata da nam budu popudbina na našem putu. Kao što su darovi Duha Svetoga snaga da možemo svjedočiti, sakramenti su naša hrana“ naglasio je nadbiskup.

„Dok je Isus bio na zemlji poglavar Crkve, lako

je bilo upravljati Crkvom, apostolima koje je imao oko sebe. No kad je otišao s ovoga svijeta, vlast je prenio svojim vidljivim namjesnicima, papi i biskupima. Ta nevidljiva snaga vodi Crkvu iznutra. Crkva nema vojske ni policije. Namjesnici na ovoj zemlji nisu oboružani ničim ovozemaljskim, ne plaše ljude zatvorima i represivnim mjerama. Sredstva upravljanja su duhovna: pouka, poticaj, savjet i opomena. Koja bi to zemaljska država mogla funkcionirati kada bi ovisila samo o savjesti ili dobroj volji svojih podložnika? A u Crkvi već dvije tisuće godina postoji kakav takav red, usprkos nereda i pokušaja da se i izvana i iznutra Crkvu uništi. Zar se tu ne osjeća prst Božji i snaga Duha Svetoga“ poručio je mons. Puljić, rekavši da su u Himnu Duhu Svetome „prekrasne riječi liturgije koje pokazuju realnost naše ranjenosti i naše ranjivosti, ali i realnost Božje snage kojoj dugujemo ono što učinimo dobro u ovom svijetu“.

Nadbiskup je upozorio na nedostatak Božjeg duha „ako sveti čin krizme pretvorimo u nešto nezdravo, u nezdravo natjecanje tko će se ljepše obučiti, tko će skupiti više darova i novčanih priloga, tko će više potrošiti i imati gostiju na raskošnoj večeri. Trenutne mjere čine da bismo skromniji, ali trebali bismo i u normalnim uvjetima biti skromni, ne pretjerivati. Treba se razveseliti, okupiti, ali zar nismo pretjerali u tome? Zaboravili smo da su umjerenost i skromnost ljudska i kršćanska vrednota koju smo isključili iz našeg kršćanskog života. Crkva zagovara skromnost i ne odobrava nerazumne troškove i provode koje se čine u prigodama krštenja, krizme, pričesti i ređenja, mladih misa, zavjetovanja i sprovoda. Nekad prevlada taj ovozemaljski element. Šteta je da smo zaboravili na krepost umjerenosti i primjerenosti. Pretjeranost odvodi od bitnih stvari o kojima nas je Isus poučavao“ poručio je mons. Puljić.

Nadbiskup je naveo znakove po kojima se prepoznaje ima li osoba Božjeg duha u sebi: „Ako voliš Isusa jer si ga otkrio kao svoga prijatelja bez kojega ne možeš, ako častiš njegovu majku Mariju i njeguješ duh molitve. Ako vratimo molitvu u naše obitelji, u naš privatni život, sve drugo će biti slatko. Duh od svijeta, seku-

larizam koji nas nagriža u Crkvi i izvan Crkve stavlja na prvo mjesto neke vrednote bez kojih se može. Ali bez molitve ne možemo biti dobri kršćani. Krizmanici, pomozite svojim roditeljima. Zaboravili su što je bitno za obitelj – da se pomolite zajedno prije jela, uvečer, nađite vremena za Sveto Pismo, pročitajte dio, unesite duhovnost u svoju obitelj. Pogledajte jedno drugome u oči. Pomozite sebi i roditeljima da se stvori takav duhovni kutak u vašoj obitelji. Onda će Duh Sveti zaista imati posla i obdarit će vas još jače da rastete u duhovnosti“ potaknuo je mons. Puljić krizmanike.

Znakovi duha Božjega su čitanje Svetog Pisma i opsluživanje zapovijedi Crkve, poslušnost u kući, pobožnost u crkvi, pozornost u školi, pristojnost, u vjeri poniznost, slušanje roditelja i svih koji nam žele dobro, djela milosrđa, ne činiti djela kojima sramotimo sebe i kuću; kad su riječi istinite i dobronamjerne, kad se čovjek pokorava Bogu, kad voli i sluša Crkvu, poštuje Božje i crkvene zakone. „Duh Sveti ti pomaže da sve to budeš i tako činiš. Tada je Duh Gospodnji na tebi, on te pomazuje i šalje biti njegovim vjerovjesnikom i svjedokom. Neka te po takvom putu vodi Duh Sveti. Krizmaniče, upoznaj svoje dostojanstvo“ poručio je mons. Puljić mladima.

Krizma je prigoda da se roditelji, kumovi, rodbina i prijatelji krizmanika sjete svoje krizme, rekao je nadbiskup te su svi obnovili krsne obveze, „zahvalni što smo pripadnici jedne Crkve i dionici istih darova. Želimo se učvrstiti u toj vjeri, zahvaliti Bogu za njegove duhovske darove“ potaknuo je mons. Puljić.

U ime krizmanika, nadbiskupa je prigodnim riječima na početku mise pozdravio Lovro Opačak. Izrazio je nadu da ta generacija neće biti poput drugih mladih koji se nakon

krizme udaljuju iz Crkve i zahvalio svima koji ih prate na putu vjere.

BIBINJE: Sprovod don Tomislava Sikirića

Don Tomislav Sikirić, svećenik Zadarske nadbiskupije, pokopan je u srijedu 26. svibnja na mjesnom groblju u njegovoj rodnoj župi sv. Roka u Bibinjama. Misu zadušnicu u bibinjskoj župnoj crkvi Velike Gospe gdje je bio izložen lijes s odrom pokojnika, potom i sprovodni obred, predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

Don Tomislav je preminuo nakon teške bolesti, okrijepljen sakramentima, u KBC-u Rebro u Zagrebu u petak 21. svibnja u 56. godini života i 31. godini svećeništva. Nadbiskup Puljić izrazio je osobitu zahvalu liječnicima u Zadru i Zagrebu koji su pomagali don Tomislavu „hrvati se s opakom bolešću, a on je strpljivo i s optimizmom nosio životni križ zadnjih par godina, hrabro poput Joba, koji je vjerovao ‘da njegov Izbavitelj živi“.

Don Tomislav je treći svećenik iz župe Bibinje kojega je mons. Puljić sahranio u jedanaest godina koliko je nadbiskup u Zadarskoj nadbiskupiji, a u zadnjih 11 godina zaređio je jednog svećenika rodnom iz Bibinja. „Siguran sam da je njegovo, a i moje pitanje tko će don Tomislava zamijeniti? Dok ga preporučujemo Božjem milosrđu, zahvaljujemo mu na njegovoj posljed-





njoj propovijedi kojom nas učvršćuje u vjeri da se 'njegovim vjernima život mijenja, a ne oduzima' rekao je mons. Puljić, u zahvalnosti don Tomislavu „što je kruh nebeski s vjerom lomio i zajednicu Božjeg puka oko stola Gospodnjeg okupljao, 31 godinu s vjerom kao svećenik propovijedao, tumačio Riječ Božju i dijelio svete Tajne“.

„U ovakvim okolnostima pojavljuju se pitanja o životu i smrti. Zašto neki dočekaju duboku starost, a drugi, poput don Tomislava, odlaze u punoj snazi života? Voljeli bismo čuti odgovor i od don Tomislava od kojeg se rastajemo u župi gdje je naučio prve molitve i primio svete sakramente. Pratimo ga na vječni počinak sa sviješću da se uputio kamo je i nama jednom poći. Kao vjerni učenik svoga Učitelja bio je prožet čvrstom vjerom da je smrt sveti trenutak rađanja za vječnost. Za taj trenutak pripremao se osobito zadnjih godina te je prošao iskustvo toga otajstvenog prijelaza i susreo se s Božanskim Sucem, gdje mu je nova i vječna istina o životu i smrti potpuno otkrivena“ rekao je nadbiskup Puljić.

„Činjenica je da nas smrt opterećuje osjećajima straha i osjećajima neizvjesnosti. Ali, uz Isusov križ nade i utjehe mi smo kadri pjevati pohvalnu pjesmu „sestri-

ci smrti“. Isus nas tješi i govori „neka se ne uznemiruje srce vaše“. Očima vjere prihvaćamo da je ovozemni život samo djelić onog vječnog koji nakon smrtnog prijelaza vječno traje. Blago čovjeku kad ga na tom prijelazu prati takvo svjetlo vjere i obasjava životnu putanju. Jedino u svjetlu uzvišene tajne smrti i uskrsnuća Božanskog Spasitelja moguće je shvatiti tajnu rađanja i umiranja“, rekao je mons. Puljić.

Podsjetio je riječi ohrabrenja i podrške i u Jobovoj knjizi ljudske patnje. „Job koji je izgubio djecu i imovinu te udaren užasnom bolešću, ne gubi nadu u svoga Gospodara. On prihvaća iskušenja i čvrsto vjeruje da će Jahve na kraju pravedno nagraditi: „Ja dobro znam, Izbavitelj moj živi i posljednji će on nad zemljom ustati“. To je nada naša. To je okrepa vjere koju ispovijedamo. Kad se 'razori dom ovozemnog boravka, stječe se vječno prebivalište u nebesima“ rekao je nadbiskup Puljić. Izrazio je sućut rodbini pokojnog don Tomislava. To su njegova braća Vinko i Eugen, sestre Ivana i Elija, s njihovim obiteljima.

Na kraju mise, životopis don Tomislava predstavio je mons. Josip Lenkić, generalni vikar



Zadarske nadbiskupije, istaknuvši da je „don Tomislav u svojoj obitelji i župi naučio i živio u tropletu ljubavi prema Bogu, Crkvi i domovini“.

Don Tomislav je rođen 18. kolovoza 1965. god. u obitelji Božidara i Anke rođ. Kero u Bibinjama. Kršten je u župnoj crkvi sv. Roka u rodnim Bibinjama gdje je završio i osnovnu školu. Potom je upisao Nadbiskupsko sjemenište 'Zmajević' u Zadru, gdje je maturirao 1984. g. Iste godine upućen je u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište u Zagrebu gdje je započeo studij teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Nakon prve godine studija odslužio je vojni rok i kasnije je nastavio s teološkim studijem.

Nakon što je diplomirao, zadarski nadbiskup koadjutor Ivan Prenda zaredio ga je za đakona u župnoj crkvi Velike Gospe u Bibinjama, na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, 29. lipnja 1990. g. Za svećenika ga je 16. prosinca 1990. g. u katedrali sv. Stošije zaredio zadarski nadbiskup Marijan Oblak. Pastoralni praktikum za đakonat vršio je u župama Pag i Bibinje. Mladu misu slavio je u Bibinjama u crkvi Velike Gospe 21. siječnja 1991. godine.

Don Tomislav je bio kapelan u župama Punta-mika u Zadru, Diklu i Kožinu. U srpnju 1991. g. imenovan je župnikom Škabrnje i Nadina gdje ga je zatekao početak Domovinskog rata. Tada je sa svojim župljanima doživio razaranje mjesta, rušenje crkava i ubijanje nevinih civila i branitelja. Pastoralnu je brinuo za vjernike prognanike u izbjegličkim naseljima u Zatonu, Sabunikama, Punta Skali i Piniji u Petrčanima. Hrabrio ih je u teškoćama i poticao na ustrajnost i vjernost.

Uz pastoralnu brigu za prognanike, don Tomislav je imenovan suradnikom u Nadbiskupskoj kuriji. Po završetku Domovinskog rata i povratku u Škabrnju i Nadin započeo je duhovnu i materijalnu obnovu povjerenih župa. Nakon Škabrnje i Nadina bio je župnik u Biogradu n/m i dekan Biogradskog dekanata. Godine 2006. imenovan je župnikom župe Sv. Kasi-jana u Sukošanu s filijalom Debeljak i vršio je službu dekana dekanata Zadar-Istok. Godine

2014. imenovan je župnikom u župi Kraljice mira na Stanovima u Zadru.

Bio je član Svećeničkog vijeća Zadarske nadbiskupije, braniteljem ženidbene veze na Nadbiskupijskom sudu prvoga stupnja u Zadru i član Vijeća HBK za kler u ime Zadarske nadbiskupije. Zahvaćen opakom bolešću dano mu je vrijeme liječenja i rehabilitacije, nakon čega se kratko vratio službi župnika u župi Kraljice mira u Zadru.

„Naša i njegova očekivanja ozdravljenja nisu se obistinila, nego ga je Gospodin pozvao k sebi da bi mu na kraju Vazmenog vremena u punini razotkrio slavu svoga božanskog lica. Gospodar života pozvao ga je za svoj nebeski stol u vječnosti, da izliječen moćnom Isusovom ljubavlju s križa, pobjednicom nad smrću, bude dionik zajedništva beskraja s Ocem i Sinom u Duhu Svetom“ rekao je mons. Josip Lenkić.

Bibinjski župnik don Zdenko Milić zahvalio je don Tomislavu za njegovu svećeničku prisutnost, za sve što je učinio za rodnu župu, rekavši da se uvijek zanimao za ono što se događa u Bibinjama te ih je rado pohodio i podržavao.

ZADAR: Misa za mlade Zadarske nadbiskupije u crkvi sv. Dimitrija

Misu za mlade koja okuplja studente i radničku mladež Zadarske nadbiskupije u crkvi sv. Dimitrija u Zadru, u srijedu 26. svibnja predvodio je dr. don Damir Šehić, profesor moralne teologije i bioetike s Teološko – katehetskog odjela Sveučilišta u Zadru.

Don Damir je u propovijedi povezo poruku navještene Božje riječi s blagdanom sv. Filipa Nerija koji se slavi 26. svibnja, u ozračju svetkovine Duhova, osobitog događaja silaska Duha Svetoga nad Mariju i apostole u Dvorani Posljednje večere.

„Taj dan je osobit za Crkvu, Crkva se rodila na taj dan. Ta svetkovina kao da nam uvijek iznova svake godine želi ponoviti lekciju, a to je da bez duha Božjega ne možemo živjeti. Bez duha Božjega smo ništa. Bez duha Božjega ostajemo prazne ljuštore koje se samo zakapaju u svoje planove, u planove koji često nemaju smisla



niti će u budućnosti biti ostvareni. Sv. Filip Neri je bio čovjek koji se prepustio duhu Božjem“ istaknuo je don Damir.

Tumačeći potrebu otkrivanja Božjega plana u životu pojedinca, dr. Šehić je rekao da je Filip Neri dva puta u svom životu skupio sve svoje knjige. Jednom ih je prodao, ostavio je samo Sveto Pismo, a drugi put dio knjiga je spalio.

„Filip je shvatio da mu škola nije dobro išla i nije se previše oduševio studijem. Možda na to netko može gledati i s predrasudom, reći, ukoliko mu škola nije išla, ništa drugo mu nije preostalo nego da bude svet, da se moli. Međutim, Filip je bio jako inteligentan čovjek. On je čovjek čija inteligencija nije bila sazdana samo u razumskom shvaćanju. Njegova inteligencija bila je ukorijenjena u duhu Božjem. Filip je bio i savjetnik poznatih osoba, čak i nekih papâ toga vremena. Bio je savjetnik i svetaca, npr. sv. Karla Boromejskog, kojemu je Filip bio ispovjednik i savjetnik“ rekao je don Damir.

Zanimljivo približavajući i aktualizirajući život sv. Filipa za svakoga od nas, kao poticaj da sagledamo tijek događaja u našem životu, dr. Šehić ohrabrio je mlade iskustvima koje je proživio Neri. „U životu sv. Filipa Nerija ništa nije išlo baš tako lagano: ni njegov studij, ni njegovo odlučivanje, ni njegovi planovi, njegove mladenačke želje. Sve je nekako čekalo na Božji plan. Bog je htio u njegovom životu izvesti stvar na pravi put, baš kako je On to zamislio. Filipov početak studija, njegov odlazak na jug

Italije u Monte Cassino gdje se trebao priučiti kod svog ujaka i postati dobar zanatlija, a Gospodin je predvidio nešto drugo za njega. Njegovu sobu okrenuo je prema drevnoj benediktinskoj opatiji Monte Cassino i tu je počela kulminacija Božje ljubavi u Filipovom srcu. Nije htio zanat-ski posao, razmišljao je kako bi postao monah, redovnik. Međutim, ni to se nije dogodilo. Gospodin nije htio da Filip postane monah. Ali ga je odveo u Cassino, da njegovo srce zaista omekša za neke planove koje je predvidio. Kad se vratio u Rim,

počeo je činiti djela ljubavi, i to obična mala djela. No, ta djela nekad nisu bila dovoljna da bi prehranio djecu i mlade koje je okupljao oko sebe. Stoga je odlazio i pred bogataške kuće, pred glasovite palače. Nije se libio prositi za djecu koja su trebala dobiti obrok i hranu koju je Filip njima podijelio. Kažu da je više dosadio proseći pred vratima te mu je jedan bogataš udario pljuskom. Filip se na to nasmejao i rekao mu: „To je za mene. A sada udijeli koji siromašni novčić za siromašnu djecu radi koje sam došao“ sazeo je pregled Filipovog života don Damir, poručivši: „U tim gestama koje su stare 500 godina, jer Filip je živio u 16. st., vidimo svježinu duha Božjega koja je bila spremna počuvati srce jednog čovjeka i dovesti ga u svakodnevnu interakciju s Božjom ljubavlju. Božja ljubav nije nešto statično, nešto što objesimo u sobi ili negdje skriveno, što ostaje privatno, moje. S Božjom ljubavlju moramo učiti u dijalog. Božja ljubav mora se razlijevati u našoj okolini. Nemoguće je saznati, spoznati, naučiti ili dohvatiti Božju ljubav i zadržati je za sebe“ istaknuo je dr. Šehić.

Na primjeru toga osobitog sveca, don Damir je rekao kako nijedan svetac nije kopija drugoga, kao što ni svaki čovjek nije kopija nekoga prije sebe ili nekoga koga je imitirao. „Svetost koja se ostvaruje u pojedincu, u svakome od nas, jer na svetost smo pozvani, svetost je koja odlikuje našu osobu, našu posebnost. Kada bismo izostali s popisa svetaca, a Bog nas je predvi-

dio, kao da bismo onemogućili Bogu da ostvari sebe preko nas u ovom svijetu na još jedan neponovljiv način. Svetost nije fakultativna, tko to želi, nego je obligatorna, obvezujuća za svakoga od nas. Ako dođemo pred Boga i kažemo da se nismo trudili biti sveti, kao da smo propustili nešto što je Bog za nas htio učiniti“ poručio je dr. Šehić.

Tumačeći navješteno Evanđelje, don Damir je rekao kako je pitanje koje su Isusu postavili Zebedejevi sinovi o njihovom položaju u Kraljevstvu Božjem i naše pitanje: „Gospodine, koje je moje mjesto u tvom Kraljevstvu? Gdje si odredio mene staviti? To pitanje koje su apostoli uputili Gospodinu je i naše pitanje, nekad skriveno, s nekim drugim željama“ istaknuo je propovjednik.

„Navještena Božja riječ problematizira pitanje nad svim pitanjima: Gospodine, kako me ti vidiš? Kako me ti, Gospodine, promatraš? Tko sam ja za tebe, Gospodine? To je pitanje suprotno od onoga koje Gospodin postavlja svojim učenicima: ‘Što vi kažete, tko sam ja?’. Ovdje se postavlja drugo pitanje: Gospodine, što ti kažeš, tko sam ja za tebe?. Kao da nam je važno i da nam je stalo da znamo što predstavljamo u Božjim očima. Apostoli su se brinuli za to gdje je njihovo mjesto, s Isusove lijeve ili desne strane, jesu li oni važniji Isusu od drugih apostola? Hoće li Toma, Jakov i Ivan biti prva tri ili će oni biti deveti, deseti i jedanaesti? Ta su pitanja prožimala srce tih apostola. Ta pitanja, povremeno ili češće, prožimaju i svakoga od nas i postavljaju nam tolika pitanja i nedoumice“ rekao je don Damir, dodavši kako takvo pitanje opterećuje naše srce, ali i „ostavlja mogućnost da i ja u današnjem svijetu i vremenu mogu dosegnuti barem malo svetosti koju su dosegnuli sveci. Bog nije svetost zaključao i rezervirao samo za odabrane, nego za svakoga od nas. Svetost je potpuno besplatna, svetost Bog nudi čovjeku svaki dan. Svetost je dostižna i blizu čovjeka. Potrebno je imati samo otvoreno srce i vjerovati da Bog može mijenjati moj život“ poručio je dr. Šehić.

Naglasivši da je „misa najdivnije mjesto na ovom svijetu“ i da je od ičega što možemo pomisliti „sigurnija činjenica koja nas odušev-

ljava, a to je da je Bog prisutan među nama“, dr. Šehić mlade je ohrabrujuće potaknuo: „Pomozimo Duhu Svetom, a možemo mu pomoći svojom slobodnom voljom, da otvorimo svoje srce i da zamolimo Duha da se nastani u našem srcu. To je prvi korak koji je potpuno dovoljan za svetost – zamoliti duha Božjeg da se nastani u našem srcu. Da naše srce postane njegov dnevni boravak, njegova soba. Da naše srce, koliko god ogrezlo u dvojbama, grijesima, slabostima ovoga svijeta, uistinu postane mjesto gdje Duh Sveti može boraviti.

Uvjet da bi Duh Sveti boravio u našem srcu nije da prethodno budemo dobri, pobožni, sveti, potpuno čisti. Uvjet je samo otvoriti vrata svoga srca. A to zaista može učiniti svatko od nas. Kad otvaramo vrata svoga srca duhu Božjem, budimo spremni i budimo otvoreni da Duh Sveti čini u našem životu upravo ono što On želi činiti u našem životu, a ne da radimo ono što smo mi predvidjeli za Njega. Duh Sveti ne voli da mu mi zapovijedamo. Duh Sveti voli da se mi njemu prepustimo i da uistinu uživamo u planu kojeg je Gospodin predvidio za nas“ poručio je don Damir, poželjevši da i ta misa bude prigoda za novi početak.

Nakon mise, euharistijsko klanjanje pred Presvetim predvodio je don Zvonimir Mikulić, povjerenik za mlade Zadarske nadbiskupije.

Mise za mlade u crkvi sv. Dimitrija u Zadru koja se nalazi pokraj zgrade zadarskog Sveučilišta održavaju se od 23. veljače 2020. g., svake srijede. Od 19,30 sati misu uvijek predvodi drugi svećenik te pjeva i svira drugi župni zbor mladih. Zborovi se izmjenjuju i rado se oduševavaju. Zadnje srijede u mjesecu nakon mise bude euharistijsko klanjanje.

Slavlje te mise dogodilo se na poticaj mladih koji su se htjeli okupljati i slaviti Boga. „Mladi iz cijeloga grada Zadra, iz različitih župa su se angažirali, da bi svake srijede zajedno slavili misu. To je važno mjesto za Zadar. Za vrijeme mise je i prilika za ispovijed. Otvara se prostor i za svjedočanstva vjere i duhovnog poziva. Nakon mise bude druženje mladih u dvorištu sjemeništa Zmajević. Uz druženje, igru, okrepu,

pjevanje i slavljenje mladi se upoznaju i rastu u vjeri. Mladi su osjetili da je tu lijepo, dobro, dolaze na misu i voljni su se uključiti. Raste želja mladih za razgovorima i za uključenjem u druge projekte u pastoralu mladih i u župama. Misa za mlade svakog tjedna bogatstvo je za grad Zadar i Zadarsku nadbiskupiju“ rekao je don Zvonimir Mikulić.

Goran Marjanović je posvjedočio kako ga je u dolasku na tu misu potaknulo zajedništvo mladih. „Slavljenje Gospodina donosi mi sreću, zadovoljstvo i radost. Želim biti prisutan u toj duhovnoj obnovi Zadra. Volio bih da mladi više shvate koliko je Bog bitan u našem životu i koliko bez njega ne možemo učiniti ništa. Pozivam mlade da dođu. Nakon što zajedno budemo pred Gospodinom, imamo druženje, razmjenjujemo zajednička iskustva, imamo plodova. Kad druženju prethodi susret s Gospodinom, ona postaju ljepša, radosnija, plodonosnija. Bolje je provesti trenutke pred Gospodinom, nego potrošiti vrijeme u kafiću ili u nekim ispraznostima života koje ne doprinose duhovnom rastu, radosti ni zajedništvu. Doživio sam obraćenje kad sam shvatio što znači biti u odnosu s Gospodinom“ rekao je Goran koji nosi i kronicu oko vrata, jer je Gospa puno doprinijela njegovom duhovnom životu i vratila ga Gospodinu.

Sabrina Pintar je rekla: „Misa za mlade odlična je prigoda jer mi mladi imamo priliku biti na okupu. Jedan dan u tjednu imamo svoj dan. Lijepo je što svatko može otići u svoju župu na misu, ali srijedom u crkvi sv. Dimitrija svi smo na okupu. Dinamičan je program, teme su prilagođene nama mladima, odlična je atmosfera. Tada imamo priliku vidjeti Zadar u malom, glede zborova koji pjevaju i duhovnog života mladih. Dođite i vidite, duhovno se obnovite i upoznajte nekog novog. Povežimo se u Kristu, to je svima nama na duhovni rast i izgradnju“.

ZADAR: Misno slavlje na 736. obljetnicu posvete zadarske katedrale sv. Stošije

Misno slavlje na 736. obljetnicu posvete zadarske katedrale sv. Stošije u četvrtak, 27. svibnja u zadarskoj prvostolnici sv. Stošije predvodio je don Josip Radojica Pinčić, katedralni župnik.

Katedrala sv. Stošije građevinski se podizala u tri vremenska razdoblja: u ranokršćanskom vremenu, u 4. st., u 9. st. i u 12. st. Zadarsku katedralu posvetio je 27. svibnja 1285. g. zadarski nadbiskup Lovro Periandar.

„Dan posvećenja katedrale je svečani dan. Katedrala na dan posvete slavi svoj rođendan. Počeci zadarske katedrale datiraju u ranokršćansko vrijeme u kojem je zabilježeno i ime prvog po imenu poznatog zadarskog biskupa, Feliksa“ rekao je don Josip, istaknuvši da bi „u narodu trebalo više zaživjeti značenje toga dana. U zadarskoj katedrali od 4. st. zbila su se mnoga događanja. Katedrala je uvijek više od zidova, stupova i krovova. Ona se, poput svoga zvonika, poput ruku podiže uvis, pruža se prema nebu slaveći Boga, moleći ga i zahvaljujući mu za primljene darove. Ona je uvijek svjedokom tolikih molitava, tolikih susreta, župskih i kulturnih događanja, dekanatskih i nadbiskupijskih svetih misa“ rekao je don Josip.

Dan posvete prvostolnice doziva u spomen višestoljetno bogatstvo kršćanskog sjećanja i „zahvalnost za darovane milosti jer se u katedrali sv. Stošije već od 4. st. pronosi slava Kristovog imena i prenosi baština otajstva u zajednici mjesne Crkve. Zahvalni smo Bogu za to, za sve biskupe, svećenike, redovnike, redovnice, učitelje i za sve koje Bog odabire za širenje darova svetosti. Katedrala je katedra biskupa i majka crkva, mjesto slave Božje i znak njegove prisutnosti, vjere i kulture, a slavlja u njoj otkrivaju zajedništvo mjesne Crkve“ rekao je katedralni župnik, potaknuvši na molitvu „da i mi budemo kreposni Božji hram u težnji za svetošću, da prepoznamo Božju želju i postanemo njegov živi hram, Božja slava“.

Pinčić je upozorio na sekularizaciju koja utječe na to da se u čovjeku ne ostvaruje Božja kuća molitve i čistoće. Znak sekularizacije je i desakraliziranje crkava, održavanje neprimjerenih sadržaja u crkvama, mentalitet u kojem je izgubljen osjećaj za sveto, za tišinu i molitvu.

„Mi, živi hramovi, trebamo kameni hram kao šator Božji. Crkva treba biti mjesto liturgijskog čina, mjesto sabranosti, molitve, doličnog susreta s Bogom u vlastitoj savjesti i zajednici.

Poželjeti je da čovjek, živi hram, neprestano raste u kršćanskoj ljubavi. Potrebno je poštivati svetost hrama kako bismo doživjeli da u njemu prebiva Božja slava i istinsko Božje prijestolje, jer u njemu živi euharistijski Gospodin“ rekao je don Josip, naglasivši da „izgrađujući sebe, izgrađujemo i kameni Božji hram pripremajući se za puninu života u vječnosti“.

Početak gradnje zadarske katedrale je u 4 st., a današnji izgled te trobrodne romaničke građevine datira iz 12. i 13. st., sa sačuvanom starijom iz 9. i 11. st. Katedrala je podignuta na mjestu starokršćanske bazilike. Prvotno je bila posvećena apostolskom prvaku Petru, a od 9. st., kad je zadarski biskup Donat donio kosti mučenice Stošije, naziva se njenim imenom, Stošijina katedrala.

Sarkofag s moćima sv. Stošije nalazi se u pokrajnjoj lađi, u sjevernoj apsidi katedrale. Ispod prezbiterija je kripta iz 12. st., a pročelje s kasnoromaničkim portalima dovršeno je u 14. st., 1324. godine.

Don Josip je podsjetio i na stradanja Stošijine katedrale tijekom povijesti, kada je dijelila sudbinu naroda i domovine za kojom su posezali neprijatelji i strani osvajači.

Zadarska katedrala doživjela je stradanje za vrijeme mletačkih osvajanja početkom 13. st., Mlečani su je devastirali 1202. g. Upravo nakon obnove od toga perioda razaranja, 27. svibnja 1285. g. posvetio ju je zadarski nadbiskup Lovro Periandar.

Katedrala je doživjela stradanje i od bombi u Drugom svjetskom ratu i u Domovinskom ratu. „Trebalo je izdržati sve te bolne napetosti do današnjih dana. Uvijek je, uz svoje brojne prijatelje, imala i neprijatelje koje su je željeli izbrisati s lica zemlje, da se zatara i narod koji je u katedrali primao tolike milosti i nadahnuća, jakost i snagu. Kao putnici ovom zemljom u tom hramu u šatoru Božjem nalazimo nadahnuća i poticaje, slušamo Božju riječ. Primamo snagu da bismo primili utjehu i jakost, zahvalnost za dar života. Oni koji su katedralu namjeravali srušiti, srušili su sami sebe i ostavili ljagu nad vlastitim imenom i poviješću. A Stošijina katedrala i dalje ponosno stoji i oku-

plja djecu kao majka. Što je bila progonjenija, bivala je još izdržljivija te je prkosila nesklonim vremenima. Obarana, ali ne oborena“ poručio je župnik Pinčić.

Don Josip je rekao da se na Crkvu kao Isusovo djelo i crkvu kao nadbiskupijsko djelo, na katedralu, na osobit način ostvaruje sljedeća misao sv. Ivana Zlatoustog: „U ovome je veličina crkve. Napadnuta, pobjeđuje. Uhvaćena, oslobađa se. Nagrđena, postaje ljepša. Ranjena, ne pada. Uzburkana, ne potapa se. Kovitlana olujama, ne brodolomi se. U borbi neporažena, pod udarcima nepobijeđena“.

„Takva je Crkva kao institucija, takva je crkva i katedrala sv. Stošije kao zgrada – plod Božje pomoći, ljudske pameti i rada ruku čovječjih. Kao što se Božja riječ ušatorila, uzela prebivalište među nama, tako je i katedrala po svojoj gradnji i obnavljanju zadobivala nova krila i zalet, plemenitošću dobrih ljudi te neumorno pozivala sve ljude dobre volje na Gozbu Jaganjčevu. Time nastavlja uvijek dovršavati, oplemenjivati nutrinu ljudi, posvećujući ih svetinjama koje se u katedrali sv. Stošije slave“ rekao je don Josip, navodeći liturgiju i sakramente koji se slave u katedrali: molitva, kateheze, krštenja, ispovijed, euharistija, bolesničko pomazanje, ženidba.

„Sabiremo se da se učvrstimo u ljubavi prema braći ljudima i svakom čovjeku. To je kuća istine, škola ljubavi, vjerničkog i bratskog zajedništva, mjesto opraštanja i oprostjenja. U razgovoru sa Samaritankom koja je Isusa pitala gdje se treba klanjati, u židovskom hramu u Jeruzalemu ili u samarijskom hramu, Isus odgovara da dolazi vrijeme kad će se pravi, istinski klanjatelji klanjati Bogu u duhu i istini te da takve klanjatelje Isus želi i treba. Od početka kršćanstva do danas, crkve su bile posebna i odvojena mjesta za molitvu, okupljanja, euharistijska slavlja, za očitovanja bratske ljubavi i zajedništva. I riječ ‘posveta’ znači odvajanje od svijeta i svjetovnih uporaba, a to potvrđuju zgrada i oltar, ruho i posuđe, osobe koje se dodjeljuju Bogu u izravnu službu“ rekao je don Josip, poručivši da „institucionalna Crkva ne može bez zidane Crkve koja okuplja vjernike na hvalu slave Božje. Materijalna katedrala ne

može bez duhovne, hijerarhijske, institucionalne Crkve“.

Župnik Pinčić zamolio je zagovor apostolskih prvaka Petra i Pavla i sv. Stošije kojoj je posvećena katedrala, majka svih crkava u Nadbiskupiji, da blagoslove puk na rođendan katedrale, „da je vrata paklena nikad ne nadvladaju, nego da i ubuduće bude svima otvorena, nebeskim darovima i našim ljudskim potrebama“.

Gospodinu je upućena molitva da usliši sve koji se mole u svojim potrebama u katedrali, da Bog primi svetu službu koja se u njoj prinosi te da ispuni duhovnom radošću, pobožnošću i mirom sve koji pohode katedralu.

Zadarsku prvostolnicu pohodio je i papa Aleksandar III. za svog posjeta Zadru 1177. g.

Za svoga apostolskog pohoda Zadru 9. lipnja 2003. g., nakon što je predmolio Slavlje Šestog časa na obližnjem Forumu, iako je bio već narušenog zdravstvenog stanja i u naporu od petodnevnog pohoda gradovima Hrvatske, sv. Ivan Pavao II- izrazio je izričitu želju da nakon susreta s narodom pohodi i katedralu.

Taj sveti Papa došao je u papamobilu ispred Stošijine katedrale čije je pročelje bilo urešeno vatikanskom i hrvatskom zastavom, gdje su ga dočekali tadašnji katedralni župnik don Milivoj Bolobanić i redovnice. Papa je promotrio unutrašnjost prvostolnice te je podizanjem svoje pastirske ruke uputio blagoslov i katedrali sv. Stošije koja nosi ime ranokršćanske svetice mučenice Anastazije, rodom Rimljanke, iz grada stolovanja Pape kao rimskog biskupa.

Prema Biskupskom ceremonijalu br. 44.-45., „Katedralna crkva je središte liturgijskog života jedne biskupije te se na prikladne načine treba u vjerničke duše utiskivati ljubav i poštovanje prema katedralnoj crkvi. Tome osobito doprinosi godišnja proslava njezinog posvećenja, kao i hodočašća vjernika u katedralnu crkvu“.

ZADAR: Svetkovina Tijelova u katedrali sv. Stošije

Na svetkovinu Tijelova u četvrtak 3. lipnja, svečano misno slavlje u katedrali sv. Stošije u

Zadru predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić. Nakon mise, nadbiskup je predvodio i tijelovsku procesiju Širokom ulicom do crkve sv. Šime, u kojoj je mons. Puljić blagoslovio puk s Presvetim.

„Svetkovina Tijelova vraća nas nezaboravnoj Isusovoj posljednjoj večeri koju je ‘vruće želio blagovati sa svojim apostolima’, kako Isus sam reče. Kad je Isus na Posljednjoj večeri okupio svoje učenike, onda im je pružio kalež i rekao: ‘Ovo je čaša moje krvi, novoga i vječnoga saveza’. Apostolima je bilo jasno te večeri kako nastupa mesijansko razdoblje novoga saveza i to u Krvi Kristovoj. Svetkovina Tijelova dobra je prigoda posvijestiti i naše savezništvo s Bogom“ potaknuo je mons. Puljić, podsjetivši kako je Isus na Posljednjoj večeri izgovorio svoju oporučnu misao i rečenicu: „Ovo činite meni na spomen“.

„Oporuka se treba izvršiti. Slaveći njegova otajstva, sudjelujući na euharistijskom slavlju, mi izvršavamo Isusovu oporuku jer želimo da se to slavi, da i mi sudjelujemo kod toga slavlja. Mi siromašni, grešni pozemljari, usuđujemo se priključiti silnoj četi anđela pa pjevati ‘Blagoslovljen koji dolazi u Ime Gospodnje’. Liturgija divno umrežuje ovozemaljsku i nebesku stvarnost. Više od 2000 godina s poštovanjem i zahvalnošću Crkva slavi euharistiju, a ona je središte kršćanskog života. Apostoli su to shvatili pa su svaki dan hrlili u hram, lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda“ rekao je mons. Puljić.

Blagujući Tijelo Kristovo osjećamo plod Isusovog otkupljenja te je nadbiskup rekao da nas „svaka misa koju slavimo vodi prema slavlju Posljednje večere. Misa je nekrvno obnavljanje onoga što se zbilo u Dvorani posljednje večere i na Maslinskoj gori. S radošću se toga spominjemo i sa zahvalnošću slavimo jer možemo sudjelovati u tom otajstvu. Isus nas nije ostavio same. Obećao je da će biti s nama kroz sve dane do svršetka svijeta i darovao nam je sebe“ rekao je nadbiskup, potaknuvši da razmišljamo o tom velikom otajstvu te da i „na izvanjski način pokažemo što je nama bitno“.

„Bitna nam je euharistija, bitna nam je Božja



prisutnost među nama, bitna nam je Crkva u kojoj smo mi živi udovi, njegova odabrana djeca. Nikad dovoljno ne možemo zahvaliti za taj veliki dar“ poručio je mons. Puljić, podsjetivši da apostol Pavao ukratko iznosi temeljnu istinu o Krvi Kristovoj, o Kruhu i zajedništvu koje stvaraju Tijelo i Krv Kristova.

„Zahvaljujemo Kristu što je pod znakovima kruha i vina ostavio samoga sebe. Neposredno pred dramu suočenja sa snagama zla i smrti, (zadnja rečenica navještenog Markovog evanđelja glasi ‘Otpjevavši hvalospjev, zaputiše se prema Maslinskoj gori’), Isus ostavlja simbole vjernosti i ljubavi kao najdražu i najdragocjniju uspomenu – euharistiju, po kojoj se zbiva čudesna preobrazba čovjeka, povijesti i svemira. Događa se božanska pretvorba koja nadilazi vremena i prostore. To zahvalno ispovijedamo i radosno spominjemo. Slavimo i častimo Tijelo Kristovo. Euharistijski Krist je u središtu kršćanske vjere i života, kao jedini posrednik između Boga i ljudi. On je naša hrana i naša popudbina koji nas svojim tijelom liječi i hrani za život vječni“ naglasio je mons. Puljić.

I procesijom s Presvetim oltarskim sakramentom ulicama grada „izričemo žarku želju i molitvu neka Krist dođe i ostane u našem gradu i Nadbiskupiji, u našim srcima i obiteljima“ te je mons. Puljić poželio da Isus svojim dolaskom i bivanjem među nama probudi optimizam, radost i nadu.

Svetkovina Tijelova u Zadru tradicionalno okupi brojne vjernike iz gradskih župa. Za vrijeme procesije ulicama grada, svečano su zvonila katedralna zvona sv. Stošije, a Katedralni zbor s voditeljem mo. Žanom Morovićem predvodio je pjevanje pjesama posvećenih otajstvu euharistije.

NIN: 60. svećenički dan Zadarske nadbiskupije

60. svećenički dan Zadarske nadbiskupije okupio je svećenike Zadarske nadbiskupije u zajedništvu sa zadarskim nadbiskupom Želimirom Puljićem u četvrtak, 10. lipnja u župi sv. Anselma u Ninu. Tema jubilarnog Svećeničkog dana bilo je razmatranje značenja i vrijednosti župe

u kontekstu dokumenta „Pastoralna preobrazba župne zajednice u službi evangelizacijskog poslanja Crkve“ kojeg je izdala Kongregacija za kler.

Susret svećenika počeo je molitvom Srednjeg časa u župnoj crkvi sv. Anselma u Ninu koju je predvodio mons. Puljić, a za vrijeme liturgije nadbiskup Puljić održao je prigodni nagovor.

Nadbiskup Puljić ne smatra da je župa prevladani model, kako neki misle. Strukturu župe treba oživjeti, a to može učiniti Duh Sveti po zajedničkom nastojanju župnika i vjernika laika, po njihovoj otvorenosti djelovanju Duha.

„Kao što je sve podložno reformama, promjenama, tako je tome podložna i župa. Župa i Crkva su stabilne institucije, ali staro latinsko pravilo glasi: trajna reforma ‘in capite et in membris’. Dakle, trajna reforma glave i dijelova, udova. Papa Franjo počeo je s reformom Kurije u Vatikanu. Tu je središte, rekli bismo, glava Katoličke Crkve. Ali, da ne ostane samo na reformi glave, Papa želi i reformu članova, dijelova, biskupija, župa. U tom kontekstu, župa je jako važna. Dobro je da vjernici koji pripadaju župi budu svjesni da su oni živi članovi župe. Da svećenik koji je na čelu župe bude svjestan, da mu je jako važno da vjernici osjećaju njega kao oca, a i da vjernici osjećaju da je župa njihova. Ne samo da je župa župnikov posao, da misle, to je njegova zadaća. Ne. Otac, majka, obitelj bitni su za reformu župe i reformu Crkve“ poručio je nadbiskup Puljić, istaknuvši: „Nije dobro reći da je nešto prevladana forma. Kažu, obitelj je prevladana, župa je prevladana. Nisu to prevladani modeli. Može biti da je nastao zamor, da im treba poticaj. To su važne strukture. Nema Crkve bez strukture. Zato je Isus utemeljio Dvanaesticu i na njima bazirao Crkvu. Svi biskupi su nasljednici apostola. Zajedno s Petrom, Crkva na njima počiva. A ta institucija mora biti živa, mora biti životvorna. Mora nešto učiniti da ljudi osjete, što je lijepo biti u toj Crkvi. Tako i župa“ potaknuo je mons. Puljić.

Nadbiskup je istaknuo da najnoviji dokument Kongregacije za kler o župi „želi probuditi svijest ne samo u svećenicima, nego i u vjernicima. Važno je da svećenik bude toga svjestan i

da učini sve kako bi u župi bilo što više suradnika koji će nositi odgovornost za budućnost, za uspjeh, prosperitet, za duhovni napredak župe, da župnik ne ostane sam. Da ljudi osjete župu svojom, da se s njom identificiraju. Župa je naše svetište, naše sveto mjesto. Ona ima svoj prostor, svoj sakralni prostor, gdje se svi osjećamo kod kuće. Tu se ne mjeri ljude po stalležu, učenosti. Svi smo jednaki pred Bogom i svi smo pozvani dati svoj doprinos aktivnom životu župe“ rekao je mons. Puljić. Istaknuo je da „u tom kontekstu, Papa sve poziva da budemo odgovorni i da u tom pogledu budemo otvoreni Božjem duhu, kako Papa to lijepo zna reći“.

Koliko to traži angažiranost i uključenost svih, nadbiskup je pokazao i na primjeru predstojeće Sinode. „Papa je sada najavio Sinodu za tri godine. Kaže Papa, Sinoda neće trajati samo u Rimu, nego će uključiti, početi u mjesnim Crkvama, pa na kontinentima, pa će tek onda doći predstavnici u Rim, raspravljati o tome. Papa Franjo kaže: važno je u tom vremenu oslušivati Duha, što to Duh govori nama, što to Duh govori Crkvama. Kada to čujemo, onda to priopćiti drugima i onda svi zajedno, pod utjecajem Duha Svetoga, idemo na posao“ potaknuo je mons. Puljić.

Zadarski nadbiskup je rekao kako je pastoralna preobrazba župe važna tema, „koju je na neki način inicirao papa Franjo sa svojim reformama. Papa je zaista reformator. Mi to još ne osjećamo, ali vidimo da se nešto giba u Crkvi. Papa je u godinama, ali razmišlja o reformi i o budućnosti Crkve“ pohvalio je nastojanja pape Franje mons. Puljić, poželjevši da i Svećenički dan pomogne svećenicima da kao župnici, „kao pokretači, kao glavni arhitekti života u župi, budu svjesni uloge i zadaće koju su primili kao navjestitelji Božje riječi, djelitelji svetih tajna i odgojitelji naroda Božjeg kojeg im je dodijelila Providnost“.

„Trudimo se pomoći vjernicima da budu odgovorni i suodgovorni te da svojim savjetom i djelovanjem podupiru zajedničke planove i programe na dobro župe i njihovo spasenje duše. Tada će biti moguće očekivati preobrazbu župne zajednice u službi evangelizacijskog

poslanja Crkve, kako to priželjkuje spomenuti dokument Kongregacije“ potaknuo je mons. Puljić.

Nadbiskup je rekao da je taj dokument Kongregacije za kler sinteza dva prije objavljena napatka: o „pitanjima suradnje vjernika laika u svećeničkoj službi“ iz 1997. g. i napatka o „prezbiteru, pastiru i vodiču zajednica“ iz 2002. godine.

„Postavlja se pitanje zašto sada opet neki novi dokument o župnoj zajednici? Zato što je župa prva crkvena institucija s kojom se već kao djeca susrećemo kod krštenja. Ta institucija prati čovjeka cijelog života, u radosnim i tužnim prigodama. Kanonsko pravo definira župu kao ‘određenu zajednicu vjernika koju dijecezanski biskup povjerava župniku’“ rekao je mons. Puljić.

Navodeći glavne elemente župe, nadbiskup je rekao da je župa „temeljna katolička zajednica vjere, života i bogoslužja. Za funkcioniranje treba predvodnika, oca i pastira (župnika), teritorij gdje ljudi žive i sakralni prostor u kojem se ljudi sastaju, mole i slave, jer to je njihov dom i svetište. Čovjeku je potrebno mjesto za dušu i tijelo, gdje će uz svoj obiteljski i društveni dom naći i vjernički dom. Župa tako postaje njegovo sklonište, utočište, uporište i izvor zajedništva. Zato je crkvena mudrost ustanovila župu, da bude oruđe njegovog spasa“ poručio je mons. Puljić.

Župnici su bitni u preobrazbi i rastu župske svijesti, istaknuo je nadbiskup. „Kao arhitekti i organizatori, župnici su nezaobilazni faktor župne zajednice. No, bez župljana, suradnika, zajedničkih planova i akcija, skupne zajedničke molitve i liturgije, župska svijest će slabiti, a ideali zajedništva će ostati prazno slovo na papiru. Župska svijest je nježna biljka, osjetljiva na nepovoljnu klimu. Sporo raste i jača, a lako i brzo vene. Zato joj trajnu brigu trebaju posvetiti župnik i župljani“ potaknuo je mons. Puljić.

Preobrazbu župne zajednice moguće je učiniti i očekivati „kad župnik doživi da je veliki dio vjernika odgovoran, suodgovoran, da nastoje pomagati savjetom, djelom, pa i kritikom ako

treba, a uz to imaju zajedničke planove za zajedničko dobro, aktivno zastupaju i brane čast i ugled svoje župe“.

„Preobrazba župe će pomoći da bude što manjih ravnodušnih koji zauzimaju veliki broj naših vjernika, da bude što manje pasivnih pripadnika župne zajednice, s tendencijom pada udaljenih vjernika koji rijetko dolaze u crkvu i nisu uz Crkvu vezani“ rekao je mons. Puljić, istaknuvši da će s rastom i jačanjem župske svijesti biti „više svjesnih, uvjerenih i apostolski raspoloženih župljana“.

Nadbiskup je podsjetio i na etimološko značenje riječi župa koje dolazi iz praslavenskog vokabulara, a znači zemlju okrenutu suncu, blago i pitomo podneblje. Označava i skupinu ljudi povezanih krvlju i blizinom (rod, pleme) kao i upravno područje. Nakon pokrštanja Hrvata, izraz župa ostao je u upotrebi za skupinu vjernika kojima je na čelu župnik kao duhovni otac i pastir župe.

Susret je počeo Molitvom srednjeg časa, pa je nadbiskup istaknuo i vrijednost molitve koja nas „podsjeća na ono što je Crkva stoljećima njegovala, osobito redovničke zajednice“.

Naglasivši potrebu supostojanja molitve i rada, nadbiskup je podsjetio kako je sv. Benedikt propisao svojim redovnicima raspored molitve kroz dan, a na kraju dana da se preispituju kako je dan prošao dan te da mole Boga za blagoslov i oprostjenje, ako je bilo promašaja.

Prvi čas moli se između 6 i 7 sati ujutro, Treći čas oko 9 sati, Šesti čas oko 12 sati, a Deveti čas oko 15 sati. Večernja se moli oko 17 sati, a Povečerje oko 20 sati. Časovi se sastoje od Himna, tri psalma, kratkog čitanja, hvalospjeva Blagoslovljen i Očenaša. „To pokazuje kako je, u duhu svoga Pravila, sv. Benedikt shvatio što znači moliti i raditi. Uzalud je raditi, ako Boga nećemo uvesti u naš dnevni ritam i naš rad. Zato je Benedikt rasporedio da se braća drže toga programa te da znaju da i nakon posla slijedi čas kada će se susresti s Bogom“ rekao je mons. Puljić.

Na kraju Molitve, nadbiskup i svećenici izmolili su posvetnu molitvu sv. Josipu, zaštitniku

Crkve, domovine i obitelji.

Nakon Molitve, u župnoj dvorani ninske župne kuće prof. dr. Nikola Vranješ održao je izlaganje o temi „Pastoralna preobrazba župne zajednice u službi evangelizacijskog poslanja Crkve“.

Svećenici su pohodili i crkvenu riznicu ninske župe sv. Anselma koja svojim relikvijarima i eksponatima potvrđuje bogatu, apostolsku baštinu i crkvenu tradiciju nekadašnje Ninske biskupije, drevne Ninske Crkve iz prvih kršćanskih vremena, gdje su Kristovo evanđelje naviještali apostoli iz Isusovog vremena, a to su sveti Anselmo, prvi ninski biskup, s pratiteljima, đakonom Ambrozom i sv. Marcelom, zaštitnicom Grada Nina.

Na polovici godišnjeg kalendara mjesečnih rekolekcija svećenika koje se održavaju u zadarskom sjemeništu ‘Zmajević’, Svećenički dan u lipnju svake godine okupi u duhovno i rekreativno zajedništvo zadarski kler i nadbiskupa izvan grada Zadra i bude u znaku neke prigodne crkvene i pastoralne teme.

ZADAR: Svetkovina Presvetog Srca Isusova na Voštarnici

Svetkovina Presvetog Srca Isusova svečano se slavi u petak, 11. lipnja u župi Presvetog Srca Isusova na Voštarnici u Zadru s pet misnih slavlja. Svečano prijepodneвно misno slavlje u župnoj crkvi Presvetog Srca Isusova predvodio je fra Ivan Lelas, gvardijan samostana sv. Frane u Zadru.

Fra Ivan je rekao kako se danas može čuti da „srce više nije u modi“. „To je slika našeg vremena koje najbolje pokazuje barometar naših odnosa. S pravom je napisao Romano Guardini: Najveće zlo sadašnjice je u tome da sve više zamire ljubav. Čovjek je sve osamljeniji. Sve je manje ljubavi“ rekao je fra Ivan, podsjetivši na misao pape Ivana Pavla I. koji je u svojim katehezama napisao: „Ljubiti znači srcem krenuti na put“.

„Ako želimo znati gdje je prava ljubav, moramo se obratiti onome koji je izvor svake ljubavi, srcu koje istinski ljubi, srcu našeg Gospodina, Isusa Krista. Bog je sama i najveća ljubav jer on sve što čini, čini iz čiste ljubavi prema svijetu

i ljudima. Bog zaista sa srcem kreće na svaki svoj put“ rekao je fra Ivan, potaknuvši vjernike da iskažu ljubav i poštovanje Božjoj ljubavi koja je zakucala u Isusu.

„Sve što je Isus učinio za nas, djelo je utjelovljenja i spasenja. Djelo je srca koje je krenulo na put k nama ljudima, da nas uvjeri koliko nas ljubi i voli. Kad nas Gospodin poziva na uzvratnu ljubav, nije riječ o nekom sentimentalizmu, nego o ozbiljnoj životnoj orijentaciji“ istaknuo je propovjednik, potaknuvši da u životu damo prednost i uzvratimo ljubav onome koji nas je najviše ljubio.

„Ta ljubav mora biti djelotvorna i životvorna. Kada se Presveto Srce ukazalo sv. Faustini Kowalskoj, to me oduševilo. „Svi vaši grijesi, sve vaše zlo je ništa prema mojoj ljubavi s kojom ja vas ljubim. Vi ne možete pogriješiti, koliko vas ja mogu odriješiti“. To ne znači da je dopušteno grijешiti. Nego, nema toga grijeha koje srce Isusovo ne briše i daje nam ljubav da se vratimo na pravi put“ poručio je propovjednik.

Lelas je rekao je blagdan Srca Isusova poticaj da budemo bolji ljudi, da otvorimo svoje srce za Boga koji je dao svoje srce za nas.

„Isusove riječi ‘Dođite k meni svi umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti’ bude nadu, pozivaju na veću svetost, na veću otvorenost prema Bogu i ljudima. Odmor možemo naći ondje gdje osjećamo mir, sigurnost, gdje nam je srce na mjestu. Nažalost, često taj odmor tražimo na kojekakvim drugim mjestima. Postaje nas strah dublje zaviriti u naše srce, jer znamo što se u njemu krije. Često se toga sramimo i ne želimo da itko za to sazna. Time mićemo pogled s našeg života, jer ne osjećamo se dostojnima. Teško nam se suočiti s istinom koja je u nama, s istinom da smo željni i potrebni ljubavi, da tu ljubav tražimo na krivim mjestima“ upozorio je fra Ivan, rekavši kako je teško biti iskren sa sobom, jer se bojimo tuđih pogleda.

„Bojimo se istine koja je u nama, da smo grešni i potrebni Boga u našem životu. Možda je zato teško prihvatiti činjenicu da je Bog dao svoje srce za nas, jer u našim srcima postoji toliko toga što nosimo, što računamo, što nas optere-

čuje i priječi u komunikaciji s drugim ljudima. Teško je prihvatiti da je netko bio sposoban za nas dati cijelo svoje biće, cijelo svoje srce“ naglasio je fra Ivan, dodavši kako je svaki govor o neizmjerne dubini Isusovog srca tek „djelić naših ljudskih osjećaja i težnji, komadić neizmjerne ljubavi koju Bog za nas ima“.

„Pozvani smo uzvratiti ljubav i otvoriti joj se još više, težiti za višim. Nismo pozvani na proračunatost i vaganje onoga što nam može biti korisnije, nego pozvani smo na svetost, da otvorimo svoje srce našem Spasitelju i pustimo ga unutra. Da naše kameno srce zamijenimo srcem od mesa. Da sve svoje patnje i boli, sve svoje strahove i nesigurnosti uključimo u Presveto Srce Isusovo koje je patilo za nas“ ohrabrio je predvoditelj slavljâ.

Fra Ivan je potaknuo vjernike da predaju svoje grijehe Srcu Isusovom u poniznosti i ispovijedi, „da u njemu nađemo odmor, snagu i ljubav, da s još više žara molimo: Isuse blaga i ponizna srca, učini srce naše po srcu svome“.

„Ja se osjećam bolji fratar otkad sam počeo moliti Kronicu Božanskog milosrđa svaki dan u 15 sati, nakon toga prošetam uz more i izmolim Zlatnu kronicu Srcu Isusovom, nakon toga izmolim kronicu na čast Gospe. Otkad tako molim, osjećam se bolji čovjek. Ja sam žestoki Dinarac, žestok po naravi, a sada je to sve splasnulo. Dakle, što može učiniti Božansko milosrđe“ poručio je fra Ivan, potaknuvši: „Ne bojmo se svjedočiti ljubav Srcu Isusova u našem srcu i životu. Poučeni primjerom Isusa Krista, krenimo i mi na put prema braći ljudima, srcem u Srcu Isusovu. I vidjet ćemo da srce nije izašlo iz mode, nego da i danas svijet živi od velikih ljubavi, od srdaca koje se i danas znaju razdati, darivati, poklanjati i najspremnije služiti jedni drugima“.

Fra Bojan Rizvan, župnik zadarske župe Presvetog Srca Isusova, na kraju mise je rekao: „Bog je u Srcu Isusovom očitovao dubinu svoje ljubavi i ljepotu svoje naklonosti. Bog se neraskidivo vezao s nama upravo po svom probodenom srcu. Zato nema utješnije riječi, nego reći: ‘Naš Bog ima srce’. I to ne bilo kakvo srce, nego srce koje je u potpunosti za nas. Kako je

bolno kad imamo iskustvo susreta s nekim za koga možemo reći: ‘Taj ti nema srca’. Mi znamo da naš Bog ima srce i da nam je objavio tu ljubav kojom otkupljuje svakoga od nas“.

Fra Bojan je podsjetio da je svetkovina Presvetog Srca Isusova ujedno i Dan svećenika. „Jer je sveti župnik Ivan Arški rekao da je svećeništvo dar Kristova srca. Molite za nas svećenike, kako bismo neprestano imali osjećaje, misli i pristup kakvi su bili Kristovog srca. Tako ćemo moći za Isusa Krista osvajati cijeli svijet. To možemo po molitvi. Molite za svećenike i nova duhovna zvanja, da pozove i iz naše župe mladiće i djevojke koji će biti spremni staviti se u službu Presvetog Srca. Budimo novi ljudi i svjedoci Isusove svete ljubavi“ potaknuo je župnik Rizvan.

Fra Bojan je zahvalio dobročiniteljima župe koji se tijekom cijele godine okupljaju u župnoj crkvi Srca Isusova, „privučeni konopcima ljubavi u zajedništvo“ te župe, u podršci franjevaica i sestara milosrdnica, s. Beatrice i s. Celine koje djeluju u toj župi i „cijelim svojim srcem služe Kristovom srcu“.

Dodatnoj radosti župne svetkovine doprinijeli su i školarci iz OŠ Šime Budinića koji su za vrijeme svoga sata školskog vjeronauka pohađali župnu crkvu na Voštarnici i sudjelovali u misi svetkovine Presvetog Srca Isusova. U misi koju je predvodio fra Ivan Lelas sudjelovali su učenici 2. raz. s vjeroučiteljicom Martom Tolić. Tolić je doživjela kao dar tu mogućnost te je zahvalna ravnateljici škole za prijedlog da sat vjeronauka djeca provedu na misi, kao svojevrsnoj ‘terenskoj nastavi’. Poznavanje misnog obrasca djeca su pokazala aktivnom uključenosti u misu i skladnim sudjelovanjem u odgovaranju tijekom bogoslužja, na najljepši način posvjedočivši radost oživotvorenog Isusovog poticaja: ‘Pustite k meni malene’.

ZADAR, SMILJEVAC: Blagdan sv. Ante Padovanskog – Večernje misno slavlje predvodio fra Žarko Relota

Blagdan sv. Ante Padovanskog svečano je proslavljen u nedjelju 13. lipnja u istoimenoj župi na Smiljevcu u Zadru. Svečano večernje misno slavlje na Trgu sv. Ante ispred župne crkve sv.

Ante predvodio je fra Žarko Relota, župnik župe sv. Petra u Zadru.

Istaknuvši da je sv. Ante veliki Božji ugodnik koji je uzor čovjeku i u današnjem vremenu, fra Žarko je na primjerima čudesnog Božjeg očitovanja u životu sv. Ante pokazao koliko je on bio uronjen u Gospodina i s Njime sjedinjen.

Kako se pratnja Božje providnosti očitovala u životu sv. Ante, Relota je pokazao i na primjeru upoznavanja sv. Ante s Franjevačkim redom. Mladi fratri došli su 1212. godine u samostan augustinaca u kojem se odgajao sv. Ante, tada se još zvao Ferdinand. „Franjevci su tada bili siromašni i dolaze u imućni samostanac augustinaca tražiti milostinju. Fratri su sv. Anti rekli da su siromašna braća, da ih je sv. Frane tek oformio te traže nešto da bi mogli preživjeti. Ante ih je pitao zašto su došli baš u taj samostan, mogli su otići bilo gdje drugdje. U tome se vidi Božja nit, kako se Bog služi malim stvarima. Fratri su mu tada rekli da se u Africi dogodio pokolj fratara. Muslimani su ubili pet fratara jer su im došli govoriti o Isusu Kristu. Tamo su bili zavladali Saraceni koji uopće nisu čuli za Krista. Sv. Ante se zapitao, zašto bi netko ubio nekoga tko govori istinu, evanđelje, tko govori o Isusu Kristu. Zašto smeta netko tko govori o Bogu“ rekao je fra Žarko, istaknuvši da je sv. Ante tada pomislio kako bi i on mogao postati fratar.

„Tako ga je Božja milost dovela do Franjevačkog reda. To je prva važna činjenica u životu sv. Ante. Ne zbog toga što je on postao fratar. Nego zato što je to odredilo njegov daljnji život. Kroz prizmu susreta s tim fratriba koji su mu rekli za njihovu ubijenu braću franjevce, Ante je shvatio: Netko se želi žrtvovati za nekoga. Netko želi Bogu uzvratiti za njegovu žrtvu. Ti mladi fratri shvatili su: Bog se za nas žrtvovao, i mi se moramo žrtvovati za Boga. ‘I ja to hoću’, rekao je sv. Ante. Htio je ići svjedočiti za Isusa Krista po cijelom svijetu. Ne treba mu više knjige, poželio je biti među ljudima, osobito među onima koji ne vjeruju u Boga, u Krista. Htio je i on biti žrtva, svjedok Isusa Krista. Tako uz te mlade fratre i sv. Ante odlučuje promijeniti svoj red“ rekao je Relota.

Ante od augustinca postaje franjevac želeći sli-

jediti Isusa kao mučenik. „Pa neka ga razapnu i ubiju kao što su ubili fratre, ali on hoće biti svjedok Isusa Krista. Ne želi više biti u samostanu čitajući i proučavajući knjige, nego hoće javno svjedočiti za Boga koji ga je osvjedočio za sebe. To je jedna od prvih i najvažnijih komponenti življenja sv. Ante“ istaknuo je fra Žarko.

Druga važna činjenica iz života sv. Ante dogodila se 1221. g., kad se 5000 fratara okupilo u Asizu na svom Kapitolu gdje su razmatrali kako bi Crkva trebala izgledati u budućnosti. U 13. st. postojale su hereze pogubne za cijeli svijet, osobito za kršćanstvo. „Albigenzi su bili opasna hereza koja je potpuno htjela iskriviti nauk Evanđelja. Fratri su rekli da ne mogu prekriženih ruku gledati negativnosti u svijetu i što se događa, kako se uništavaju čovjek, vjera, društvo. Željeli su djelovati i nešto poduzeti. Nakon te rasprave na Kapitolu, svaki provincijal odvodi svoga fratra u svoju provinciju i samostan. Ante je tada bio sasvim nepoznat, iako je bio sveučilišni profesor, doktor znanosti. Provincijal ga je odveo u samostan u Emiliu Romagnu. Doveo ga je u mjesto Paoli blizu Bologne i događa se čudo koje je čovjeku nepojmljivo zamisliti“ rekao je Relota, opisavši što se tu dogodilo. „U to doba propovijedalo se vrlo rijetko. Samo su svećenici bili određeni za propovijedanje. Među fratriba rijetki su bili svećenici, većina su bili redovnička braća, nepoučeni ljudi koji nisu studirali teologiju. Nitko se od njih nije odvažio propovijedati. Onda su ponudili Anti da propovijeda i izrekao je zanosnu propovijed. Ljudi su se čudili otkud Anti ta mudrost, dotada nitko za njega nije znao. Bio je skromni, jednostavni redovnik. Tada počinje ljudska slava sv. Ante, koja njemu nije trebala niti je ikada za time patio“ istaknuo je fra Žarko.

U vrijeme sv. Ante bile su velike hereze Albigenza i Katara, koje je „sv. Ante sa svojom dičnom rječitošću, govorništvom, retorikom, pokušavao suzbiti“, rekao je propovjednik. Sv. Ante pokušava doći do ljudi kroz usmenu riječ i govor pojasniti u čemu se sastoji krivovjerje.

Fra Žarko je opisao i situaciju u južnotalijanskom gradu Riminiju u kojem je vladao, danas bi se reklo, socijalistički mentalitet komunista.

Ti ljudi htjeli su sv. Antu ismijati i poniziti, ignorirati njegov govor. „Sv. Ante im je rekao: ‘Ako me vi ne želite čuti, ja ću pozvati ribe iz mora, neka me one slušaju’. I Ante je pozvao ribe iz mora. Sve su isplivale iz mora i slušale su sv. Antu. Nisu ga slušali ljudi, ali jesu ribe. Svi stanovnici toga socijalističkog grada primijetili su da je Ante bio poseban, dotada nikad nisu nešto takvo vidjeli“ istaknuo je Relota.

Jednom su tražili od Ante da dokaže ako je zaista pravi svetac. Odlučili su da jedan tovar tri dana ništa ne jede. „Ljudi su rekli: Da vidimo hoće li se tovar, nakon što tri dana nije ništa jeo, pokloniti slami sjena ili će se pokloniti Presvetom oltarskom sakramentu. Sv. Ante je prihvatio taj izazov, da tovar ništa ne jede tri dana. Kada su pokraj njega stavili sjeno i Presveto, a nakon što tri dana ništa nije jeo, tovar nije uopće gledao u sjeno, nego je gledao Presveti oltarski sakrament i poklonio se pred njim. Ljude je to zadivilo, to nikada nisu doživjeli“ rekao je fra Žarko, istaknuvši: „Zaista je sv. Ante bio poseban čovjek. Moglo bi se nizati čudesa koja je dobri Bog učinio po zagovoru toga velikog sveca. Nikad nije htio da se o njemu priča. Nikad nije htio da netko pomisli da je on velik, slavan, učen, pobožan, ponizan. Uvijek se skrivao od svijeta“.

U 13. st. otvorilo se sveučilište u Bologni. Zvali su sv. Antu kao doktora znanosti da predaje na tom sveučilištu. „Kao pobožan čovjek, sv. Ante rekao je sv. Frani: ‘Ja to ne mogu prihvatiti, ako ti ne odobriš’. Sv. Frane mu je dopustio da predaje, pod uvjetom da se ne uzoholi, razbahati. I dotada je sv. Ante bio ponizan, jednostavan, skroman, učen, ali nikad nije odavao dojam takve veličine. Prihvatio je predavati na tom sveučilištu. No, sv. Frane je na kraju ipak odustao od toga da franjevci budu predavači na sveučilištu. Mislio je: ‘Bojim se da će moji fratri postati bahati, a ja to ne želim. Bojim se da će ih učenost odvesti u krivom smjeru, da će ih to odvesti u neke visine, a ja to ne želim’. Sv. Frane nije htio da fratri postanu više znanstvenici, nego teolozi koji poučavaju o Bogu. Sv. Ante je prihvatio i tu odluku sv. Frane. Sv. Ante pokazuje koliko čovjek u svojoj veličini može biti malen, koliko u svojoj učenosti može

biti ponizan, koliko čovjek u svojoj uznositosti može biti nizak, kao da ne postoji, kao da je u sjeni drugoga“ poručio je fra Žarko.

Prije nego je umro, 1231. g. sv. Ante je nakon korizmenih propovijedi otišao u Campo Sampiero pokraj Padove. „I danas postoji stablo oraha pokraj kojega su fratri vidjeli nešto čudesno – sv. Ante u molitvi drži Isusa u naručju. Tada su životopisci i umjetnici počeli prikazivati sv. Antu s Djetetom Isusom u naručju. Sv. Ante nikad nije promovirao sebe, promovirao je isključivo Isusa Krista. Nikad nije razmišljao o sebi, razmišljao je isključivo o Isusu Kristu. Nikad sebi nije bio važan, nego mu je bio važan samo Isus Krist“ istaknuo je propovjednik.

Relota je potaknuo vjernike da upoznaju sv. Antu, da ga zavolimo i nasljeđujemo. „Tko više upozna i uzljubi sv. Antu, više će upoznati i uzljubiti Isusa Krista. Tko se više zaljubi u sv. Antu, više će se zaljubiti u Isusa Krista. Jer Ante nije svetac koji je na sebe privlačio pozornost, nego je sebe pokazivao kao put prema Isusu Kristu. Neka nam primjer sv. Ante pomogne da i mi živimo na način da nas Bog proslavi i da mi proslavimo Boga. Da Bog u nama učini velika djela, kako bismo i mi, zahvaljujući Bogu, učinili velika djela“ zaključio je fra Žarko Relota.

U misi su suslavili smiljevački župnik don Tomislav Dubinko i don Mladen Kačan, nekadašnji dugogodišnji smiljevački župnik.

Župa sv. Ante jedna je od najvećih župa u Zadru, a u velikom broju nastanili su je Hrvati prognani tijekom rata iz BiH te su i tu nastavili pobožno živjeti vjernost Kristu i Crkvi.

Molitva za Domovinu u Godini sv. Josipa ‘Molitvenog saveza legije Srca Isusova i Marijina’ počela u Obrovcu, završila u Karlovcu

„Molitveni savez legije Srca Isusova i Marijina“ iz Splita organizirao je i ove godine Molitvu za Domovinu u Godini sv. Josipa, prigodni program ostvaren u spomen na dvije velike obljetnice: 1142. obljetnice Branimirove godine, odnosno prvog međunarodnog priznanja Hrvatske i 334. obljetnice proglašenja svetog

Josipa zaštitnikom Hrvatske.

Bio je to petu godinu zaredom skromni doprinos vjernika, laika, štovatelja Božjeg Milosrđa SMN-e, da se ne zaboravi spomen na tu veliku obljetnicu koja je utemeljena na pismima tadašnjeg pape Ivana VIII knezu Branimiru, datiranima na dan 7. lipnja 879. god.

Program je započeo 4. lipnja u Obrovcu, u najstarijoj župi u Hrvatskoj posvećenoj svetom Josipu, s kronicom Božjem Milosrđu i svetom misom koju je u Satu Milosrđa slavio župnik don Krešo Ćirak.

Nakon svete mise, grupa hodočasnika krenula je pješice preko Velebita (Tulove grede) prema Crkvi hrvatskih mučenika u Udbinu. Prvu etapu puta, do crkve Sv. Frane na Tulovim gredama, hodočasnike je pratio don Krešo s nekoliko svojih župljana.

Nakon dolaska u Udbinu, upravitelj svetišta preč. don Josip Šimatović, upriličio je cjelonoćno Euharistijsko klanjanje u kapeli Kraljice mučenika, nakon čega je u jutarnjim satima 7. lipnja slavio svetu misu. Večernju svetu misu s kratkim klanjanjem pred Presvetim slavio je don Jure Vrdoljak, župnik župe Sv. Mateja iz Splita s članovima župne molitvene zajednice Totus Tuus i djecom hrvatskih branitelja.

U okviru navedenog programa, dva člana Straže sv. Josipa iz Splita i jedan hodočasnik iz Šibenika, hodočastili su pješice od Vukovara, iz župe sv. Josipa u Borovu, do nacionalnog svetišta Sv. Josipa u Karlovcu, ukupno 16 dana.

Cilj toga hodočašća bio je prinijeti patnje i stradanja Vukovara – Grada heroja sv. Josipu na proslavi 334. obljetnice proglašenja sv. Josipa zaštitnikom Hrvatske, u spomen na odluku Hrvatskog sabora od 9.-10. lipnja 1687. godine.

Specifičnost ovogodišnjeg programa bila je da se u ovoj Godini sv. Josipa izmoli poseban zagovor sv. Josipa za duhovnu obnovu hrvatskog naroda te da se istakne mjesto i uloga sv. Josipa u povijesti spasenja.

Osobitu snagu i motiv hodočasnici su crpili iz knjige p. Donalda H. Callowaya „Posveta sve-

tom Josipu – Čudesa našega duhovnoga oca“ za koju je predgovor napisao don Krešo Ćirak, a objavljena je upravo u ovoj Godini svetog Josipa. Tiskana je i prigodna knjižica Mala povijest štovanja sv. Josipa u hrvatskom narodu koju je priredio don Krešo Ćirak u sklopu Krunice sa svetim Josipom.

U njoj se navodi i podatak da je odlukom Senata Dubrovačke Republike sveti Josip svetkovan kao zapovjedni blagdan još od 19. ožujka 1521. g., dakle prije 500 godina, što otvara pogled na činjenicu da su Hrvati, osim što su marijanski, još i Josipov narod.

Utemeljiteljica Molitvenog saveza legije Srca Isusova i Marijina je klarisa s. Marija od Presvetog Srca (Anka Petričević).

Molitva za domovinu održala se i u sklopu inicijative „Duhovni spomenik pape Ivana Pavla II.“ čiji su nositelji štovatelji Božjeg milosrđa Splitsko makarske nadbiskupije, s nakanom duhovne obnove hrvatskog naroda.

ZADAR: Susret nadbiskupa Puljića i zadarskih vjeroučenika, sudionika županijske Vjeronaučne olimpijade

Susret zadarskog nadbiskupa Želimira Puljića i pet prvoplasiranih ekipa vjeroučenika na ovogodišnjim županijskim Vjeronaučnim olimpijadama za osmoškolce i srednjoškolce Zadarske nadbiskupije, održan je u utorak 22. lipnja u dvorani Nadbiskupskog sjemeništa 'Zmajević' u Zadru.

Na susretu s nadbiskupom vjeroučenici su bili u pratnji svojih mentora, a sudjelovali su i članovi Županijskog povjerenstva za provedbu natjecanja iz vjeronauka. Stoga je susret predstavljao presjek izvrsnosti rada u školskom vjeronauku sa zadarskim osmoškolcima i srednjoškolcima koji u usvajanju gradiva na Olimpijadi ostvaruju dobre rezultate.

Prigodnu riječ prisutnima uputio je mr. don Gašpar Dodić, predstojnik Katehetskog ureda Zadarske nadbiskupije. U zahvalnosti za upriličeni susret, don Gašpar je rekao da je to znak nadbiskupove pažnje i priznanja za sve što vjeroučitelji čine u polju evangelizacije i odgoja u

vjeri.

„Susret s Vama je vid Vaše nagrade i priznanja svim učenicima i njihovim mentorima, što su unatoč ovoj teškoj i nadasve neobičnoj školskoj godini imali hrabrosti upustiti se u ovakav izazov. To je i priznanje vjeroučiteljima koji su u ovoj izvanrednoj situaciji, čak i virtualno, znali zadržati potrebu toplog i prijateljskog okruženja, potrebu za učenjem i potrage za trajnom pripremom kreativnog, pedagoškog i duhovnog te time pokazali i potvrdili da biti vjeroučitelj – odgojitelj nije puko zanimanje, već poziv duboko duhovnih ljudi, svjedoka vjere“ rekao je don Gašpar u obraćanju nadbiskupu Puljiću, istaknuvši da je u radu u neuobičajenim i izvanrednim prilikama rada „došla još jače do izražaja kvaliteta vjeroučitelja u stvaranju osjetilnih odgovora u svjetlu neizvjesnosti vremena“.

„Vjeroučitelji su pronašli novi oblik evangelizacije, odgoja i obrazovanja, jer su u obrazovni prostor, u svoju kreativnost i sposobnost prilagodbe promjenjivoj stvarnosti, stavili na prvo mjesto dobrobit djece i mladih, komunicirajući

im ne samo znanje, nego i iskustvo vjere. Po njima i s njima, sadašnjost i budućnost današnje škole ima lice učitelja – svjedoka ljubavi prema povjerenim učenicima“ istaknuo je mr. Dodić, zaključivši: „Najljepša nagrada svima nama je što imamo mogućnost otkrivati ljepotu, dubinu i bogatstvo Božje riječi, što prijateljujući s Biblijom razumijemo koliko je i kakvo je to bogatstvo koje iz nje proizlazi, a to je: trajni dijalog Boga sa svojim narodom. U njoj Bog pripovijeda o svom odnosu s nama i govori o nama i našem odnosu s njime“.

U ime vjeroučitelja, nadbiskupu su se obratile Anica Galešić i s. Danijela Kovačević te srednjoškolac Matej Gospić iz Medicinske škole Ante Kuzmanića Zadar.

„Vjeronaučna olimpijada je kviz znanja kojem je cilj produbljivanje znanja i razumijevanje vjeronaučnih sadržaja, a iznad svega poticanje zajedništva kroz koje će upoznati i doživjeti katoličku vjeru. Svi ti mladi ljudi rado su se odazvali na poticaj svojih vjeroučitelja i uz svoje svakodnevne obaveze u školi, u proučavanju Biblije, pisane Božje riječi. Mi vjeroučitelji



ponosni smo na njih kao mentori i od srca im zahvaljujemo na njihovom sudjelovanju u proučavanju Knjige života“ rekla je Anica Galešić.

S. Danijela Kovačević također je izrazila ponos na te vjeroučenike, rekavši da ih nitko nije prisiljavao na to sudjelovanje koje iziskuje dodatni angažman u godini koja je ionako bila zahtjevna. Istaknula je da je sudjelovanje na Olimpijadi bio izbor učenika, među kojima i maturanata, generacije za kojom je osobito teška školska godina održavana u posebnim uvjetima. S. Danijela je rekla da su time pokazali dodatno svjedočanstvo vjere u želji da dublje upoznaju Božju riječ kroz Sveto Pismo, ne samo kao usvajanje znanja, nego i smjernica prema kojima su kao kršćani pozvani oblikovati svoj život te nasljedovati Isusa Krista čija je spasenjska riječ za čovjeka objavljena u Svetom Pismu.

Srednjoškolac Matej Gospić rekao je da od svoga 5. razreda osnovne škole rado sudjeluje na Vjeronaučnoj olimpijadi. U natjecanjima je svake godine osvajao razna mjesta, a ove godine kao maturant svoje vjeronaučno natjecateljsko putovanje zaključio je na najbolji način, osvajanjem prvog mjesta kao dio ekipe Medicinske škole Ante Kuzmanića.

Nadbiskup Puljić zahvalio je vjeroučiteljima i učenicima za dodatni napor kojega su uložili u pripremanje za Vjeronaučnu olimpijadu. Tema ovogodišnjeg natjecanja iz vjeronauka bila je Biblija – Pisana Božja riječ. Stoga je mons. Puljić istaknuo kako je važno družiti se s Božjom riječju, rekavši kako je i jedan ruski književnik svaki dan čitao Sveto Pismo i poželio da stave Bibliju u njegov grob. Potaknuvši učenike da se nadahnjuju Božjom riječju u svakodnevnom životu, nadbiskup je svima čestitao na trudu i želji da pobliže upoznaju Sveto Pismo, ne samo kao natjecatelji na Olimpijadi, nego i kao ljudi koji će primijeniti duh zapisane Božje objave u svom životu.

Vjeroučenici i vjeroučitelji mentori prvih pet ekipa na zadarskim županijskim Vjeronaučnim olimpijadama za osnovne i srednje škole koje je primio nadbiskup Puljić su: mentorica prvoplasirane ekipe OŠ Kistanje je s. Mirjana

Delonga, a vjeroučenici Valerija Karamatić, Bernardica Berišić, Tereza Jozić, Josipa Mazarekić i Josipa Golomejić.

Drugoplasiranu ekipu OŠ Smiljevac – Zadar predvodila je mentorica Anica Galešić, a vjeroučenici su Tina Radin, Sara Valjin, Lana Števanja, Lara Šušić, Lucija Mijić i Karla Knežević. Mentorice Jolida Klarić i Ana Kajić predvodile su trećeplasiranu ekipu OŠ Bartula Kašića – Zadar: Ana Kostović, Krševan Ledenko, Marinko Tomašković, Paula Kalcina, Rahela Skroče i Nikola Nekić. Mentor Tomislav Paleka predvodio je ekipu OŠ Zemunik – Zemunik u sastavu: Antonija Birkić, Đani Menđušić, Petra Marušić i Marko Mitrović. Ruža Knez mentorirala je vjeroučenike OŠ Petra Zoranića – Jasenice u sastavu: Lorena Baričević, Ivana Basa, Manuela Zubak, Marija Jukić i Anica Zubak.

Prvoplasiranu ekipu Medicinske škole Ante Kuzmanića – Zadar u sastavu Josipa Dujić, Matej Gospić, Roko Marčina i Laura Drlja predvodila je mentorica s. Danijela Kovačević. Hrvoje Oštrić je mentor drugoplasirane ekipe Srednje škole Kneza Branimira – Benkovac, u sastavu: Ana Bobanović, Roko Grgas, Lana Čerina, Lucija Perica i Mihaela Filipović. Ružica Anušić mentorica je trećeplasirane ekipe Klasične gimnazije Ivana Pavla II. Zadar u sastavu: Lucija Daniela Birkić, Lucija Škara, Sara Zdrilić, Marija Urem i Lucija Zorica. Ekipu Gimnazije Jurja Barakovića – Zadar u sastavu: Lora Franjkić, Sara Šimunić, Andrea Nekić, Iris Vicić i Ana Smokrović predvodio je mentor Slobodan Šarić. Ekipu Pomorske škole Zadar u sastavu: Luka Copić, Antoni Klanac, Luka Jusup, Marino Kruneš i Tino Pavlović predvodio je mentor Grgo Mišković.

Na susretu su bili i članovi dva Županijska povjerenstva za provedbu natjecanja: Marijana Dellavia, predsjednica iz OŠ Šime Budinića – Zadar, s. Viktorija Gadža, član iz Klasične gimnazije Ivan Pavao II. Zadar, mr. don Gašpar Dodić, član iz Katehetskog ureda Zadarske nadbiskupije te Ljiljana Elek, predsjednica iz OŠ Bartula Kašića – Zadar, s. Ana Lipovac, član iz Klasične gimnazije Ivana Pavla II. – Zadar, s. Rita Maržić, član iz Poljoprivredne, prehrambene i veterinarske škole Stanka Ožanića – Zadar.

Biograd n/m: Blagdan Rođenja sv. Ivana Krstitelja u župi sv. Ivana Krstitelja

U župi Sv. Ivana Krstitelja na Kosi u Biogradu n/m, na uočnicu blagdana Rođenja sv. Ivana Krstitelja u srijedu 23. lipnja, svečano misno slavlje u župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

Na početku mise nadbiskup je blagoslovio novi drveni kip sv. Ivana Krstitelja koji je nabavljen i uz pomoć Grada Biograda, čiji gradonačelnik Ivan Knez rado i angažirano podržava inicijative i ulaganja dviju biogradskih župa, osjećajući i poštujući i vjerničke potrebe biogradskog naroda.

Po uzoru na sv. Ivana Krstitelja, a u kontekstu govora o potrebi prokazivanja zla, zabluda i hrabrog zauzimanja koja se neće dati zavoditi lažnim ponudama koje ugrožavaju čovjeka, u propovijedi je nadbiskup Puljić komentirao 'Matićev prijedlog' o kojemu se ovih dana raspravlja u Europskom parlamentu. Nadbiskup je rekao da 'Matićevo izvješće', nasuprot onome kako ga autor predstavlja, „zapravo krši temeljna ljudska prava, poput priziva savjesti“.

„Ne treba se zanositi mišlju kako će izjave Tajništva COMECE-a (Biskupske konferencije Eu-

ropske Unije) koje se osvrnulo na izvješće hrvatskog europarlamentarca Matića u kojem se „negira temeljno pravo priziva savjesti, Vijeća HBK za život i obitelj i Komisije HBK 'Iustitia et pax' omesti „prodavače magle i ideoloških pamfleta“ da uvjere članove EU Parlamenta o 'opravdanosti pobačaja' pod firmom 'ženskih prava' te da upozore na 'opasnost priziva savjesti' kao ugrožavanja ljudskih prava. Iako je mehanizam priziva savjesti uvršten u Povelju Europske unije o temeljnim ljudskim pravima“ (čl. 10.1), isto tako, mi smo svjesni kako je uvijek bilo onih koji su nasjedali zavodljivim udicama, kako zbog obećanja privilegija, tako i zbog straha. Ali, Bogu hvala, uvijek je bilo i onih koji su ostali uzgor, poput Ivana Krstitelja i nisu se bojali straha ni zavodljivosti. Ostali su vjerni, nepokolebljivi i neustrašivi kad se radilo o vjernosti kršćanskim načelima i zdravim ljudskim stavovima i idealima. Zahvaljujući upravo takvima, vjera i danas živi. Gdje bismo mi bili da nije bilo takvih hrabrih i svjesnih ljudi u našoj prošlosti, koji su se stoljećima hvalili za život i opstanak s moćnicima ovoga svijeta, od rimskih cezara do boljševičkih komesara“ poručio je mons. Puljić.

Nadbiskup je rekao da je sv. Ivan Krstitelj Božji heroj na kojega trebamo biti ponosni i kojemu



se trebamo utjecati da nam pomogne biti poput njega u napastima i kušnjama. „Sv. Ivan nije bio trstika koju vjetar okreće kako hoće. Naprotiv, bio je i ostao hrast kojemu ni najjača oluja nije mogla nauditi. Ostao je vjeran Božjim načelima do kraja. Nije popustio ni pred Herodom ni pred njegovom priležnicom Herodijadom. Bio je karakter. Zato je Isusu bio drag, pa ga je obasuo osobitim pohvalama: ‘Ovakav se od žene rodio nije’“ istaknuo je mons. Puljić.

Naglasio je da je sv. Ivan stoljećima blizak i drag hrvatskom vjerniku zbog njegove načelnosti i hrabrosti. „Koliki su „naši Ivani“ stradali samo zato jer nisu htjeli pogaziti svoju vjeru, zaniijekati svoje korijene i odreći se kršćanskih načela!? Ivan im je u tome bio nadahnuće i zaštitnik. Znamo kako u našem podneblju nije bilo lako othrvati se svim silnim zavodjenjima i zastrašivanjima, od tuđinskih vladara i turskih sultana, preko francuskih i talijanskih osvajača do ‘prodavača magle i ljudskih prava’ iz ovih naših dana“ upozorio je mons. Puljić, upitavši i „koliko je, poput bl. Alojzija Stepinca, bilo naših majki, očeva, svjedoka vjere koji su svojom patnjom ispunili život za Crkvu!“.

Nadbiskup je podsjetio kako je „bilo lijepo slušati sv. Ivana Pavla II.“ kad je 5. listopada 1998. g. u Solinu govorio o „našem heroju Stepincu, kojega je dan prije proglasio blaženim u Mariji Bistrici“. Sv. Ivan Pavao II. tada je rekao: „Blaženi Alojzije Stepinac je službu naviještanja Evanđelja ispunio svojom patnjom za Crkvu, a poruku vjere zapečatio svojom smrću. Draža mu je bila tamnica nego sloboda, i to samo zato kako bi obranio slobodu Crkve i njezino jedinstvo. Nije se strašio okova, kako ne bi bile okovane riječi Evanđelja“.

„Hvala ti, Ivane Pavle II., za te divne riječi, gdje si i teološki i svjedočki i pjesnički prikazao našeg heroja Stepinca, u toj antitezi: ‘Nije se plašio okova, samo kako ne bi bile okovane riječi Evanđelja’. Kakva divna pohvala na račun Božjega viteza Stepinca koji je sigurno i u sv. Ivanu Krstitelju imao uzor u kojega se ugledao. Ta Papina pohvala Stepinca slična je pohvali koju je Isus uputio za Ivana: „Što ste izašli gledati? Trstiku koju vjetar ljujla? Ili proroka? Da, i više nego proroka. Zaista kažem vam, između ro-

đenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja.“ (Mt 11, 7-11)” rekao je mons. Puljić.

Sv. Ivan „ni pred kim nije imao straha. Koljena mu nisu klecala, niti mu je glas podrhtavao. Tako je uvjerljivo propovijedao da ga je i Herod koji će ga smaknuti, volio slušati, cijenio ga je“ rekao je nadbiskup.

U tom kontekstu, podsjetio je i na „vremena kad su hrvatski biskupi, poput šibenskog biskupa Ćirila Banića kojeg su zvali „dalmatinskim lavom“, mostarskog biskupa Petra Čule koji je optužen na 11 godina zatvora i zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca te stotine svećenika, koji su bili po zatvorima, suđeni i mučeni s tisućama vjernika laika koji su smetali režimu i onima koji su htjeli nametnuti svoju ideologiju. Oni su ležali po zatvorima, platili svojim zdravljem i svojom žrtvom, jer nisu se htjeli odreći vjere, službe, istine i svoga naroda“ poručio je mons. Puljić.

Stoga je sv. Ivan poticaj da „ispovijedamo da nam je zakon Evanđelja prava i cjelovita mudrost života. To je vjera koju su prakticirali naši očevi kroz stoljeća i bili sigurni kako su sveci Božji miljenici, trajni moćni zagovornici i dragi zaštitnici“.

Opisujući veličinu sv. Ivana, nadbiskup je rekao da je, uz Blaženu Djevicu Mariju, Ivan Krstitelj jedini od svetaca kojega Crkva godišnje dva puta slavi, njegov dan rođenja i smrti, kada je mučenički posvjedočio vjernost Kristu.

„Obično se u liturgiji ne slave rođendani svetača. Crkva slavi dan sveca kad osoba završi ovozemaljski život, dan smrti, jer to je bilo njegovo rođenje za nebo. Ivan Krstitelj ima privilegij dva puta imati liturgijski spomendan. To znači da se radi o velikom svecu, velikom proroku“ naglasio je mons. Puljić.

Sv. Ivana nekad prikazuju kako upire prstom i pokazuje na Jaganjca Božjeg koji oduzima grijehe svijeta. I biogradski kip pokazuje kako sv. Ivan drži Janje i prstom pokazuje na njega.

„Kao Božji čovjek, Ivan je pomagao ljudima u njihovim pitanjima i problemima te upućivao na Isusa koji se, kad je počeo propovijedati,

predstavio kao Put, Istina i Život. No, uz to, evanđelisti bilježe da je Ivan bio navjestitelj Božje srdžbe i njegove pravde te je svoje riječi upućivao svim staležima, kad je počeo pripremu za Isusov dolazak“ rekao je nadbiskup.

Podsjetio je da je Herod dao uhititi Ivana kad mu je Ivan rekao da ne „smije imati ženu brata svoga“ te ga je Herodijada htjela ubiti. „To, međutim nije mogla učiniti jer se Herod bojao naroda, znajući da Ivan ima veliki ugled, da je pravedan i svet, pa ga je štitio. I rado ga je slušao, kaže Marko (Mk 6, 17 – 20). Kad ga je Duh Božji potaknuo da ide ‘pripraviti put Gospodinu’, počeo je propovijedati i pozivati na obraćenje, ne samo farizeje, saduceje, pismoznance nego i sve ljude koji su dolazili slušati ga, oštrim ukorima i prijekorima. Govorio je: „Leglo gujinje. Tko vas je upozorio da bježite od skore srdžbe?! Već je sjekira položena na korijen stablima. Svako stablo koje ne donosi dobrog roda siječe se i u oganj baca“ (Mt 3, 7-10). Carinici- ma je dovikivao „neka ne utjeruju od poreza više nego je određeno“. Kad je prekorio Heroda zbog njegove prilježnice Herodijade, hrabrost ga je koštala slobode i odvela u zatvor“ rekao je mons. Puljić, istaknuvši da je sv. Ivan Božji junak dosljednog života, stroge pokore, živo je propovijedao.

Iako je Isus pohvalio i neke druge, Natanaela zbog iskrenosti, grešnicu koja se skrušeno pokajala zbog iskazane pažnje, Kananku i stotnika zbog njihove ustrajne molitve jer dosađivali su Isusu, vapeći ‘Pomozi’, Petra je pohvalio zbog ispovijedi vjere, Isus je Ivana pohvalio kao nikoga drugoga, rekavši da se „ovakav od žene rodio nije“.

„Pred zavodljivim i krivim ideologijama koje se i danas nude ljudima, često pod firmom „ljudskih prava“, usrdno s vjerom molimo: ‘Udostoj se, Gospodine, svoju Crkvu ravnati pod zaštitom svetoga Ivana Krstitelja“ potaknuo je mons. Puljić, zaključivši propovijed stihovima p. Petra Perice, domoljuba i mučenika kojeg su partizani sa šestoricom svećenika i pedesetak dubrovačkih intelektualca strijeljali na otočiću Daksi, 24. listopada 1944. g. „Slava Ti kralju, slava Ti Bože, pred tobom sve je pepeo, prah. Dokle smo tvoji, tko nam što može, jer ti si

nam snaga, ljubav i strah. Srce božansko, Isusa moga, daj da sve više ljubim te ja“.

Nadbiskup Puljić pohvalio je župljane na Kosi koji su lijepo uredili okoliš svoje župne crkve, perivoj kao park maslina, lavande i travnjaka. Najnovije, uz pomoć Grada Biograda, podignut je i veliki kameni zid kojim je okruženo veliko dvorište crkve u čiji dječji park rado dolaze i najmlađi Biograđani. Nadbiskup ih je potaknuo da se i dalje utječu zagovoru sv. Ivama, u čiju su čast, kao izraz svoje ljubavi i poštovanja, nabavili i novi kip sv. Ivana.

Uz suslavitelja don Nikolu Tokića, župnika na Kosi, u asistenciji je bio akolit Mario Mršić, rodom iz te župe sv. Ivana Krstitelja. Nadbiskup je potaknuo puk na molitvu za dar toga zvanja, da Mršić ustraje na putu svećeničke formacije i da se vesele slavljju mlade mise u svojoj župi.

ZADAR: Nadbiskup Puljić o zaslužnim hrvatskim biskupima na simpoziju ‘Preko i njegovo područje’

„Preko i njegovo područje“ naziv je dvodnevnog znanstvenog skupa u organizaciji Sveučilišta u Zadru i Općine Preko koji je počeo u petak 25. lipnja u Svečanoj dvorani Sveučilišta u Zadru.

Na otvaranju simpozija, prigodni govor sudionicima uputio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić. Izrazio je zadovoljstvo što će se na skupu govoriti i o dvojici zaslužnih i na domovinskom planu poznatih Prečana, Josipu Marčeliću (Preko, 1847. – Dubrovnik, 1928.) koji je bio dugogodišnji dubrovački biskup (1894.-1928.) te rodoljuba i mučeniku Ivi Mašini (Preko, 1927. – Kaznionica Stara Gradiška, 1961.) koji je bio vrsni, perspektivni hrvatski intelektualac, proglašen najboljim studentom povijesti na zagrebačkom sveučilištu u svoje vrijeme, a po njemu je ime dobila i zadarska katolička osnovna škola Ivo Mašina.

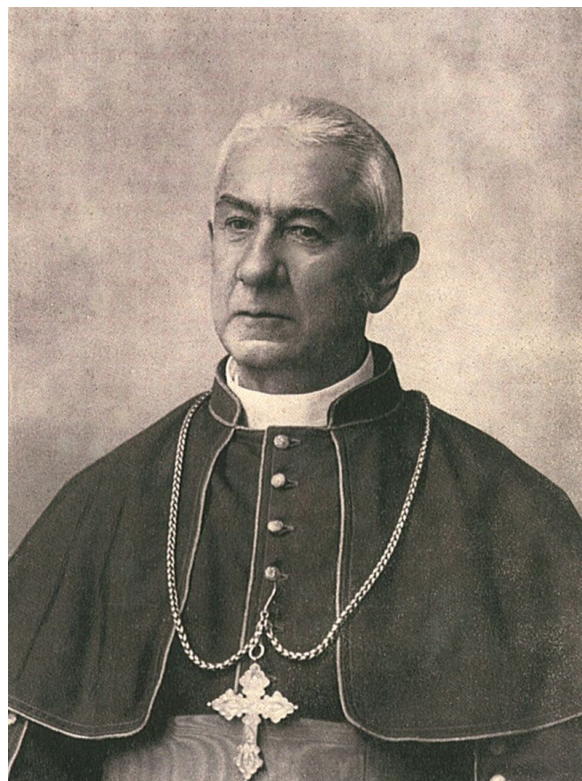
„Drago mi je istaknuti kako sam prije četiri godine kod utemeljenja prve katoličke osnovne škole u Zadarskoj nadbiskupiji, odlučio dati joj ime zaslužnog rodoljuba, Prečanina Ive Mašine, koji se nalazi na popisu naših mogućih budućih blaženika i mučenika. U suradnji s Gra-

dom Zadrom ostvaren je projekt nove škole na Bokanjcu koja će nositi njegovo časno ime. Ivo je volio svoje mjesto, ovaj kraj i Nadbiskupiju, hrvatski jezik, domovinu i Katoličku Crkvu. Stoga je postao uzor vjernika i rodoljuba koji izaziva respekt, čast i poštovanje“ istaknuo je nadbiskup Puljić.

U kontekstu biskupa Marčelića, rodnom Prečanina, mons. Puljić istaknuo je zasluge hrvatskih biskupa u zahtjevnom vremenu na prijelazu stoljeća.

„Crkva u Hrvata krajem 19. i početkom 20. st. imala je nekoliko velikih biskupa: đakovačkog Josipa Jurja Strossmayera (1815.-1905.) koji je bio teolog, ali i političar, utemeljitelj brojnih znanstvenih i kulturnih institucija, pisac i mecena; sarajevskog Josipa Stadlera (1843.-1918.), pisca prvih filozofijskih priručnika na hrvatskom i utemeljitelj Družbe Služavki Maloga Isusa; krčkog Antuna Mahnića (1850.-1920.), pokretača hrvatskog laikata, zaštitnika glagoljice te dubrovačkog biskupa Josipa Grgura Marčelića koji je nakon profesorske i rektorske službe u Zadru upravljao Dubrovačkom biskupijom 34 godine. Osobito se isticao u borbi za glagoljicu, 1900. g. održao je Sinodu, a 1901. g. pokrenuo je mjesečnik List Dubrovačke biskupije te je bio suutemeljitelj družbe Kćeri Milosrđa“ rekao je mons. Puljić, istaknuvši kako „nije na odmet spomenuti“ da od te četvorice biskupa, trojica nose Josipovo ime, a nalazimo se u Godini sv. Josipa. „Dvojica su se osobito borila za glagoljicu u liturgiji (Mahnić i Marčelić), a dvojica su usko vezani uz utemeljenje dviju autohtonih hrvatskih ženskih redovničkih zajednica: nadbiskup Josip Stadler sa Služavkama Maloga Isusa i biskup Marčelić s Družbom Kćeri Milosrđa“ rekao je mons. Puljić.

Biskup Marčelić je kroz 34 godine svoje biskupske službe u Dubrovniku učinio puno dobrih stvari, rekao je nadbiskup Puljić. „Na humanitarnom planu, bio je svjestan da se bratskim služenjem (diakonijom) ostvaruje Isusov plan i program: „Bijah gladan i dadoste mi jesti, žedan i napojiste me, putnik bijah i primiste me“ (Mt 25, 35-36). U tom vidu utemeljio je nekoliko humanitarnih institucija: Dječje zaklonište,



Pučku kuhinju, Stanak Sv. Vlaha, Sirotinjsko vijeće, Javnu dobrotvornost i Zaklonište sirota. S Marijom Petković utemeljio je 4. listopada 1920. g. žensku redovničku zajednicu Kćeri milosrđa koja će brinuti za siromahe. Mariju Petković je sv. Ivan Pavao II. proglasio blaženom u Dubrovniku, 6. lipnja 2003. g.“ rekao je nadbiskup Puljić.

Josip Marčelić

U području odgoja i prosvjete, „biskup Marčelić bio je svjestan da u društvu ima previše ‘svađe i nezdravog rivalstva’. Stoga je smatrao važnim da svećenici i vjernici imaju obvezu i dužnost živjeti ‘utopiju bratstva i mira, slobode, ljubavi i poštovanja’. Stoga je osnivao prikladne institucije: Biskupsko sjemenište pokraj katedrale i ‘Svećeničku književnu družbu za izobrazbu klera’ (1904.). Uz druge vidove pastoralnog rada osnivao je ili obnavljao postojeće bratovštine. Preko njih želio je da se vjernici udružuju i aktivno uključuju pa pridonose vjerskom, kulturnom, gospodarskom i društvenom životu zajednice. Tako se lakše prevladavaju nepotrebne sklonosti ‘svađama i rivalstvu“ rekao je mons. Puljić.

Glede zauzimanja za hrvatsko rodoljublje,

nadbiskup je opisao događanja glede „Sveto-jeronimske afere” koja je trajala skoro jedno stoljeće, od 1889. do 1971. g., a sastojala se u sljedećem.

„Sveta Stolica s hrvatskim biskupima nastojala je Gostinjac sv. Jeronima, utemeljen 1453. g., prilagoditi novim potrebama. Bitnu ulogu u tom procesu vodili su Stadler i Strossmayer, a pomagao im je i Marčelić. Boraveći na odmoru u Dubrovniku, Stadler je 21. ožujka 1897. g., nakon savjetovanja s biskupom Marčelićem, sastavio prijedlog od sedam točaka i poslao ga biskupima, a onda u Vatikan. Čekalo se tri godine da kardinal Vannutelli, 19. ožujka 1900. g., pozove hrvatske biskupe da pošalju svećenika koji će pripremiti statut za novi Zavod. Poslan je profesor prava i morala dr. Josip Pazman iz Zagreba koji je pripremio dokument (breve) o Zavodu za odgoj klera, a hrvatsko ime spominje se sedam puta.

Dok je ‘breve’ bio još u tiskari, žestoko je napadnut u talijanskom tisku. Slijedilo je i fizičko nasilje: četvorica talijanaša provalili su i zauzeli Zavod, 29. kolovoza 1900. g. Stvar je dignuta na diplomatsku razinu između Italije, Austro-Ugarske i Svete Stolice. Uplela se i kneževina Crna Gora koja je pod pritiskom Srbije predlagala neka se Zavod prozove srpsko-hrvatskim imenom. Italija je prognala rektora Pazmana. Nakon diplomatskog natezanja, Sveta Stolica ocijenila je kako je najbolje vratiti Zavodu staro ‘ilirsko ime’, da bi se spasila imovina. To je i učinila 7. ožujka 1902. i upisala ga kao Ilirski Zavod. Tako će ostati sedamdeset godina, do Hrvatskog proljeća 1971. g., kad mu je papa Pavao VI. promijenio naslov u Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima. Za to su zaslužni Stadler, Strossmayer i Marčelić te drugi hrvatski biskupi iz toga vremena, početkom 20. stoljeća“ rekao je nadbiskup Puljić, u poštovanju za odvažnu angažiranost hrvatskih biskupa u zahtjevnim vremenima.

Ivo Mašina

U svom pozdravnom govoru, prof. dr. Robert Bacalja, predsjednik Organizacijskog odbora simpozija, rekao je da će znanstveni radovi predavača, koji će biti tiskani u monografiji, dati nova tumačenja što je Preko iznjedrilo u

svom povijesnom hodu, izgrađujući specifičnosti u kulturi, prosvjeti i gospodarstvu.

Jure Brižić, načelnik Općine Preko, istaknuo je da će buduća monografija doprinijeti očuvanju povijesti, tradicije i identiteta otoka te očuvanja otočnog života kao nacionalnog blaga Hrvatske. Prof. dr. Josip Faričić, prorektor zadarskog Sveučilišta, rekao je da je akademska zajednica dužna i na tako znanstveni način doprinostiti domovini i zajednici, proučavanjem stvarnog prostora i njegovog imaginarija. Zadarsko sveučilište i Općina Preko potpisali su sporazum o suradnji, što je primjer suradnje sveučilišne i lokalne zajednice, a uključuje i konkretnu obnovu stare školske zgrade na Ošljaku, koji bi trebao postati jedan od sveučilišnih centara koji će se baviti otočnim stanovništvom.

Predavači prvog dana u sekciji A su: Smiljan Gluščević, Ante Uglešić, Martina Dubolnić Glavan, Mato Ilkić i Jakov Vučić, Mario Soljačić, Robert Bacalja i Elvis Ražov, Živko Nižić, Katarina Ivon i Jelena Alfirević, Grozdana Franov – Živković i Danijela Deković, Vera Graovac Mattassi, Sven Marcelić, Josip Faričić, Ante Šiljeg, Tome Marelić i Ivan Marić, Tihomil Maštrović, Teodora Vigato, Mikica Maštrović, Sanja Vulić i Ante Toni Valčić, Sanda Uglešić, Igor Radeka i Ivo Nižić.

Predavači u sekciji B su: Marko Brkljačić, Lucija Konfic, Ane Gverić, Ante Orlović i Nevena Štokić, Nikola Markulin, Zdenko Dundović, Ante Delić, Zlatko Begonja, Ivica Vigato, Diana Sorić i Teuta Serreqi Jurić, Milenko Lončar i Emil Hilje, Mirko Đinđić, Šime Mihatov, Maja Runje, Jakša Raguž, Jadran Kale, Jasenka Lulić Štorić, Manuela Vladić Maštruko, Đani Bunja.

U osvrtu na Preko iz raznih gledišta: povijesnog, zemljopisnog, znanstvenog, kulturnog, gospodarskog, demografskog, etnografskog, teme nekih predavanja su bogata crkvena povijest i glagoljaška tradicija preškog kraja koja je obogatila život Zadarske nadbiskupije i cijele Crkve.

U subotu, 26. lipnja, skup će se održati u prostorima Osnovne škole ‘Valentin Klarin’ u Preku. Završnog dana skupa stručna izlaganja

će održati: Robert Bacalja, Šime Marcelić, Milenka Bukvić, Lucija Jozić, Anamarija Frankić, Melita Mokos, Ivan Tot, Milenko Milović i Marija Pandža, Sofija Sorić, fra Božo Sučić, Kristina Juran, Davor Štrmelj, Vladimir Alavanja, Irena Marković i Marijana Čiklić, Lina Pliško i Marijana Fabijanić, Mislav Benić, Nikola Vuletić i Hrvoje Bazina, Mirisa Katić, Jasna Marcelić i Ivica Vučak.

Nadbiskup Puljić čestitao je Sveučilištu u Zadru i Općini Preko na organizaciji simpozija te je sudionicima poželio uspješno zborovanje.

Koliko su vjernici htjeli tu crkvu u zaleđu Biograda, iznad Jadranske magistrale, pokazuje i da je crkva Rođenja sv. Ivana Krstitelja, uz pomoć dobročinitelja, bila izgrađena u godinu dana. Gradnja je bila započela 1. lipnja 1987. g., temeljni kamen položen je 12. srpnja, a za vrijeme župnika Tomislava Bondulića, tu je crkvu 5. lipnja 1988. g. blagoslovio zadarski nadbiskup Marijan Oblak.

ZADAR: Misa zahvalnica za kraj akademske godine Sveučilišta u Zadru

Misu zahvalnicu sa svečanim Tebe Bga hvalimo za završetak akademske godine na Sveučilištu u Zadru u nedjelju 27. lipnja u katedrali sv. Stošije u Zadru predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić. Propovijedao je dr. don Damir Šehić, profesor Moralne teologije i bioetike s Teološko – katehetskog odjela Sveučilišta u Zadru.

U misi su sudjelovali dr. Dijana Vican, rektoriца Sveučilišta u Zadru te prorektori: prof. dr. Nedjeljka Balić Nižić, prof. dr. Josip Faričić i prof. dr. Zvezdan Penezić, profesori sa Sveučilišta i studenti. Nadbiskup je potaknuo sve na zahvalnost Bogu za primljene milosti tijekom protekle akademske godine.

„Izričemo Bogu zahvalu za vrijeme koje smo proživjeli i imali priliku ostaviti svoj trag u njemu. Prigoda na kraju akademske godine izreći hvalu Bogu na svečanoj liturgiji, ne izuzima nas od dužnosti zahvaliti i jedni drugima“ rekao je dr. Šehić, istaknuvši da je sveučilišna



zajednica „dio posebne zadaće koju Providnost i društvo stavlja pred nas, osobito pred najodgovornije kojima treba zahvaliti na daru životnog poslanja i želji da čine bolje i humanije društvo“.

„Današnje društvo susreće se sa stanjem kojeg se može opisati kao svojevrsnu ‘krizu smisla’. Razni pogledi na svijet, njegovu organizaciju, etiku i moral, ostavljaju dojam vlastite autonomije. Suprotnih su nazora i stajališta, svaki unutar sebe imaju vlastitu argumentaciju i smisleni okvir, a ipak naizvan izgledaju razmrvljeni i nekonzistentni. To dovodi do toga da se teško, a nekad i uzalud traži smisao i značenje stvari“ upozorio je propovjednik, istaknuvši da „ljudski duh još više zbunjuje pitanje: Je li uopće smisleno pitati o samom smislu stvarnosti?“.

„Mnoštvo mišljenja o kojima se raspravlja, antropoloških koncepata, etičkih i moralnih okvira, različitih tumačenja čovjeka i društva, još više zaoštavaju sumnju koja lako prelazi u skepticizam i različite oblike nihilizma. Ljudski duh se nalazi pred opasnošću da se isključivo bavi vrstom neodređenog mišljenja koje bi ga zadržalo bez ikakvog odnosa s transcendentnim“ poručio je dr. Šehić, istaknuvši da je Universitas studiorum kao mjesto susreta „trajna prilika za otkrivanjem istinske mudrosne širine u traženju sveobuhvatnog smisla života. Mudrosna širina postaje imperativ sadašnjeg trenutka, tim više jer se društvo pred izazovima tehnološkog napretka i transhumanističkog pokreta nalazi pred preoblikovanim pitanjima koja ga prate od početka. Pitanja smisla i poslanja, života i smrti, produžetka života i besmrtnosti, traže odgovore bez odgode. Kori-

snost koja se promovira kao maksima nipošto ne smije zamijeniti cjelovitu istinu o čovjeku koji je puno više od resursa i objekta – on je uvijek istinska i prava Slika Božja, Homo imago Dei“ istaknuo je dr. Šehić.

U tom kontekstu, propovjednik je protumačio i navješteno evanđelje u kojem Isus poziva: ‘Ne boj se! Samo vjeruj!’. Poželjevši da nam te riječi odzvanjaju u srcima kao znak poziva i utjehe, don Damir je potaknuo da u susretu s poteškoćama i hendikepima uvijek imamo pred očima „Kristov lik koji prolazeći ozdravlja i donosi novost života pojedincu i zajednici, otvarajući prostor dijaloga i susreta“.

Evandelist Marko govori o dva ozdravljenja: nad ženom koja je dvanaest godina bolovala od krvarenja i nad Jairovom kćeri koju je Isus oživio u njenoj kući u nazočnosti roditelja i trojice učenika, Petra te braće Jakova i Ivana.

Don Damir je opisao situacijski kontekst koji je prethodio Isusovom ozdravljanju: „prelazak lađe preko mora, silan svijet očekuje Isusa, po iskrcaju iz lađe svi trče prema njemu i pritješniju se oko njega, dok on stoji tik uz more. Zamislimo samo koliko je potreba, pitanja i konkretnih materijalnih zahtjeva bilo na srcu i usnama pojedinaca kojima ni sunce ni ljetna žega, nepovoljan teren ni udaljenost od njihovog doma, kao ni rizik da ih Isus iz Nazareta možda neće ni primijetiti, nisu predstavljale prepreku u odlasku na to mjesto susreta. Bojali su se da to mjesto susreta, na koje su se toga dana ili možda već dan ranije uputili, možda ne postane mjesto neprimjerenosti s Isusove strane ili mjesto otuđenosti od pogleda onoga koji ima moć riješiti njihove probleme“ rekao je don Damir, dodavši da su u ljudima bili osjećaji „čežnje i straha, nestrpljivosti i nedostatak smisla, ponovno traženje i čekanje na odgovor koji možda toga dana i neće doći“.

„U tom mnoštvu bilo je bogatih i siromašnih, udovica, rastavljenih, radosnih i tužnih, onih koji vjeruju i pouzdaju se u Spasitelja, onih koje je natjerala nevolja i bolest i onih koji su se divili Isusu ili su pak bili dio elite koja je htjela biti viđena u tolikoj masi. Od silnog mnoštva,

evanđelist Marko donosi nam svega nekoliko imena“ pojasnio je propovjednik. Prvi se spominje Jair, nadstojnik sinagoge i protagonist početka dijaloga s Isusom.

Jairove riječi Isusu: ‘Kćerkica mi je na umoru! Dođi, stavi ruke na nju da ozdravi i ostane u životu!’, nisu dobile nikakav odgovor. „Šutnja s Isusove strane nije obeshrabrila oca čije dijete umire. Otac ne prosvjeduje, ne obrušava se na Isusa, ne proziva njega i njegovu družinu. Shvaća da jedino krenuti za njim, putem kamo Isus ide, može donijeti novu priliku“ rekao je don Damir, istaknuvši da najkraća rečenica tog odlomka „I pođe s njima“ govori o „promjeni događaja, o trenutku u kojem se smrti piše poraz“.

Evandelje opisuje i izmučenu ženu koja 12 godina boluje od krvarenja koje prestaje dodiranjem Isusovih haljina. „Ozdravljenje je žena osjetila u svom tijelu. Kratak dijalog između ozdravljene i Isusa završava riječima koje su ujedno prvi Isusov javni odgovor toga odlomka: ‘Kćeri, vjera te tvoja spasila! Pođi u miru i budi zdrava od svoga zla!’. Vjera proglašena kao imperativ iz usta onoga koji je učinio čudo, onoga koji je Gospodin i Životvorac, preplavljuje uši i srca okupljene mase. Taj trenutak, kao i svaki u kojem susrećemo Boga, mijenja unutarnje iskustvo vjere i odnosa prema Božanskom“ istaknuo je don Damir.

Propovjednik je naglasio i kontrast između smrti, jauka i naricanja s jedne strane, a s druge, Isus obećava život po vjeri. Isus opominje ukućane riječima: ‘Što bučite i plačete? Dijete nije umrlo, nego spava’, a njihova reakcija je podsmijeh na te Isusove riječi: ‘A oni mu se podsmjehivahu’.

„Božja manifestacija i šutnja kao i traženje vjere uvijek ostavlja prostor za slobodu i vlastitu interpretaciju. Podsmijesi koji su se skrivali iza suznih lica odisali su hladnoćom smrtnoga mjesta. Jedini kojem je stalo do Isusova govora bio je Jair, njegova žena i tri Isusova učenika. Njihov zajednički ulazak i izbacivanje svih koji su se podsmjehivali Isusovim riječima kao da nam govori kako dionik Božjeg čuda može biti onaj koji ima otvoreno srce i vjeru koja u njemu

prebiva“ rekao je don Damir, naglasivši kako je soba kćeri do Isusovog dolaska bila mjesto za ispraćaj pokojnika gdje su bili ugašeni planovi o životu, gdje su majka i rodbina plakali i naričali, a onda postaje mjesto susreta, kao na početku Isusovog hoda od obale mora gdje je ozdravio ženu koja je krvarila.

„Mjesto susreta je On – Isus Krist. Njegova prisutnost i dar života u kojeg je pozvao djevojku“ poručio je don Damir, rekavši da to Evanđelje pokazuje optiku koja nije opterećena bukom, mnoštvom i očekivanjima.

„Nadstojnik sinagoge Jair po funkciji je bio dio religijskog kulta koji se odvijao u sinagogi. Patnja i bol, strah od gubitka, potjerala ga je pred Isusa. Žena koja je krvarila odustala je od traganja za lijekom izvana. Mnogi koji Isusa susreću, opisani u drugim odlomcima Svetog Pisma, ostavljaju svoje metode i pristupe, svoje koncepte i u dodiru s Bogom traže mjesto susreta i dodir spasenja. Tom dodiru uvijek prethodi Isusov poziv upućen Jairu, službeniku sinagoge koji je znao da prazna religioznost nema smisao“ upozorio je dr. don Damir Šehić, poželjevši da svi iskuse Jairovu spoznaju – postoji Isus Krist, kairos i Životvorac koji čovjeka ozdravlja Spasiteljskom snagom i ohrabruje riječima: ‘Ne boj se! Samo vjeruj!’.

ZADAR: Svetkovina sv. Petra i Pavla u crkvi sv. Pavla na Bokanjcu

Svetkovina sv. Petra i Pavla svečano je proslavljena u utorak 29. lipnja u crkvi sv. Pavla u predjelu Novo naselje u župi sv. Šimuna i Jude Tadeja na Bokanjcu u Zadru. Večernje misno slavlje u novoj crkvi sv. Pavla predvodio je don Dario Tičić, župnik zadarske župe Uznesenja BDM. Suslavili su don Srećko Petrov, bokanjački župnik koji je ujedno ekonom Zadarske nadbiskupije i don Igor Ikić, župnik zadarske župe Bezgrešnog začeca BDM.

„Dvojica apostolskih prvaka, Petar i Pavao, svaki na svoj način ostvarili su Božji naum i vjernost Kristu zapečatili su svojom krvlju za Kraljevstvo Božje. Bit apostolske službe je vjernost. Ostvarili su Božji naum, a to je navješćiva-

vati živoga Krista. Bili su izabrano oruđe, od Boga predodređeni dati svoj obol na putu svoga života i u vremenu početaka Crkve“ rekao je don Dario, istaknuvši kako su njih dvojica darovali svoj život kao čin osobnog svjedočenja da je Isus Krist spasitelj čovjeka.

„Petar je prvi u ispovijedanju vjere, a Pavao u njenom tumačenju. Petar i Pavao imali su svoje naravi, svoje muke i radosti. Obojica su nosili križ svoje vlastitosti, svoje naravi. Petar ribar, Pavao učen, prošao škole, revan u otačkim predajama. Progonio je Crkvu, ubijao ljude, bio svjedok smrti sv. Stjepana“ opisao ih je don Dario, rekavši da se s Isusovim dolaskom u njihov život događa sljedeće: „Od Šimuna i Savla će nastati Petar i Pavao. U Svetom Pismu, kad se nekome promijeni ime, to znači da se stubokom mijenja njegova narav. On postaje novi čovjek. Petar je bio nestrpljiv, nervozan, burno je reagirao. Isusu je rekao, ‘Ja sam grešan, idi od mene’. Isus je na njegove riječi Petru jednom rekao: ‘Sotono, makni se od mene’. Dakle, svađali su se, na neki način“ opisao je don Dario iskrenost odnosa između Isusa i Petra, rekavši da Isus nakon svoga uskrsnuća opet dolazi Šimunu Petru i pita ga: ‘Šimune Petre, voliš li me više nego drugi?’.

„Isus je vidio to nešto u Petru. Kad je Isus pitao apostole: ‘Što ljudi kažu, tko sam ja?’, vrhunac ispovijesti sv. Petra je kad on Isusu kaže: ‘Ti si Krist pomazanik, sin Boga živoga’. Isus Petru kaže: ‘Šimune, sine Jonin, ti ćeš biti Petar stijena. Na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati’. Osobito u ovom trenutku ta nam je rečenica jako važna. Na Crkvu će se nadviti mnoge oluje i problemi. Crkva je sastavljena od ljudi, grešnih, slabih, ograničenih. Crkva je grešna, ali je sveta po Isusu Kristu i po apostolima koji su dali svoj život za svoje uvjerenje“ istaknuo je don Dario, naglasivši da su Petar i Pavao dali svoj život do vrhunca i kraja, do mučeničke smrti.

„U trenutku njihove mučeničke, svjedočke smrti, kao da je dodatno izbrisana sva njihova prošlost, Savla koji je bio progonitelj, koji je dao ubiti sve koji su vjerovali u Isusa, do susreta s Isusom pred Damaskom. Od Savla će postati Paulus, što znači malen. Predaja kaže



da je bio sitnog rasta. Ali taj mali preokrenuo je svijet. Zamislimo da je Pavao imao ono što imamo mi danas, medije i komunikacije. Pavao je obnovio cijeli onodobni poznati svijet, cijeli Mediteran. Njegovi učenici i suradnici, Timotej i Tit došli su do hrvatske obale Jadrana. Predaja kaže da su baš oni donijeli kršćansko, Isusovo ime na obale našeg Jadrana“ naglasio je don Dario, podsjetivši i na predaju da je Pavao preko Zadra do Ancone došao u Italiju, ondašnje središte Rimskog carstva.

I zadarska katedrala nosila je ime sv. Petra i bila posvećena apostolskom prvaku Petru do 9. st., kad su u Zadar došle moći sv. Stošije.

„Petar i Pavao nisu bili savršeni ni previše pobožni, bili su grešni.

Petar nije bio ni previše učen, ali Bog je njih izabrao. Uostalom, učenost često učini da se čovjek uzoholi. Bog je u njima dvojici vidio nešto što je dobro. U svima nama ima to nešto, nešto što nije do kraja pokvareno, iskrivljeno, zločesto i zlobno. Nitko od nas nije toliko zlo-





čest i grešan da Bog ne bi mogao s nama računati. Lijepo je netko rekao: Nema grešnika bez budućnosti, niti sveca bez prošlosti“ poručio je don Dario, rekavši da Bog ne gleda onako kako mi gledamo.

„Bogu je uvijek najvažnije u tebi, u meni, u čovjeku, naći ono dobro, plemenito. To je našao u Petru i Pavlu. Da Pavao nije naviještao Evanđelje po cijelom tada poznatom svijetu, Mediteranu, kršćanstvo bi ostalo neka mala židovska sekta. Da Petar nije skupio prvu zajednicu vjernika u Rimu, a Rim je bio centar carstva, Crkva bi ostala nekako zatvorena u sebe. Isus nije rekao Petru: ‘Sagradit ću Crkve, nego jednu Crkvu, svetu katoličku i apostolsku’. Katolikos znači sveopći“ rekao je propovjednik. U svijetu pak postoji 200 kršćanskih denominacija, na svijetu je najviše kršćana, tri četvrtine čovječanstva.

„Gdje god se nalaze katolici, svugdje smo doma, jer ispovijedamo jednu svetu, katoličku i apostolsku Crkvu. Slaveći veličinu Božje ljubavi u životima Petra i Pavla, slavimo Boga koji se nadvija nad čovjekom i čovjeka ne prepušta samome sebi, nego mu daje mogućnost da uvijek ono što je plemenito izade iz čovjeka. Jer čovjek je previše vrijedan. Petar i Pavao shvatili

su što je najvažnije u životu. Shvatili su da je Isus Krist cilj njihovog života“ poručio je Tičić, istaknuvši da su obojica završili svoj ovozemaljski život svjedočanskom smrću.

„Petar je bio raspet na križu, ali ne kao Isus, nego glavom prema zemlji, jer je smatrao da nije dostojan umrijeti kao njegov učitelj, Isus Krist. Budući da je bio rimski građanin, Pavlu je odrubljena glava. Njih dvojica stoje u temeljima naše Crkve“ istaknuo je don Dario, poručivši da slaveći svetkovinu apostolskih prvaka slavimo i našu vezu s Petrovom stolicom.

„Ne slavimo samo ovaj naš trenutak, nego slavimo stoljeća naše vjernosti, odanosti i povezanosti s Petrom. Najsajjniji lik te povezanosti, hrabrosti i junačkog držanja Isusovog evanđelja u Hrvatskoj je bl. Alojzije Stepinac. Da nje ga nije bilo, kako bismo slavili danas sv. Petra? Stepinac je znao – ako okrene leđa Petru, ako se okrene od Pape, da ćemo biti otkinuti od glave, da ćemo propasti, što je i bio cilj onih koji su ga na to nagovarali. Stepinac je dao svoj život upravo zbog vjernosti Petrovoj stolici. Govorio je: ‘Možete me slomiti, ali nećete me savinuti. Možete me ubiti, ali nećete uništiti moj stav’. Sva Crkva u Hrvata leži na temelju Stepinčeve vjernosti Petru. Kao da su se sva stoljeća

naše povezanosti i vjernosti Papi, rimskom biskupu, ujedinili, zgusnuli upravo u bl. Alojziju Stepincu“ naglasio je don Dario, dodavši da je savršena slika Stepinčevog života slika koja prikazuje kako su u Stepinčevom liku motivi svih hrvatskih katedrala.

„Vjernost. Ako smo uz Petra i ako budemo s Petrom, onda smo na osobiti način povezani sa Svetim Ocem. U povezanosti sa Svetim Ocem, povezani smo s Petrom, a onda i s Isusom Kristom. A to je najvažnije“ zaključio je don Dario Tičić.

Na kraju mise, don Dario je blagoslovio djecu. Novo naselje na Bokanjcu nastanjuje puno mladih obitelji s djecom. U taj su rubni zadarski gradski predio zadnjih godina došli mnogi doseljenici iz raznih krajeva Hrvatske i inozemstva.

Župa Bokanjac s vremenom je narasla i proširila se od svoga središta u starom dijelu Bokanjca gdje se na uzvisini nalazi župna crkva sv. Šimuna i Jude Tadeja koja zbog svoje malenosti nije više mogla zadovoljiti pastoralne potrebe i vjernička okupljanja župljana cijeloga Bokanjca.

Župa povezuje te ljude, a velika novoizgrađena crkva sv. Pavla sa zvonikom, posvećena prije

dvije godine, u pohod sv. Pavlu privlači vjernike i iz drugih zadarskih župa.

Pokraj crkve sv. Pavla nalazi se i nova zgrada Katoličke osnovne škole Ivo Mašina koju će od jeseni ubuduće pohađati 500 učenika iz svih dijelova Zadarske nadbiskupije, čiji roditelji žele odgajati djecu u katoličkom duhu. I na taj će način taj predio i crkva sv. Pavla još više biti mjesto svih koji žele odgoj i obrazovanje u kršćanskom duhu.

Koliko Novo naselje postaje privlačno odredište u duhovnom i egzistencijalnom smislu, potvrđuje bokanjačka župljanka Katarina Miletić. Ta majka dvojice sinove prije 15 godina nastanila se sa suprugom u Novom naselju te zadovoljno i zahvalno kaže: „Bokanjac je kvart koji je pružao velike mogućnosti za razvoj obiteljskog života i širenja naše obitelji: od vrtića, škole, trgovina, mira, baš obiteljskog okruženja koje nam je trebalo i gdje smo vidjeli naš početak. Sada se radujemo novoj školi u koju ćemo usmjeravati našu djecu i gdje ćemo ih školovati. Crkva sv. Pavla puno nam znači. Naš duhovni život može rasti, napredovati i to nam je jako važno. Mislimo da je to jedini ispravan put za život, za rast i razvoj u svakom pogledu, profesionalnom i ljudskom, duhovnom“.



SADRŽAJ

SVETA STOLICA	5
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
GODINA OBITELJI AMORIS LAETITIA –	
POTICAJ RAZVOJU PASTORALA BRAKA I OBITELJI U HRVATSKOJ	10
ZAJEDNIČKO HODOČAŠĆE ČLANOVA HBK I HRK	
U SVETIŠTE SV. JOSIPA U KARLOVCU	11
URED HBK ZA ŽIVOT I OBITELJ PREDSTAVIO PJESMU „U ZAGRLJAJU VRIMENA“	13
ZAŠTITA LJUDSKIH PRAVA SVOJ SMISAO IMA U PROMICANJU	
PRAVA I SLOBODE SVAKE OSOBE	14
ZDRAVLJE ŽENA NE MOŽE SE POISTOVJETITI	
S NEPOSTOJEĆIM PRAVOM NA POBAČAJ	15
ZADARSKA NADBISKUPIJA	
BLAGDAN SV. JOSIPA	18
SPROVOD DON TOMISLAVA SIKIRIĆA (1965.-2021.)	19
SVETKOVINA TIJELOVA	20
SV. IVAN KRSTITELJ – GRANIT ZNAČAJ KOJI I DANAS PRIVLAČI	21
ZNANSTVENI SKUP ‘PREKO I NJEGOVO PODRUČJE’	23
HRVATSKA POD KOS-OVIM KRILOM: ZAVRŠNI RAČUN HAAŠKOGA SUDA	24
ODREDBE	25
NAŠI JUBILARCI	30
NAŠI REĐENICI	31
KRONIKA	36
NAŠI POKOJNICI	38
IZ ŽIVOTA ZADARSKE CRKVE	39